Repovestire
pentru
copii și tineret
de
CLAUDIU PARADAIS

Cîntecul Nibelungilor

Cîntecul Nibelungilor

Repovestire pentru copii şi tineret

de

CLAUDIU PARADAIS

EDITURA JUNIMEA
1971

CUVÎNT LĂMURITOR

În această versiune românească, celebra epopee germanică este repovestită în proză, pentru copii şi tineret, după ediţia germană Das Nibelungenlied, übersetzt von Karl Simrock, 54. Auflage, Stuttgart 1898, *considerată ca una dintre cele mai bune versiuni ale acestei grandioase opere.*

Fără a face o traducere ad litteram *a originalului, am căutat totuşi să ne apropiem cît mai mult de spiritul său, de atmosfera sa eroică, de maniera naivă, hiperbolică, de prezentare a personajelor şi acţiunilor, ceea ce va oferi copiilor şi tineretului posibilitatea unui prim contact cu spiritul autentic al operei.*

Au fost înlăturate cu grijă episoadele stufoase şi confuze, copioasele şi des repetatele descrieri de veşminte (aşa-numitele „strofe ale croitorului"), unele acţiuni secundare — care creează dificultăţi în urmărirea acţiunii centrale —, precum şi unele personaje meteorice (Ritschart, Gerbart, Wischart etc.), fără nici o însemnătate în economia compoziţională a epopeii.

Textul a fost astfel condensat, contopindu-se uneori cîte două cînturi într-unul singur: al VIII-lea cu al IX-lea, al XI-lea cu al XII-lea, al XIII-lea cu al XIV-lea, al XVII-lea cu al XVIII-lea, al XXI-lea cu al XXII-lea, al XXIII-lea cu al XXIV-lea, al XXVII-lea cu al XXVIII-lea, al XXIX-lea cu al XXX-lea, al XXXI-lea cu al XXXII-lea, al XXXIV-lea cu al XXXV-lea.

Aşa se face că în original, epopeea are 39 de cînturi, iar în versiunea noastră numai 29.

CL. P.

PRIMA ÎNTÎMPLARE

Cine era Kriemhilda, ce a visat ea odată şi cum i-a tălmăcit visul bătrîna Ute

ulte întîmplări minunate aflăm din legendele străvechilor vremuri, cu eroi vrednici de laudă, cu nemaipomenite vitejii, cu vesele ospeţe, dar şi cu multe lacrimi amare şiroind pe obrajii frumoşi ai nobilelor doamne.

Răsări cică în Burgundia o copilă, frumoasă cum nu se mai afla alta pe lume ! Kriemhilda era numele ei şi cînd ajunse mare se făcu atît de fermecătoare, că vitejii se luptau cu paloşele pentru ea, pierind nesăbuiţi în zvîrcolirile morţii. Cinstea şi bunăcuviinţa fecioarei puteau să fie pildă oricărei domniţe din lume.

Trei crai nobili şi bogaţi o ocroteau. Aceştia erau fraţii ei, Gunther, Gernot şi mezinul Geiselher, toţi viteji fără seamăn pe pămînt. Ţara lor se numea Burgundia şi o stăpîneau cu blîndeţe, deşi erau nemăsurat de cutezători şi puternici. Cetatea acestor crai, durată la Worms,

pe malul Rinului, era slujită cu credinţă de cei mai mîndri cavaleri din ţinuturile crăieşti.

Mama încoronatelor vlăstare nu era alta decît bătrîna Ute, iar tată le-a fost craiul Dankrat, care, săvîrşindu-se din viaţă, le-a lăsat lor moştenire tronul. Printre vitejii de la curtea crăiască trebuie să-i mai înfăţişăm pe Tronje Hagen şi pe fratele său Dankwart cel iute, pe Ortewein din Metz şi pe cei doi marcgrafi Gere şi Eckewart, pe puternicul Volker din Alzei şi pe Rumold stolnicul, pe Sindold paharnicul, pe Hunold cămăraşul şi mulţi alţii pe care nu-i mai pomenim aici.

Nimeni nu-i în stare să-şi închipuie pe deplin strălucirea curţii, cinstea şi dreapta vitejie a crailor, vestite pînă hăt departe.

Într-una din zile iată că frumoasa Kriemhilda visă un şoim puternic, frumos şi sălbatic asupra căruia s-au năpustit doi vulturi sfîşiindu-l. Cu inima îndurerată, domniţa povesti mamei sale visul. Tălmăcindu-i-l, bătrîna Ute i-a spus :

— Şoimul este un nobil viteaz ; cerul să-l ocrotească, altfel îl vei pierde curînd.

— Cum îl voi pierde, mamă, cînd eu nici nu vreau să ştiu de el ? Am hotărît să ocolesc dragostea şi primejdiile ei pînă la capătul zilelor mele !

— Vorbeşti în neştire ! o mustră crăiasa. Dacă ţi-i hărăzit să trăieşti bucuriile vieţii, nu le vei putea cunoaşte fără dulceaţa iubirii. Eşti frumoasă şi de-o vrea dumnezeu, vei avea parte şi de-un cavaler bun.

— Nu, mamă ! răspunse domniţa. Prea bine ştiu femeile că pînă la urmă dragostea se-ntoarce în durere... Ocolind-o, mă voi feri de amîndouă !

Şi astfel zilele treceau una după alta, netulburate, fără ca frumoasa Kriemhilda să se înfioare de dragoste pentru vreunul din viteji.

A DOUA ÎNTÎMPLARE

In care se vede cine era Siegfried şi cum a dobîndit el mantia de cavaler

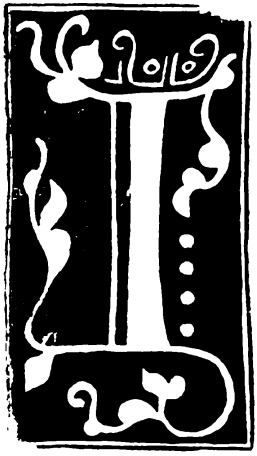

n acele vremuri trăia în Ţara de Jos prinţul Siegfried, fiul craiului Siegmund şi al crăiesei Siegelinda, în puternica cetate Xanten de la vărsarea Rinului.

Tînărul Siegfried era nespus de frumos, cutezător şi cinstit, dobîndind în curînd mare şi trainică faimă pe acest pămînt. Braţul său puternic puse la grele încercări vitejia multor cavaleri de seamă, iar vestitele sale isprăvi, unele săvîrşite înainte de vîrsta bărbăţiei, au fost mereu slăvite în cîntece, după cum faima multora dintre ele nici n-a mai ajuns pînă în zilele noastre.

Era crescut cu grijă, cum se şi cuvenea unui vlăstar crăiesc, iar el se purta cu atîta bunăcuviinţă şi în tot ce făcea ştia să găsească aşa de bine măsura cea dreaptă, încît deveni o adevărată podoabă pentru ţara părinţilor săi.

Cărturari vestiți se îngrijeau de învățătura lui, iar crăiasa Siegelinda îl gătea întotdeauna cu cele mai frumoase veșminte.

Ajungînd Siegfried la vîrsta cînd îi era îngăduit să poarte arme și să îmbrace mantia de cavaler, craiul Siegmund porunci să se dea știre în țară că poftește să petreacă la ospățul crăiesc cu prietenii lui dragi. Vestea se răspîndi repede pînă-n crăiile vecine. Olăcari iuți ca vîntul chemau la ospăț pe toți tinerii care, după cinul părinților, puteau să dobîndească rangul cavaleresc.

Siegmund și Siegelinda au agonisit în acele zile multă cinste prin darurile împărțite chiar cu mîna lor. De aceea străinii se îndreptau în număr tot mai mare spre țara acestor darnici crai. Ca la patru sute de viteji trebuiau să urce treapta de cavaler o dată cu tînărul prinț. Multe jupînițe frumoase și harnice au țesut atunci veșminte alese pentru tinerii nobili, dar toate, ca vrăjite, numai cu gîndul la Siegfried erau.

În ziua hotărîtă, cavalerii și scutierii s-au îndreptat spre catedrală unde cinstești bătrîni îi slujiră pe cei tineri așa cum, după datină, și ei au fost slujiți în tinerețe de bătrînii lor. Cînd se înălță liturghia, mulțimea se buluci vîrtos fiindcă după pravilele strămoșești, chiar atunci dobîndeau tinerii rangul de cavaleri. Greu mai poți afla cinstire-atîta de mare! Împlinind și aceste legiuite datorii, se porni întrecerea cavalerească. Zidurile palatului dîrdîiau de treapădul cailor, paloșele se încrucișau cutezătoare, iar despicăturile lăncilor spintecau văzduhul. Țăndările și așchiile vîjîitoare zburau pînă prin sălile palatului. Femei și bărbați, laolaltă, priveau cruciți turnirul.

După o vreme, craiul ceru să se oprească întrecerea. Cavalerii s-au tras la o parte. Pe locul luptei au rămas numai scuturi sparte, iar în iarbă scînteiau nestematele

sărite din încheieturile strălucitoarelor paveze. Oaspeții s-au așezat apoi la masă, fiecare la locul cuvenit și, după plăcuta osteneală, au început să se înfrupte cu poftă din gustoasele bucate crăiești și din cele mai bune vinaturi aduse din belșug.

Cu gîndul la daruri — din care au primit destule — slugile nici nu mai știau de odihnă. Șapte zile a ținut ospățul, iar în a șaptea zi bătrînul crai îi dărui lui Siegfried țara și cetățile pe care el însuși le stăpînise pînă atunci. Și celorlalți cavaleri, ridicați în rang o dată cu Siegfried, le-a împărțit, așijderi, multe daruri, încît au avut de ce să se bucure oaspeții că au călătorit în această țară.

Și bogata Siegelinda, vestită pentru paza străvechilor datini, a împărțit de dragul feciorului ei mult aur roșu, veșminte și cai, ca și cum n-ar mai fi avut de trăit nici o zi. Încă nu văzură slugile dărnicie mai mare ca atunci.

Cu cinstea cuvenită s-a pus capăt ospățului. Seniori de seamă și bogați au arătat că ei s-ar supune bucuroși craiului Siegfried, dar Siegfried nicicum nu poftea coroana și schiptrul cît Siegmund și Siegelinda mai aveau de trăit pe lume.

El năzuia numai să-și slujească țara cu-ntreaga lui putere. Și dreptu-i că după ce dobîndi armele, arareori se mai îngrijea de odihnă, iar brațul său neîntrecut l-a făcut vestit peste toate vremurile și împărățiile.

A TREIA ÎNTÎMPLARE

Din care se vede cum a purces Siegfried la Worms şi ce a povestit Hagen despre vitejia lui Siegfried

estea despre marea frumusețe și alesele purtări ale domniței din Burgundia a ajuns repede în toate crăiile din lume.

Mulți viteji călătoreau în țara craiului Gunther ca s-o pețească, dar gingașa Kriemhilda nici nu poftea să-i vadă. Lățindu-se vestea pînă în Țara de Jos, feciorul Siegelindei fu încins de o mare dragoste pentru fermecătoarea domniță. De aceea chibzui în sinea lui : „toate peţirile celorlalți n-au nici un preț pentru mine !".

Aflînd prietenii că Siegfried năzuie să-și caute domniță, îl sfătuiră așa fel s-o aleagă, încît să nu se rușineze de ea. Le-o întoarse atunci nobilul tînăr :

— Tocmai de aceea am hotărît s-o aleg pe Kriemhilda, frumoasa soră a craiului burgund. Nu-i împărat pe lume într-atîta de puternic și bogat, încît să nu i se cuvină s-o iubească.

Hotărîrea viteazului ajunse la urechile lui Siegmund și ale Siegelindei, care se îngrijorară pentru soarta fiului lor. Cunoscîndu-i bine pe Gunther și pe cei din oștirea sa, toți se străduiau să-l abată pe tînăr de la această năzuință.

— Mai bine rămîn holtei toată viața, le răspunse Siegfried, decît să nu-mi aleg iubirea după pofta inimii mele !

— Dacă ți-i nestrămutată hotărîrea, — îi spuse la rîndul său craiul — atunci eu însumi te voi ajuta cît mai bine. Gunther are mulți viteji semeți pe lîngă el și dacă n-ar fi decît Hagen cel plin de trufie, tot m-aș teme de neajunsurile pe care ni le-ar putea pricinui, pețindu-le noi minunata copilă.

— Cum ar putea să ne primejduiască ? se ridică Siegfried atunci. Tot ce nu voi dobîndi cu binele de la ei, voi dobîndi cu tăria brațului meu. Le voi smulge și oamenii și țara !

Mult se mîhni craiul auzindu-i vorbele nesăbuite. De aceea îi spuse :

— Dacă ți-ar dibui năzuințele cei de la Rin, niciodată nu ți-ar mai călca piciorul în țara lor. Îi cunosc eu bine pe Gunther și pe Gernot ! Prin silnicie nu vei dobîndi nicicînd domnița de la ei. Cu toate acestea, dacă vrei să pornești cu oastea asupra lor, îți trimit grabnic prietenii noștri...

— Nu ! îi luă Siegfried vorba. M-ar mîhni să cuceresc domnița cu oastea. Singur voi dobîndi-o, cu brațul meu ! De aceea voi purcede în țara craiului Gunther numai cu doisprezece viteji. Cu atîta ajută-mă, tată Siegmund !

Siegelinda începu să-și bocească feciorul ca și cum l-ar fi pierdut de-acum. Se duse Siegfried la ea și mîngîind-o îi spuse :

— Voi, doamnă, nu trebuie să plîngeți din pricina hotărîrii mele. Fiți fără grijă ! Ajutați-mă acum să plec în Burgundia. Pregătiți asemenea veșminte pentru mine și

pentru vitejii mei, cum n-au mai purtat alții pe lume. Vă voi fi mereu cu recunoștință pentru aceasta.

Văzînd crăiasa hotărîrea statornică a fiului ei, îi făgădui să-l ajute. Siegfried se închină mulțumindu-i și plecă. Atunci jupînițe frumoase și harnice se așezară la lucru și n-au mai avut odihnă pînă nu gătiră veșmintele lui Siegfried și ale celor doisprezece viteji.

Sorocul călătoriei spre Burgundia sosi. Craiul porunci să li se pregătească armurile cavalerești : platoșe strălucitoare, coifuri puternice, scuturi frumoase și late. Armele și veșmintele fură încărcate pe cai. Hamurile năzdrăvanilor roibi erau împodobite cu aur roșu strălucitor. Siegfried ceru îngăduință să plece. Craiul și crăiasa încuviințară. El îi mîngîie cu dragoste :

— Nu plîngeți, fiți fără grijă !

După ce și-a luat rămas bun de la nobilii săi părinți, îmbrățișîndu-i prelung și sărutîndu-le mîna, Siegfried se aruncă în scări și dispăru în zări laolaltă cu cei doisprezece viteji.

Slujitorii curții rămaseră mîhniți și-ngrijorați.

— Se vor mai întoarce vreodată în țară ? întrebau unii din ei.

După șapte zile pîlcul vitejilor ajunse la Worms. Caii mergeau domol. Veșmintele cavalerilor țesute cu fire de aur roșu străluceau, iar vîrfurile paloșelor le ajungeau pînă la pinteni. Paloșul lui Siegfried, lat de două palme, avea tăișul înfricoșător de ascuțit. Așa intrară vitejii în țara lui Gunther. Lumea căsca gura la ei peste tot pe unde treceau. Cavaleri și slugi alergau să-i întîmpine, dîndu-le binețe după cuviință. Unii le luau scuturile din mîini, alții caii de căpestre ca să-i ducă la odihnă. Atunci le spuse Siegfried :

– Mulțumim, dar lăsați-ne caii și scuturile. Pornim curînd de aici. Îl căutăm pe Gunther, măritul vostru crai. Să ne spună cineva, unde-l putem găsi ?

Răspunse din mulțime unul mai isteț :

– Căutați pe măria sa craiul ? Îl găsiți în sala cea mare a palatului înconjurat de ceata vitejilor.

În vremea aceasta craiul primi știre că jos, în curte, s-ar afla oaspeți, cavaleri neînfricați, dar nimeni nu-i cunoștea în țara burgunzilor. Întrebă craiul mirat :

– De unde-or fi venit vitejii în veșminte strălucitoare și cu scuturi așa de late și noi ?

Neprimind răspuns, se încruntă. Îi spuse atunci puternicul și curajosul Ortewein din Metz :

– De vreme ce noi nu-i cunoaștem, porunciți să vină aici unchiul meu Hagen. Lui îi sînt binecunoscute toate împărățiile vecine și dacă-i va recunoaște, ne va spune și nouă cine sînt.

Măria sa porunci și puternicul Hagen sosi îndată la curte împreună cu vitejii săi. Îi spuse craiul pentru ce l-a chemat, drept care Hagen răspunse :

– Vă dau știre îndată ! și apropiindu-se de fereastră, își aruncă privirile către oaspeți. Îi plăcură mult armele și veșmintele lor, dar de cunoscut nici el nu-i cunoștea. De aceea spuse :

– De oriunde-or fi venit, ei trebuie să fie ori crai de neam înalt, ori vreo solie crăiască. Pe cîte-mi dau seama, cu toate că nu l-am văzut niciodată pe Siegfried, socot că mărețul viteaz din fruntea lor nu poate fi altul decît el. Brațul acestui voinic i-a înfrînt pe semeții nibelungi dimpreună cu bogații lor crai Schilbung și Nibelung. Să vă spun cum s-a întîmplat : călărea singur viteazul prin țara nibelungilor cînd, deodată, întîlni pe un munte, la comoara craiului Nibelung, mulți oșteni trufași. Aceștia tocmai scoseseră din inima muntelui comoara și chiteau s-o îm-

parta. Minunîndu-se, Siegfried se apropie pînă fu zărit de unul din ei care spuse : „a venit Siegfried, puternicul erou din Ţara de Jos !".

Schilbung şi Nibelung l-au primit cu cinste şi toţi îl rugară pe nobilul prinţ să le împartă el comoara. Atîta au stăruit, că pînă la urmă îl înduplecară. Am auzit spunîndu-se că numai nestematele acestei comori n-ar fi încăput într-o sută de care cu loitre, iar aur roşu ar fi fost încă pe atîta.

Toate acestea trebuia să le împartă braţul viteazului Siegfried, iar ei, drept răsplată, i-au dăruit de la bun început paloşul craiului Nibelung, paloş care se cheamă Balmung. A încercat viteazul să-i mulţumească pe toţi, dar nu a izbutit. Nibelungii mîniaţi se sumeţiră asupra lui. Siegfried se lăsă păgubaş de împărţeală. Atunci două cete de războinici crăieşti îi săriră împotrivă. Hei, şi unde-mi puse mîna aprigul Siegfried pe paloşul chiar de ei dăruit şi cînd prinse a-l învîrti, îi tăie năprasnic mai întîi pe cei doisprezece prieteni ai nibelungilor, doisprezece zdrahoni uriaşi, după care şapte sute de oşteni îşi plecară capetele în faţa lui. Unii viteji mai tineri, numai cît vedeau paloşul Balmung şi cădeau la pămînt de spaimă !

Astfel luă Siegfried în stăpînire comoara dimpreună cu ţară şi cetăţi, scurtîndu-i cu-n cap şi pe cei doi crai hămesiţi. Dar povestea nu se isprăvi aici, căci piticul Alberich, slujitor credincios al celor doi crai, socoti să-şi răzbune stăpînii, fără a cunoaşte însă marea voinicie a viteazului din Ţara de Jos. Vînjosul pitic se gurguţă la Siegfried, dar nu izbuti mare lucru. Se luptară sărind ca leii de pe o stîncă pe alta pînă cînd viteazul îi smulse piticului gluga cea fermecată care avea darul să te facă nevăzut. Abia atunci chircitura se domoli cu totul, iar comoara intră în deplina stăpînire a lui Siegfried. Cei care se încumetară să lupte zăceau la pămînt. Siegfried

porunci supușilor nibelungi să pună la locul ei comoara, în inima muntelui. După ce jură credință viteazului, Alberich cel voinic dobîndi slujba de vistiernic al comorii. Și e drept că de atunci piticul dovedi mare credință față de stăpînul său Siegfried.

Mai cunosc și altă ispravă de pomină săvîrșită de acest mare viteaz : cică întîlni Siegfried odată în cale un balaur fioros pe care-l hăcui în bucăți chiar cu mîna lui. Scăldîndu-se apoi în sîngele jivinei, pielea voinicului se întări cum e cornul, încît n-o mai poate străpunge de-atunci nici un paloș, oricît de bine oțelit și de subțire ascuțit.

Acestea le povesti Hagen, după care îi sfătui :

— Trebuie să-l primiți bine, ca să nu ne cășuneze niscai neajunsuri mînia iute a viteazului. El este atît de chipeș, că ți-i mai mare dragul să-l privești și pe cît socot eu, nu pentru vești mărunte a călătorit pînă aici.

Răspunse luminatul crai Gunther :

— Drept ai vorbit, Hagen ! Să fie binevenit ! Ieșiră apoi cu toții întru întîmpinarea oaspeților. Nimic n-a lipsit din cinstea și cuviința cu care l-au primit pe viteaz. Nobilul Siegfried se închină în fața lor, mulțumindu-le pentru aleasa primire.

— Fiți bineveniți la noi, le ură și Geiselher, mezinul, vitejilor oaspeți, adăugînd că el și cu prietenii lui vor să-i slujească bucuroși. Gunther porunci să se toarne vin și cinstiră cu toții. Rosti atunci măritul crai :

— Din tot ce e al nostru și veți avea trebuință, cu dragoste și cinste vă dăm ; vrem să împărțim cu voi și binele și sîngele nostru.

Auzind acestea, Siegfried se bucură din toată inima ! Craiul porunci să i se dea viteazului cea mai bună găzduire. La fel și scutierilor lui li se pregătiră bune adăposturi. Prințul din Țara de Jos era ținut în mare cinste la Worms, de o mie de ori mai mare decît vă pot eu spune.

Şi toată cinstea a cîştigat-o numai prin vrednicia lui, căci la întrecerea orînduită de crai şi de curtenii săi, el era întotdeauna neîntrecut, fie la aruncarea pietrei, fie la repezirea lănciei, la orice.

Multe din frumoasele doamne de la curte, care priveau întrecerea, aşa cum cerea datina, întrebau : „Cine să fie mîndrul cavaler străin ?". Cele care ştiau răspundeau : „acesta este viteazul din Ţara de Jos !".

Gîndurile lui Siegfried erau numai la Kriemhilda, dar şi frumoasa domniţă, de cînd începu turnirul, numai la el privea de sus de la fereastră. Altă petrecere nu-i mai trebuia domniţei ! Dacă ar fi ştiut cavalerul că este privit de stăpîna inimii lui, în veci i-ar fi ajuns această bucurie, iar dacă ochii lui ar fi zărit-o numai, nu şi-ar fi dorit altă fericire mai mare pe pămînt !

De aceea cumpănea adesea feciorul Siegelindei : „cum aş face s-o văd pe nobila domniţă ?". Şi se întrista gîndind că ea îi este străină încă. De cîte ori măriţii crai călătoreau prin ţară, îi însoţea şi Siegfried. De aceea domniţa tare mult se mîhnea, dar nici Siegfried nu se bucura mai mult. Astfel locui viteazul în ţara lui Gunther un an încheiat — adevărat vă spun — fără s-o vadă măcar o dată pe draga lui domniţă.

A PATRA ÎNTÎMPLARE

Din care se va vedea cum s-au ridicat craii saxonilor şi danezilor cu oaste asupra burgunzilor şi cît de cumplit a luptat Siegfried împotriva lor

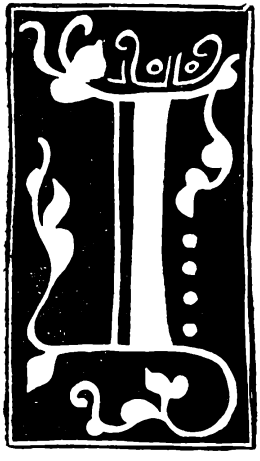

ată că într-o zi veni solie în ţara craiului Gunther, trimisă într-acolo de vrăjmaşii săi. Solii fură călăuziţi îndată la curte, unde craiul îi salută frumos şi le spuse :

— Fiţi bineveniţi ! Cine v-a trimis încoace şi ce veşti ne aduceţi ?

— Îngăduiţi-ne, doamne, spuse unul din ei, să facem arătare fără a tăinui nimic. Sîntem trimişi la voi de măriţii crai Lüdeger din ţara saxonilor şi Lüdegast din ţara danezilor care rîvnesc să vă calce hotarele.

Măriile lor vă poartă mare ură, drept care, pînă în douăsprezece săptămîni vor veni cu oaste asupra voastră, zdrobindu-vă multe coifuri şi scuturi. Dacă vreţi să cădeţi la învoială, zoriţi-vă pînă nu se apropie cetele puternicilor voştri duşmani să vă facă stricăciuni şi cumplită durere.

– Vă voi da de știre ce-am hotărît, spuse bunul crai. Zăboviți pînă țin sfat cu prietenii mei.

Se mîhni îndeajuns puternicul Gunther. Porunci să fie chemați Hagen și ceilalți slujitori. Trimise îndată și după Gernot. Cei mai buni viteji veniră degrabă la curte.

– Dușmanii vor să ne calce țara fără nici un temei, îi vesti craiul.

– Îi vom stăvili cu paloșele, răspunse Gernot, și dacă va trebui să pierim, vom pieri cu cinste. N-au decît să poftească !

– Nu-mi pare lucru de șagă, se ridică Hagen din Tronje. Lüdegast și Lüdeger sînt plini de semeție, iar noi nu vom putea strînge oștire așa curînd. Vă sfătuiesc să-l înștiințăm pe Siegfried.

În vremea aceasta solilor li se dădu găzduire în oraș. Cu toate că veneau din partea vrăjmașilor, Gunther porunci să fie bine îngrijiți pînă va cere ajutorul prietenilor. Întîlnindu-se cu Siegfried, acesta îl întrebă pe crai de ce este mîhnit. Îi răspunse Gunther :

– Numai prietenilor statornici le pot destăinui mîhnirea mea.

Siegfried făcu fețe-fețe...

– Dacă umblați după prieteni statornici, eu sînt unul din ei, îi mărturisi viteazul și mai adăugă : sînt gata să vă slujesc cu credință pînă la capătul zilelor mele !

– Fii lăudat, mărite Siegfried ! Vorbele tale mă bucură mult. Dacă voi mai avea de trăit, te voi răsplăti așa cum se cuvine... Ascultă-mi acum mîhnirea : am primit solie de la vrăjmașii mei că în curînd ne vor ispiti cu oaste aici la Worms.

– Aceasta-i pricina ? Nu vă mîhniți, mărite crai, îl liniști viteazul. De-ar avea vrăjmașii voștri și treizeci de mii de ajutoare, tot îi voi birui, chiar dacă eu însumi nu

voi avea decît o mie. Îi voi îngenunchea mai înainte de-a călca în țară ! Bizuiți-vă pe mine !

Îi mulțumi craiul, spunîndu-i :

— Îți voi fi mereu cu recunoștință.

— Dați-mi o mie de oameni, mai spuse Siegfried, și cu cei doisprezece viteji ai mei vom izbuti prea bine să apărăm țara. N-ar fi rău să ajute la aceasta Hagen și Ortewein, Dankwart și Sindold, precum și viteazul Volker. Cel din urmă să poarte steagul. Nu-i altul mai bun ca el pentru aceasta !

Mai adăugă Siegfried, sfătuindu-l pe crai :

— Trimiteți solii acasă la stăpînii lor și faceți-le cunoscut că cetățile noastre îi așteaptă.

Bunul crai îi chemă pe trimișii lui Lüdeger la curte, le făcu daruri și, dîndu-le însoțitori de nădejde, le spuse :

— Vestiți pe puternicii mei vrăjmași că ar face mai bine dacă s-ar domoli. Cu toate acestea, dacă vor să mă caute aici, în țara mea, ca să-mi ucidă prietenii, vor pătimi și ei destule.

Solii cerură îngăduință să plece, își luară fără multe nazuri bogatele daruri și părăsiră bucuroși țara. Auzind vrăjmașii răspunsul, se străduiră să-și adune ajutoare cît mai multe. Craiul Lüdegast strînse douăzeci de mii de războinici danezi, la care mai adăugă și Lüdeger vreo patruzeci de mii din Saxonia. Ordia începu să galopeze spre Burgundia. Gunther izbuti și el să-și strîngă oștirea. Hagen era căpitanul ei, iar viteazul Volker — stegarul. Nu lipseau de acolo nici Sindold și Hunold, Dankwart și Ortewein. Pe toți i-a cîștigat aurul bogatului crai.

— Mărite Gunther, spuse Siegfried atunci, rămîneți acasă cu doamnele și fiți fără grijă. Apăra-voi cu cinste faima și olaturile voastre. Îi vom birui pe vrăjmași chiar în țara lor, ca să li se-ntoarcă semeția-n scîrbă ! Și astfel porniră vitejii. Trecură prin Hessa, de-a dreptul spre țara

saxonilor. Pustiau totul în cale cu jaf, cu fier și pară. Curînd cunoscură cei doi crai ce înseamnă grija și nenorocirea.

— Voi cerceta eu însumi unde se află războinicii, spuse frumosul fecior al Siegelindei și încingîndu-și armele porni singur în căutarea lor. Deodată văzu pe un cîmp marea oștire vrăjmașă. Erau vreo patruzeci de mii de războinici. Siegfried măsură cu ochi scăpărători puhoiul. Zări pe unul bine înarmat care tocmai se ridica să cerceteze. Și acesta îl zări pe viteaz. Cel ce iscodea purta un strălucitor scut de aur în mîna stîngă. Nu era altul decît craiul Lüdegast. Siegfried zvîcni ca o săgeată împotriva lui. Lüdegast făcu la fel. Se izbiră în scuturi cu toată puterea lăncilor. Măreţul crai fu cuprins de îngrijorare. Îmboldiți de pinteni,caii îi purtau iute ca un iureș. Răsucindu-i cavalerește din frîu, cei doi, înverșunați, scoaseră paloșele. Cutezătorul Siegfried lovea de răsuna cîmpia. Scîntei și pălălăi țîșneau din coifuri, parcă ar fi fost de foc. Lupta cumplit viteazul din Țara de Jos ! Dar și Lüdegast lovea din răsputeri. Proptindu-se vînjoși în scuturi se luptară vitejii pînă cînd Siegfried dobîndi izbînda. Prin armura strălucitoare și destul de tare îi făcu craiului trei răni adînci. Mult năduf agonisi vrăjmașul ! Recunoscîndu-se învins, craiul ceru viteazului Siegfried să-i cruțe viața în schimbul țării sale, lămurind că el este Lüdegast. Siegfried, bucuros, vru să-l ia ostatec. Atunci fu atacat de vreo treizeci de oșteni din ceata lui Lüdegast, care urmăriseră lupta dintr-un foișor. Siegfried își apăra cu brat năpraznic ostatecul. Îi culcă pe toți la pămînt. Numai pe unul îl lăsă cu viață ca să ducă veste și la ceilalți. Acesta, văzîndu-se cruțat, o zbughi destul de repede la ai săi. Că le spuse adevărul, se vedea prea bine de pe coiful său înroșit de sînge. Rău s-au mîhnit danezii cînd au aflat că stăpînul lor a fost luat ostatec.

I se duse vestea și fratelui său Lüdeger, care începu să zbiere de mînie. Era îndurerat peste măsură.

Siegfried îl încredință pe Lüdegast lui Hagen, care mult se mai înveseli primindu-l ! Apoi li se porunci burgunzilor : „ridicați steagurile !".

— Viteji de la Rin ! grăi Siegfried, mai avem de lucru pînă cade seara ! Luați-vă după mine ! Vă duc negreșit la oastea lui Lüdeger. Poftesc să văd numai coifuri zdrobite de brațele voastre !

Gernot și supușii săi săriră pe cai. Bravul Volker apucă flamura de luptă și porni în fruntea oștirii. În urma lor se învăluiau norii de colb. Scuturile sclipeau în bătaia soarelui. Și saxonii îi întîmpinară cu paloșe bine croite și ascuțite. Se bulucirâ unii spre alții și învălmășeala ținu toată ziua. Sindold, Hunold și Gernot loveau cu sete în vrăjmași, doborînd mai mulți decît putea visa vitejia lor. Nu mai vorbim de Volker, Hagen și Ortewein care stingeau cu sînge lucirea multor coifuri. La fel și Dankwart săvîrșea minuni. Danezii erau puși la grea încercare. Scuturile lor răsunau puternic sub loviturile paloșelor făcătoare de răni. Înverșunați în luptă și saxonii brăzdau destule răni adînci. Cînd se aruncau burgunzii asupra lor, vedeai numai șei împroșcate cu sînge. Așa lacomi de faimă erau cavalerii !

Cei doisprezece viteji ai lui Siegfried se adunară în jurul stăpînului lor, intrînd cavalerește în luptă. Erau atît de cutezători, că nu-i putea întrece nimeni. Secerară trei rînduri de oștire pînă au ajuns în fața războinicilor lui Lüdeger. Veni atunci și Hagen să dea ajutor.

Cînd văzu puternicul Lüdeger cît de sus ridică Siegfried acel paloș Balmung și cît de cumplit lovește, turbă de mînie. Oștile se traseră puțin îndărăt, iar cei doi viteji — Lüdeger și Siegfried — înaintară unul spre altul. Lüdeger bănuia că Gernot îl luase ostatec pe fratele

său. Mai pe urmă a aflat el că Siegfried săvîrșise aceasta. Măsurîndu-se din ochi, cei doi războinici își puseră la încercare puterile. Craiul, năpustindu-se în luptă, lovi atît de tare cu paloșul, că lui Siegfried îi îngenunche calul sub șea. Siegfried fu cuprins de o mînie înfricoșătoare. Dintr-o singură lovitură îi sfărîmă craiului ferecătura scutului. În clipa aceea Lüdeger recunoscu pe scutul potrivnicului său o coroană zugrăvită. Abia atunci băgă de seamă cu cine își măsura puterea și se dădu învins, strigînd către supușii lui :

— Lăsați-vă păgubași, nu mai luptați ! L-am recunoscut printre burgunzi pe Siegfried cel puternic. Diavolul ni l-a trimis aici !

A poruncit apoi oștenilor săi să închine steagurile și ceru pace. Burgunzii făcură pace, dar Lüdeger a rămas ostatec la ei. Numai brațul neînvins al lui Siegfried a săvîrșit minunea. Cîmpul era plin de coifuri sparte și scuturi sfărîmate. Cinci sute de ostateci luară atunci burgunzii. Gernot și Hagen se îngrijiră ca răniții să fie duși cu tărgile.

Biruiți, danezii porniră rușinați spre casă. Nici saxonilor nu li se cuvenea mai multă laudă. Mulți prieteni și multe soții cumsecade își jeleau acum morții.

Burgunzii încărcară samarele pentru întoarcerea la Rin. Întreaga oștire a craiului Gunther aduse laude puternicului Siegfried. Gernot trimise solie la Worms să vestească prietenilor biruința, așa cum se cuvenea.

Cei de-acasă, care tocmai se jeluiau îngrijorați, primiră cu mare bucurie prielnica veste. Doamnele întrebau zorite cum au izbîndit soții lor la oaste. Kriemhilda chemă la ea, în mare taină pe unul dintre soli, căruia mai demult îi mărturisea toate tainele inimii sale. Îndată ce intră la ea, domnița îl întrebă :

— Cum au isprăvit lupta fratele meu Gernot și ceilalți prieteni ? Au rămas mulți morți ? Cine a luptat cel mai bine ? Să nu-mi ascunzi nimic ! Aurul meu te va răsplăti îndeajuns.

Cinstitul sol dădu lămuriri la toate întrebările, întocmai așa cum a fost. Încheind veștile, spuse :

— Ai noștri n-au șovăit niciclnd, luminată domniță, dar trebuie să mărturisesc că cea mai măreață luptă care s-a văzut vreodată, tot Siegfried a purtat-o. El i-a biruit și i-a luat ostateci pe cei doi crai. Lüdeger se căiește tot timpul că a căutat pricină stăpînilor mei de la Rin.

Obrajii luminoși ai domniței se îmbujorară de bucurie că frumosul și viteazul Siegfried a scăpat nevătămat dintr-o asemenea încercare. Porunci să i se dea solului, răsplată, veșminte bogate și zece măsuri de aur. Iată de ce este bine să aduci vești plăcute domnițelor bogate !...

În vremea aceasta se întoarse și oastea. Gunther ieși bucuros s-o întîmpine, mulțumind prietenește vitejilor pentru biruință. Cînd află însă că se pierduseră șaizeci din oamenii săi, se întunecă...

Oastea descălecă în fața palatului și fu găzduită cu grijă în oraș. Craiul porunci să fie bine îngrijiți răniții și oaspeții. Pînă și cu vrăjmașii se arăta bun. Îi spuse lui Lüdegast :

— Fii binevenit la mine ! Multă păgubire ne-ați adus, căutîndu-ne pricină din senin. Fie lăudați prietenii mei că m-au sprijinit așa de bine !

— Le poți mulțumi, intră și Lüdeger în vorbă. Ostateci ca ai voștri, n-a mai văzut niciclnd alt crai. Îndurați-vă de noi și vă vom răsplăti cu mari bogății !

— Vă slobozesc pe amîndoi, spuse Gunther, numai să rămîneți oaspeții mei. Cer chezășie că nu veți părăsi țara fără învoirea noastră.

Cei doi făgăduiră, strîngînd mîna craiului Gunther. Apoi fură duşi la odihnă. Ostatecilor sănătoşi li se turnă mied şi vin bun, iar celor răniţi li se dădu mare îngrijire. Vracii căpătau aur şi argint cu nemiluita pentru rănile pe care le oblojeau.

Cei ce vroiau să plece pe la casele lor au fost poftiţi să mai rămînă. Craiul Gunther ţinu sfat ca să hotărască răsplata oştenilor ; prin vitejia lor doar a agonisit toată faima. Se ridică Gernot şi spuse :

— Lăsaţi-i acum să plece şi-i vom pofti peste şase săptămîni la ospăţul crăiesc. Pînă atunci se vor înzdrăveni şi cei care zac răniţi.

Ceru şi Siegfried îngăduinţa să plece. Gunther îl rugă stăruitor să mai rămînă, dar numai gîndul la frumoasa Kriemhilda îl înduplecă. Era prea puternic şi bogat ca să i se dăruiască aur, cu toate că merita răsplată din belşug.

Craiul orîndui zilnic întreceri cavalereşti spre marea bucurie a vitejilor. Porunci aşijderi să se ridice jilţuri în faţa cetăţii, pe ţărm, pentru oaspeţii care vor fi poftiţi în ţară.

Între timp frumoasa Kriemhilda află că se orînduieşte mare ospăţ. De aceea, împreună cu frumoasele doamne şi cu bătrîna Ute, au început să caute de zor podoabele pe care le vor purta. Multe straie minunate au mai scos ele atunci de pe sub încuietori !

A CINCEA ÎNTÎMPLARE

Din care vom afla, în sfîrşit, cum a văzut-o prinţul Siegfried întîia oară pe domniţa Kriemhilda

cum jilţurile erau pregătite, mulţi din cei răniţi se înzdrăveniseră, iar oaspeţii au început să sosească. Numai crai încoronaţi veniră vreo treizeci şi doi. Geiselher mezinul şi fratele său Gernot nu mai pridideau să salute musafirii, aşa cum cerea datina cavalerească. Toată lumea întîmpina cu bucurie ospăţul. Luaţi la un loc, erau vreo cinci mii de oaspeţi şi mai bine poate, toţi înveşmîntaţi cu cele mai minunate straie.

Petrecerea porni într-o dimineaţă de Rusalii. Gazda pricepuse mai de mult că viteazului din Ţara de Jos îi tînjeşte inima după domniţa Kriemhilda. Şi dreptu-i că din toate, numai frumuseţea ei era vrednică de cea mai mare laudă. Grăi craiul atunci :

— Dau sfat, prieteni şi supuşi, să orînduim aşa fel ospăţul, încît să nu ne căim după vremea petrecută.

La acestea răspunse Ortewein din Metz :

– Ca ospățul să fie cu deplină cinste, îngăduiți oaspeților să vadă frumoasele copile cu care se mîndrește Burgundia noastră. Nimic nu ne poate bucura mai mult privirea ! Îngăduiți și surorii voastre să se înfățișeze oaspeților !

Sfatul fu întîmpinat cu mare bucurie. Craiul încuviință, drept care, doamna Ute, frumoasa Kriemhilda și alaiul lor de doamne și de jupînițe fură poftite la ospăț. Toate se gătiră cu cele mai strălucitoare rochii și podoabe, iar măritul crai porunci ca o sută de viteji să slujească surorii și mamei sale, toți cu paloșele în mîini.

Dintr-o măreață sală ieși Ute cea bogată cu un alai de peste o sută de doamne, după care urmau domnița Kriemhilda și jupînițele care o însoțeau. Printre viteji se petrecu o mare îmbulzeală. Care mai de care se ițea nerăbdător s-o vadă pe nobila fată. Fermecătoarea domniță se ivi ca zorii trandafirii dintre nourii întunecați. Orice umbră de mîhnire se risipi din inima viteazului Siegfried : o vedea în sfîrșit pe frumoasa domniță ! Veșmintele ei scînteiau de nestemate iar bujorii obrajilor răspîndeau în jur o plăcută lumină. Oricît de năzuros ar fi fost cineva, el trebuia să facă mărturisirea că aici, pe pămînt, nu s-a mai văzut încă frumusețe care s-o întreacă pe a domniței Kriemhilda. Și adevărat este că ea strălucea printre celelalte domnițe ca luminoasa lună plină printre miile de stele !

Inimile vajnicilor cavaleri începură să bată mai tare. Toți se înghesuiau s-o vadă, iar Siegfried, mărețul erou, schimba fețe-fețe. Gîndea în sinea lui viteazul : „cum mi-am putut închipui că mi-i hărăzit să te iubesc ? Zadarnică deșertăciune ! Cu toate acestea, dacă nu voi avea parte de tine, voi muri cu dragă inimă". Chibzuind astfel, aci pălea, aci se-mbujora.

Nu-i mai puțin adevărat că și feciorul Siegelindei era așa de chipeș, că părea zugrăvit de mîna unui mare meșter. Puteai mărturisi bucuros că nicicînd nu s-a aflat pe lume viteaz mai frumos ca el.

Cei care o însoțeau pe Kriemhilda strigau pretutindeni să se lase calea slobodă. Cavalerii s-au tras îndărăt iar Gernot îi spuse măritului crai :

— Iubite frate Gunther, răsplătește-l acum, în fața tuturor, pe eroul care te-a slujit atît de bine. Îngăduie ca sora noastră să-l salute pe Siegfried.

Craiul dădu învoirea și Siegfried se înfățișă domniței Kriemhilda. Inima viteazului era luminată de bucurie. Domnița îl întîmpină cu o bunăvoință plină de dragoste. Obrajii ei ardeau îmbujorați :

— Bine-ai venit, nobile cavaler !

La auzul acestui salut, inima viteazului se înfioră de-a binelea. Mulțumi Siegfried, închinîndu-se tulburat de iubire.

Dorul îi apropia unul de altul. Se priveau pe furiș cu ochii cei mai drăgăstoși. Că l-ar fi mîngîiat atunci mîna albă a domniței cu blînde neteziri, n-am știre. Dar, nici nu pot crede că n-ar fi făcut-o... De ce și-ar fi nedreptățit inimile însetate de dragoste ? Iată că i se îngădui domniței să-l sărute pe vajnicul erou ! În toată viața lui n-a cunoscut Siegfried fericire mai mare ! Apoi se despărțiră. Frumoasa Kriemhilda, însoțită de alaiul jupînițelor se îndreptă spre catedrală. Cavalerii au rămas deoparte, așa cum cereau pravilele. Siegfried aștepta ca pe jăratic pînă se termină liturghia. Era fericit că domnița îi arăta atîta bunăvoință, dar, pe bună dreptate, și el îi era ei destul de drag. Cînd liturghia se isprăvi și alaiul ieși din catedrală, domnița îl pofti din nou pe vrednicul erou lîngă ea, spunîndu-i :

— Cerul să te răsplătească, mărite Siegfried, că ai luptat așa de bine la război. Toți vitejii te iubesc cu credință și asta numai prin purtarea ta ai dobîndit-o!

Privind cu dulceață la domniță, răspunse viteazul:

— Eu nu voi ști ce-i odihna pînă nu voi împlini toate dorințele prietenilor mei. Îi voi sluji credincios cît mă vor ține puterile și aceasta o voi face, domniță Kriemhilda, numai ca tu să-mi dăruiești dragostea!

Și astfel, vreme de douăsprezece zile, îndată ce se iveau zorii, frumoasa Kriemhilda putea fi văzută în curte alături de prințul din Țara de Jos. Bucuriile, petrecerile și întrecerile se țineau lanț la curtea lui Gunther. Însuși craiul se preumbla printre oaspeți ca să nu se ivească vreun cusur care să-i nemulțumească. El le spuse:

— Viteji, înainte de a pleca de la noi, să vă luați darurile!

Celor din Danemarca le veni atunci la îndemînă să spună:

— Înainte de-a ne întoarce în țara noastră, dăruiți-ne statornică pace! Ne este de mare trebuință. Mulți prieteni dragi ne-au fost tăiați de paloșele voastre.

Gunther merse atunci la Siegfried și-l întrebă:

— Ce să fac nobile cavaler? Oaspeții vor să plece mîine în zori și-mi cer statornică pace. În afară de aceasta, vor să-mi dăruiască, în schimbul slobozirii lor, aur cît pot duce cinci sute de iepe.

Îl povățui viteazul:

— Să nu primești nimic! Dă-le drumul amîndurora dar să-ți facă făgăduială că de azi înainte se vor feri să-ți mai calce țara cu oaste. Drept zălog, să-ți strîngă mîna cavalerește.

Gunther făcu întocmai cum îl sfătui viteazul. Oaspeții cerură îngăduința să plece. Fiecare, încărcat cu daruri

bogate, porni către țara lui. Locuințele se goliră iar țara parcă rămase mai pustie.

Siegfried, îndoindu-se că va dobîndi vreodată inima domniței, vru să plece și el, dar Geiselher îl întoarse din drum :

— Încotro, nobile Siegfried ? Rogu-te nu ne părăsi ! Rămîi la curtea lui Gunther, că mulți viteji și multe doamne frumoase te privesc cu dragoste aici.

Răspunse puternicul Siegfried :

— Îmi este nespus de dor de țara mea ! Deschingați totuși caii și strîngeți scuturile. Nu mai plec. Prințul Geiselher m-a întors din drum.

Și astfel rămase viteazul mai departe la curtea craiului Gunther. Altminteri, dacă chibzuim cum trebuie, nici nu putea să se simtă mai bine ca aici în alt loc din lume. Numai aici doar, putea s-o vadă zilnic pe frumoasa Kriemhilda. Dragostea pentru ea îl înlănțui statornic și nu rareori se perpelea din pricina ei.

A ŞASEA ÎNTÎMPLARE

Din care vom afla cum a purces Gunther în Islanda ca s-o peţească pe crăiasa Brunhilda

eşti noi se abătură în ţara de la Rin... Cică undeva departe, dincolo de mare, se afla o crăiasă peste măsură de frumoasă şi într-atîta de puternică, încît nici un viteaz n-a izbutit s-o răpună.

Cine poftea s-o peţească, trebuia s-o biruie la trei încercări, iar dacă era biruit numai la una din ele, îşi pierdea fără multă vorbă capul. O dată cu aceste veşti se mai auzi la Rin că nu puţini au fost vitejii cărora li s-au rostogolit capetele la picioarele frumoasei şi cumplitei fecioare. Brunhilda se numea ciudata crăiasă şi din veştile ajunse în Burgundia se mai ştia că era înconjurată de numeroase copile frumoase cum nu se mai aflau în alte părţi ale lumii.

Auzind craiul Gunther aceste veşti, dădu ştire curtenilor săi că el s-a hotărît s-o peţească pe vajnica Brunhilda :

– Voi purcede peste mare la ea și-mi voi pune la prinsoare capul : ori o dobîndesc de soție, ori îmi pierd viața !

– Nu v-aș sfătui, mărite crai, îl încontră Siegfried. Prea cumplite sînt apucăturile Brunhildei.

– Încă nu s-a născut o femeie atîta de puternică și vitează, încît să n-o poată birui cu cea mai mare ușurință brațul meu – răspunse încrezător Gunther.

– N-o cunoașteți încă, de aceea vorbiți așa. Nici patru ca voi n-ar dovedi-o, adăugă Siegfried.

– Oricît de puternică ar fi și orice mi s-ar întîmpla, voi purcede la drum. Se cade să-mi pun viața în cumpănă pentru marea ei frumusețe. Cine știe, poate-mi ajută cerul s-o aduc la Rin.

– V-aș sfătui – spuse Hagen – să cereți ajutorul lui Siegfried. El o cunoaște bine pe Brunhilda, îi știe toate năravurile și v-ar fi de mare folos.

– Ce spui, nobile Siegfried – îl întrebă Gunther – mă ajuți s-o pețesc ? Dacă izbutim, oricînd voi fi gata și eu să-mi primejduiesc cinstea și viața de dragul tău.

– Te ajut – răspunse Siegfried – dacă mi-o făgăduiești de soție pe sora ta, frumoasa domniță Kriemhilda. Altă mulțumire nu cer...

– Făgăduiesc, spuse Gunther plin de hotărîre. Făgăduielile fură pecetluite cu jurăminte, după care craiul Gunther îl întrebă pe Siegfried :

– Cum vom trece marea ? Trebuie să luăm și oastea cu noi ?

– Așa de înfricoșătoare sînt apucăturile Brunhildei, că oastea ar pieri zădarnic în fața mîniei sale, dădu Siegfried răspuns. De aceea socot să purcedem numai patru viteji : tu să fii unul, eu al doilea, Hagen al treilea, iar al patrulea Dankwart să fie, viteazul cavaler. Chiar

dacă vom avea de luptat și cu o mie de vrăjmași, nu mai luăm pe nimeni cu noi !...

— Aș mai vrea să știu — întrebă Gunther — ce fel de veșminte vom purta în fața Brunhildei ?

— Ca să nu ne rușinăm — răspunse Siegfried — de ceea ce vom auzi spunîndu-se despre noi, va trebui să ne purtăm în fața doamnelor din țara Brunhildei cu cele mai strălucitoare veșminte.

Auzind acestea, Gunther o vesti pe sora sa, domnița Kriemhilda, că poftește să o vadă dimpreună cu viteazul Siegfried. Domnița bucuroasă, se împodobi îndată și îi primi cu multă dragoste pe nobilul Siegfried și pe fratele ei.

— Ce păsuri v-au adus la mine, nobili crai ? întrebă Kriemhilda.

— Iubită soră, grăi Gunther, noi vom porni în pețit departe, peste mare, în țară străină și ne-ar fi de trebuință pentru această călătorie veșminte atît de minunate, cum încă nu s-au mai purtat pe lume.

Schimbînd priviri drăgăstoase și pline de-nțelesuri cu Siegfried, domnița Kriemhilda îl întrebă uimită pe fratele ei :

— Dă-mi știre și mie, au cine-i crăiasa pe care o veți peți departe, peste mare, în țară străină ?

— Nu-i alta decît Brunhilda, crăiasa Islandei. În țara ei vom cuteza a purcede și de aceea ne sînt de trebuință cele mai strălucitoare veșminte.

— Vă puteți bizui pe mine, făgădui domnița. Mătase avem îndeajuns, jupînițe harnice destule, numai nestematele lipsesc. Porunciți să mi le aducă pe scuturile late. Mai trebuie să știu cine vor fi însoțitorii.

— Eu voi fi unul, spuse Gunther, Siegfried va fi al doilea, al treilea va fi Hagen și Dankwart al patrulea. Încolo, nici unul mai mult.

– Vă încredinţez că, mai curînd decît nădăjduiţi, veţi purta cu cinste veşmintele ţesute de noi.

După această nouă făgăduială, cei doi viteji mulţumiră recunoscători domniţei şi plecară. Kriemhilda chemă din iatacurile lor treizeci de jupîniţe dintre cele mai pricepute la acest meşteşug şi porniră treaba.

Croiala veşmintelor o făcea însăşi Kriemhilda cu mîna ei albă, iar jupîniţele prindeau de zor în mătasea arăbească, albă ca zăpada şi-n zazamancul cel verde ca iarba, scînteietoarele nestemate. După cîteva săptămîni veşmintele fură gata şi cei patru viteji au fost poftiţi să le încerce. Le veneau atît de bine, că nici nu mai ştiau cum să-i mulţumească frumoasei domniţe. Între timp fusese trasă la malul Rinului o corabie bine meşterită care trebuia să-i poarte peste mare, spre ţara Brunhildei. Cele trebuitoare călătoriei fură încărcate pe această corabie : scuturi de aur, veşmintele cele noi, cai sprinteni şi focoşi, merinde din belşug şi cel mai bun vin pe care l-au găsit prin părţile Rinului. După ce pregătiră totul, vitejii cerură Kriemhildei îngăduinţa să plece. Mulţi ochi luminoşi se întunecară atunci şi începură a plînge de curgeau lacrimile în şiroaie pe obrajii simţitoarelor doamne, jilăvindu-le pînă şi veşmintele !

Cu durere în glas, nobila Kriemhilda îl rugă pe Siegfried :

– Mărite cavaler, ţi-l încredinţez pe iubitul meu frate ; ai grijă de viaţa lui !

– Cîtă vreme voi trăi, răspunse Siegfried, fiţi fără grijă domniţă ! Îl voi aduce teafăr îndărăt. Jur pe trupul şi pe sufletul meu !

Se despărţiră apoi. Vitejii se urcară pe corabie, iar craiul Gunther întrebă :

– Cine va fi cîrmaciul ?

— Eu, răspunse Siegfried. Cunosc bine căile drepte ale apei ! și, spunînd acestea, prinse cu putere cîrma, împingînd corabia de la țărm. Însuși Gunther puse mîna pe-o vîslă și dădu ajutor. Prinseră apoi un vînt prielnic care umflă vîntrele îndepărtîndu-i tot mai mult de țărm.

Cînd zorii celei de-a douăsprezecea dimineți rumeneau întindrile nesfîrșite ale apelor, vîntul îi purtase atît de departe, încît ajunseră de-acum la Isenstein cea Bună, locul de baștină al Brunhildei, cu multe cetăți puternice, cu ziduri înalte și groase. În afară de Siegfried, nici unul din ei nu cunoștea aceste locuri.

De aceea întrebă Gunther :

— Spune-mi, prietene Siegfried, ale cui sînt aceste cetăți și această țară minunată ?

— Ale Brunhildei, răspunse Siegfried. La ea ne vom înfățișa chiar astăzi, drept care vă sfătuiesc să vorbiți măsurat și să vă purtați cu grijă în fața ei. Să mai știți, așijderi, luminați viteji, că față de ea, craiul Gunther va trece drept stăpînul meu, iar eu supusul lui. Numai așa vom izbuti.

Toți făgăduiră să facă întocmai cum i-a sfătuit Siegfried, iar Siegfried îi mai spuse lui Gunther :

— Trebuie să izbutim nu numai de dragul tău, ci și de dragul frumoasei tale surori, pe care o iubesc cum îmi iubesc viața și ca s-o merit, vreau să mă arăt vrednic de ea !

A ŞAPTEA ÎNTÎMPLARE

Cum o dobîndi Gunther pe Brunhilda

înd corabia se apropie de cetatea de pe ţărmul mării, vitejii văzură la ferestre numeroase chipuri de copile frumoase care priveau curioase spre ei.

— Ai ştire, nobile Siegfried, cine sînt aceste copile şi cine este stăpînul lor ? întrebă Gunther.

— Îţi voi spune îndată, dădu răspunsul Siegfried, dar mai întîi priveşte pe furiş la ele şi să-mi mărturiseşti apoi pe care ai alege-o, dacă ţi-ar fi îngăduit să alegi ?

Privi craiul ce privi, după care spuse :

— Dacă mi s-ar îngădui, aş alege-o pe aceea în veşminte albe ca neaua, frumoasă şi trupeşă cum nu mi-a mai fost dat să văd !

— Ai ţintit bine, îi spuse Siegfried. Frumoasa copilă după care ţi s-au răsucit privirile şi inima nu-i alta decît nobila Brunhilda. Un fior străbătu întreaga făptură a măreţului crai Gunther aflînd că privirile sale s-au sprijinit chiar pe chipul fermecător al crăiesei Brunhilda.

Cînd cei patru viteji au coborît pe ţărm, Brunhilda porunci frumoaselor copile să plece de la ferestre şi să

nu mai caşte gura la străini. Ele părăsiră numaidecît ferestrele şi ce credeţi că făcură ? Se împodobiră în fel şi chip, se sulemeniră, aşa cum fac de obicei frumoasele doamne, apoi se ascunseră după nişte ferestre înguste de unde puteau să se iţească în voie la viteji.

În vremea aceasta Siegfried scoase la ţărm mlădiosul şi puternicul cal al lui Gunther, ţinîndu-l de căpăstru pînă ce craiul se potrivi bine în şea, apoi îşi aduse din corabie şi calul său.

Treburi de acestea nu mai făcuse niciodată feciorul Siegelindei, iar privirile tuturor se îndreptară asupra craiului Gunther tocmai pentru că-l slujea un cavaler aşa de măreţ cum era Siegfried. Dankwart şi Hagen îşi scoaseră şi ei caii din corabie, încălecară cu toţii şi porniră spre cetatea cu optzeci şi şase de turnuri în mijlocul căreia se afla marele palat al Brunhildei. Gunther şi Siegfried purtau veşminte albe ca neaua, iar scuturile de aur strălucitor aruncau lumini pîlpîitoare pe braţele lor vînjoase. Şeile şi frîiele fulgerau de nestemate, pe cînd zurgălăii de aur roşu luminos îşi picurau clinchetele cristaline în aer. Dankwart şi fratele său Hagen purtau, după cîte am auzit spunîndu-se, veşminte negre ca pana corbului pe care scăpărau cele mai frumoase nestemate din India.

Porţile cetăţii, grele şi ferecate, erau larg deschise, iar oamenii Brunhildei alergară buluc întru întîmpinarea oaspeţilor. Unii le luară caii de dîrlogi, alţii scuturile din mîini, iar unul dintre cămăraşi le spuse :

— Daţi-ne paloşele şi platoşele voastre !

— Pe acestea nu vi le dăm, răspunse Hagen, vrem să le purtăm noi înşine !

— Daţi-le armele, îi sfătui Siegfried, arătînd că în această ţară e obiceiul ca oaspeţii să nu poarte nici o armă.

Numai la îndemnul lui Siegfried, se despărți Hagen de arme în țara Brunhildei.

În vreme ce oaspeților li se dădea de băut, Brunhilda află că necunoscuții viteji au sosit în curtea palatului, dar nu știa cine sînt ei. De aceea întrebă :

— Cine sînt strălucitorii cavaleri care au poposit în cetatea mea și de dragul cui s-au călătorit pînă aici ?

— Mărită crăiasă, răspunse un curtean, mărturisesc că nu i-am mai văzut niciodată... Cu toate acestea bănuiesc că unul dintre ei nu poate fi altul decît Siegfried... Și dacă el o fi, trebuie să-l primiți cu cea mai înaltă cuviință. Celălalt, al doilea, pare aşijderea a fi vrednic de laudă. După cît de drept și de măreț se ține, s-ar cuveni să fie crai peste vreo țară...

Cel de-al treilea nu bănuiesc cine este, dar are o înfățișare aspră, privirile întunecate și grele, fruntea înnourată și, după cîte cred, cumplit curaj mai poartă-n sufletul său..

Ultimul dintre ei, cel mai tînăr, are înfățișarea nobilă și purtările lui sînt atît de feciorelnice, că ne-ar părea rău să i se întîmple vreun neajuns pe aici.

— Aduceți-mi veșmintele — spuse crăiasa Brunhilda atunci. Dacă puternicul Siegfried a venit în țara mea ca să mă pețească, va fi vai de el !...

Zicînd acestea, frumoasa Brunhilda se înveșmîntă în cele mai scumpe mătăsuri împodobite cu fire de aur și cu nestemate, ieșind apoi întru întîmpinarea oaspeților însoțită de peste o sută de doamne, toate gătite și împodobite din belșug. Pe lîngă ele mai erau și vreo cinci sute dintre cei mai buni războinici ai Brunhildei, înarmați pînă-n dinți !...

Oaspeții, îngrijorați, se ridicară bănuitori din jilțuri. Crăiasa, văzîndu-l pe Siegfried, se îndreptă spre el și-i spuse :

— Fii binevenit în ţara mea, nobile Siegfried. Rogu-te să-mi faci arătare, ce pricini te-au adus încoace ?

— Multă mulţumire, crăiasă Brunhilda, dar bineţea voastră se cuvenea acestui nobil viteaz care stă în faţa mea ; el este stăpînul meu şi lui i se cuvine această cinste. Ajunge dacă vă spun că el se numeşte Gunther, viteazul crai de la Rin şi că nu are năzuinţă mai mare decît să te peţească, orice i s-ar întîmpla... De dragul lui am călătorit pînă aici.

Răspunse crăiasa Brunhilda :

— Dacă el este stăpînul tău şi vrea să mă peţească, trebuie să mă biruie la trei încercări... Numai aşa voi fi soţia lui. Dacă izbîndesc eu numai la una din ele, vă retez capetele la toţi !...

Intră atunci în vorbă şi întunecatul Hagen din Tronje :

— Arătaţi-ne şi nouă, mărită crăiasă, ce fel de încercări veţi rîndui ? Stăpînul meu ar trebui să fie ciung ca să vă lase vouă izbînda...

— Dacă vrea să-i fiu soţie, va trebui să arunce mai departe decît mine cu piatra, apoi să sară mai departe decît aruncătura pietrei şi să mă dovedească în lupta cu lancea. Chibzuiţi bine, mai adăugă frumoasa crăiasă, altfel veţi pierde aici, o dată cu cinstea şi viaţa !

Siegfried se apropie de Gunther, şoptindu-i :

— Vorbeşte-i crăiesei cu tot curajul. Te voi ajuta împotriva ei cu şiretlicul meu !

Craiul Gunther, prinzînd curaj, îi spuse Brunhildei :

— Mărită crăiasă, pentru frumuseţea voastră nemaipomenită, voi împlini tot ce-mi porunciţi. Vreau să-mi pierd capul dacă nu voi izbîndi...

Auzindu-i cuvintele, crăiasa îl pofti să se pregătească îndată pentru întrecere, după care se duse şi ea în palat să facă la fel. În vremea aceasta, Siegfried, şiretul bărbat, se furişă jos la corabie şi scoase din ascunzătoare gluga

cea fermecată. Cum o trase pe cap se şi făcu nevăzut. Alergă apoi îndărăt, unde se pregătea marea întrecere.

După ce se trase cercul în care urma să aibă loc lupta, sosi şi Brunhilda. Era atît de înarmată ca şi cum ar fi vrut să lupte împotriva tuturor crailor din lume. Slujitorii ei îi aduseră un scut uriaş făurit din aur roşu, întărit cu oţel şi bătut cu pietre scumpe, verzi ca iarba, care-şi amestecau scînteile cu lucirile aurului. Numai gurguiul din mijlocul scutului era lat de trei palme şi avea atîta aur şi oţel, că patru oameni puternici abia izbuteau să ridice scutul de jos. Cînd văzu întunecatul Hagen scutul cu care va lupta Brunhilda, îi spuse lui Gunther :

— Ce facem, mărite crai ? S-a zis cu viaţa noastră ! Frumoasa pe care vrei s-o peţeşti e diavol nu femeie !...

I se aduse apoi crăiesei lancea, puternică, lată, cu vîrful ascuţit pe amîndouă părţile şi cu o sută de pfunzi de fier în ea. Cu mare greutate abia o purtau vreo trei slujitori pe umeri.

Cuprins de îngrijorare, Gunther îşi spuse în sine : „nici Talpa iadului n-ar putea să lupte cu ea !... Dacă aş fi iar la Rin, viu şi nevătămat, ar putea să stea mult şi bine iubita mea nemăritată aici".

Hagen, de mîhnire, era să-şi piardă minţile, iar fratele său, Dankwart, spuse :

— Ce-am căutat la curtea Brunhildei ? Această femeie ne va pierde pe toţi ! Dacă am avea măcar paloşele, semeţia celor din slujba Brunhildei ar trebui să se mai domolească şi chiar dacă le-aş fi jurat de o mie de ori pace, pentru viaţa stăpînului meu ar fi plătit cu viaţa această cumplită crăiasă !

— Hei, cum s-ar mai îmblînzi trufia crăiesei — răspunse Hagen — dacă am avea armurile şi bunele noastre paloşe !

Brunhilda auzi cele spuse de Hagen și îi rîse peste umăr, dînd poruncă slujitorilor săi :

— Aduceți-le eroilor zalele și paloșele, dacă se cred așa de viteji, că mie puțin îmi pasă, fie că-i văd înarmați sau fără arme !... Cînd li se aduseră armele, vitejii de la Rin se îmbujorară de bucurie, iar Dankwart îi spuse Brunhildei :

— Porniți acum întrecerea ! Măria sa craiul va fi biruitor : avem din nou paloșele noastre !

Între timp slujitorii Brunhildei aduseră în cercul de luptă și pietroiul, care erau mai degrabă o stîncă mare, rotundă și atît de grea, că abia o puteau ridica doisprezece viteji dintre cei mai tari de vîrtute. Burgunzii cînd o văzură se cruciră de-a binelea !

— Pe cine vrea craiul să pețească ? spuse Hagen. Acestei femei i-ar sta mai bine în Tartar ca soață a dracului !

Brunhilda își suflecă mînecile, dezgolind brațele-i albe și puternice, apucă scutul și agită sulița spre înălțimi, dînd astfel semn că lupta poate începe. Gunther tocmai stătea neliniștit în fața ei, cînd simți deodată că cineva îi atinge brațul.

— Cine m-a atins ? întrebă mirat craiul, privind în jur și nezărind pe nimeni.

— Eu sînt, Siegfried ! Fii liniștit ! Dă-mi scutul și ia aminte la ce-ți spun : tu vei face numai mișcările, iar eu voi împlini faptele.

Nici nu s-au înțeles bine, că Brunhilda cea vajnică a și repezit sulița, cu toată puterea, în scutul nou și lat al craiului Gunther pe care — fără să știe nimeni — îl purta de fapt brațul puternicului Siegfried. Pălălăi de flăcări țîșniră din cocoașa de oțel a scutului pe care tăișul lănciei îl străbătu în întregime. Lovitura fu atît de năprasnică, încît cei doi viteji căzură în genunchi, iar lui Siegfried îi

năpădi sîngele pe gură. Scuturînd din cap, feciorul Siegelindei sări în picioare, smulse lancea din scut, o întoarse cu tăişul îndărăt, ca să n-o rănească pe frumoasa crăiasă şi o repezi cu atîta putere în armura Brunhildei, că ţîşniră flăcări din zalele ei, ca şi cum o vijelie ar fi răscolit deodată un foc. Crăiasa nu putu ţine piept loviturii. Se prăbuşi la pămînt cu zalele zăngănind din toate încheieturile. De cînd era pe lume niciodată nu i se mai întîmplase Brunhildei una ca asta, dar nici craiul Gunther n-ar fi izbutit vreodată s-o doboare fără ajutorul lui Siegfried.

Venindu-şi în fire, Brunhilda se ridică şi fără să bănuiască cine era adevăratul luptător, îi spuse lui Gunther:

— Nobile cavaler, îţi mulţumesc pentru lovitură ! Apoi încordîndu-şi puterile, apucă pietroiul, îl cumpăni de cîteva ori, îl aruncă pînă hăt-departe şi sări după el de-i zornăiră armurile prin văzduh, întrecînd cu mult aruncătura.

Gunther şi nevăzutul Siegfried alergară sprinteni, apucară şi ei pietroiul, îl cumpăniră de vreo două ori, iar Siegfried îl zvîrli cu atîta putere că o întrecu pe crăiasă, apoi înşfăcîndu-l şi pe craiul Gunther în spate sări cu tot cu el peste locul unde căzuse pietroiul.

Minunea aceasta n-o putea bănui nimeni. Pietroiul zăcea la pămînt, iar craiul Gunther era văzut singur şi biruitor în cercul de luptă.

Fără puternicul braţ al lui Siegfried, craiul ar fi fost ucis de la prima încercare.

Frumoasa Brunhilda, aprinsă de mînie, strigă :

— Voi, prieteni şi supuşi, apropiaţi-vă ! De-acum înainte, craiul Gunther este stăpînul vostru. Lui să-i daţi ascultare !

Toţi lăsară armele din mîini şi îngenunchiară la picioarele măritului crai. Hagen, cutezătorul viteaz, se înseninâ de bucurie. Aşijderea şi Dankwart. Brunhilda îl

luă de mînă pe Gunther, poftindu-l în sala mare a palatului, unde se adună mulțime de cavaleri și de nobile doamne.

În vremea aceasta, istețul Siegfried alergă nevăzut la corabie, își ascunse gluga fermecată și, întorcîndu-se, intră în sala cea mare a palatului, întrebîndu-l pe Gunther ca și cum n-ar fi știut nimic.

— De ce zăboviți, mărite crai și nu începeți lupta ? Sîntem nerăbdători să vă privim !

Se ridică atunci Brunhilda, făcîndu-i întrebare lui Siegfried :

— Cum s-a întîmplat, nobile cavaler, că n-ai văzut întrecerea ? Craiul Gunther a dobîndit izbînda !

— Ne pare rău că n-a fost și Siegfried de față, se amestecă în vorbă Hagen. Tocmai atunci era dus la corabie, de aceea nu știe că stăpînul nostru a ieșit biruitor.

— Dacă-i adevărat — spuse Siegfried — mă bucur din toată inima că stăpînul meu ți-a îngenunchiat trufia. Știu bine că acum, nobilă crăiasă, ne vei urma negreșit la Rin.

— Încă nu, răspunse Brunhilda. Mai întîi trebuie să cer sfat rudelor și sfetnicilor mei, altfel nu-mi pot părăsi țara...

Zicînd acestea, porunci olăcarilor să purceadă în cele patru vînturi pentru a chema de îndată la ea pe supușii și pe rudele sale.

După cîteva zile începură să curgă la palat de dimineață pînă seara cei mai buni căpitani ai Brunhildei cu cetele lor de războinici.

Hagen îi privea întunecat :

— Ce-am făcut ! spuse el. Trebuie să ne așteptăm la cumplită vătămare din partea lor... Gîndurile crăiesei nu sînt curate dacă-și adună toată puterea țării aici...

– Îi voi sta împotrivă – spuse Siegfried – și nu voi îngădui să se întîmple ceea ce vă îngrijorează. Alerg să aduc ajutoare dintre cei mai aleși oșteni pe care voi încă nu-i cunoașteți. Pînă atunci, dumnezeu să vă ocrotească viața și cinstea !

– Să nu zăboviți mult, strigă craiul Gunther după el.

– Peste cîteva zile sînt îndărăt – răspunse Siegfried – dar să nu-i spuneți crăiesei pentru ce am plecat.

A OPTA ÎNTÎMPLARE

Aici se povestesc peripeţiile lui Siegfried în ţara nibelungilor, întoarcerea lui cu oastea pe insula Brunhildei şi plecarea alaiului de nuntă spre Burgundia

coperit de gluga cea fermecată, Siegfried se strecură nevăzut prin cetate, îndreptîndu-se grabnic spre ţărm. Ajuns aici, sări sprinten în corabie, puse mîna vîrtos pe cîrmă şi — cît ai clipi — începu să alunece lin peste luciul apelor la vale. Nevăzut cum era, toţi cei care priveau corabia zburînd pe valuri se cruceau, crezînd ca nerozii că nu o conduce nimeni... Dar, la drept vorbind, nici nu ar fi avut de unde să ştie careva că însuşi Siegfried o cîrmuieşte, atîta vreme cît viteazul se afla sub puterea glugii lui năzdrăvane.

După o zi şi o noapte de călătorie fără popas, corabia ajunse pe mare, spintecînd vijelios talazurile mai departe, pînă la ţărmul nibelungilor, acolo unde se afla şi acea

comoară dobîndită cîndva de Siegfried prin puterea paloşului Balmung.

Trăgînd la ţărm, legă zdravăn corabia de un pripon, apoi se îndreptă spre măreţul palat de pe vîrful muntelui ca să ceară adăpost. Bătu puternic în poarta ferecată şi straşnic zăvorîtă a palatului, dar paznicul, de dincolo, în loc să deschidă cît mai iute, întrebă răstit :

— Hei, cine îndrăzneşte să bată la poartă cu atîta trufie, tulburînd liniştea întregului palat ?

— Eu, răspunse Siegfried, schimbîndu-şi glasul...

— Dar cine eşti tu ?

— Un cavaler străin şi te povăţuiesc să nu zăboveşti cu întrebările chiar pînă-mi ies din răbdări, că vei avea rău prilej atunci, să vezi cum sar din ţîţîni porţile palatului !

Dispreţuit cu atîta cutezanţă, uriaşul paznic nu-şi mai putu stăpîni mînia. Îmbrăcă iute zalele, îşi puse coiful de oţel, trase paloşul din teacă şi, deschizînd ca o furtună porţile, se aruncă năprasnic asupra lui Siegfried, gata-gata să-l hăcuie în bucăţi. Nobilul cavaler sări într-o parte, apărîndu-se iscusit, dar dintr-o singură lovitură înfricoşătorul paznic îi făcu ţăndări scutul. Pus la grea încercare, Siegfried îşi adună toate puterile, luptînd pe viaţă şi pe moarte. Paloşele se încrucişau scăpărînd scîntei, cetatea se umplu de huet, iar nibelungii se treziră buimaci din somn. În cele din urmă puternicul Siegfried ieşi biruitor, legîndu-l burduf pe aprigul său vrăjmaş.

Dar nici nu apucă să răsufle bine după această cumplită luptă, că se şi trezi deodată, faţă-n faţă, cu Alberich, vînjosul şi războinicul pitic. Întărit în zale şi în coif de fier, piticul se buluci spre Siegfried învîrtind din răsputeri buzduganul său noduros cu şapte ghiulele colţate prinse-n şapte lanţuri de măciucă. Cînd lovea cu ele, scutul — şi aşa hîrbuit — al viteazului Siegfried trosnea din toate

încheieturile iar zburăturile săreau din el vîjîind prin văzduh. Cum s-ar zice, o sfecli de iznoavă frumosul fecior al Siegelindei, dar venindu-şi repede în fire, aruncă din mînă rămăşiţele scutului, îşi puse paloşul în teacă şi încleştîndu-şi criţă mîinile în barba miţoasă a stîrpiturii îi trase o scărmăneală soră cu moartea. Răcnind şi chelălăind ca în gură de şarpe, de atîta smuncealâ şi păruială, cerbicia lui Alberich se domoli îndată şi de unde la început era atît de fălos dumnealui, acum se milogea cu lacrimi viclene în ochi :

— Mărite cavaler, îndură-te, nu mă ucide, că de nu i-aş fi jurat pe veci credinţă vestitului Siegfried, bucuros m-aş fi supus dintru început puterii tale !...

Legîndu-l cobză, cu frînghii bine răsucite, îi răspunse cavalerul :

— Dacă bagi de seamă, însuşi Siegfried te-a legat şi socot că de-acum înainte mă vei ţine bine minte !...

— Cum, chiar măritul Siegfried la noi a poposit ? Vai mie, n-am ştiut, stăpîne ! Îndurare, fac tot ce poruncesti !

Fără multă vorbă, Siegfried îi şi dădu poruncă :

— Să-mi aduni cît mai degrabă oaste, dar nu la întîmplare ! Aleşi pe sprînceană, o mie de nibelungi vreau !

De ce şi cum, viteazul nu făcu lămurire, dar nici Alberich nu era ispitit să mai întrebe. Siegfried îi dezlegă pe cei doi nevolnici, iar piticul, bucuros că a scăpat numai cu atîta, o zbughi din loc strigînd cît îl ţinea gura :

— Hei, treziţi-vă, oşteni şi adunaţi-vă la porunca stăpînului nostru Siegfried !

Auzind chemarea, neînfricaţii nibelungi se adunară degrabă, salutîndu-l cu urale pe vestitul viteaz şi strigîndu-i din toată inima „bun venit !".

Curînd se aprinseră pretutindeni luminile şi se cinstiră strălucitoare pocale cu vinuri înmiresmate, iar dintre cei

mai bine de trei mii de oșteni nibelungi, Siegfried însuși alese numai o mie, dar toți unul și unul !

Privindu-i, viteazul astfel le grăi :

— Mîine, în zori, vom porni departe, pe ape... De multă trebuință vor fi armele, scuturile, zalele și coifurile, dar nici de straiele cele mai mîndre nu trebuie să duceți lipsă, că pe unde vom trece numai fecioare nurlii și oacheșe vom întîlni...

A doua zi porniră vitejii pregătiți cu toate cele trebuitoare, iar după trei zile și trei nopți, ajungînd aproape de cetatea Brunhildei, vorbele lui Siegfried adevărate se dovediră : pe ziduri, la metereze și la ferestre numai jupînițe dintre cele ochioase și gingașe puteai zări, ițindu-se care mai de care spre falnicii viteji.

Întrebă atunci crăiasa Brunhilda :

— Ia, spuneți-mi și mie ce oaste a sosit ?

— Sînt însoțitorii mei, dădu răspuns craiul Gunther, care tocmai se nimeri în apropierea Brunhildei. Fiind eu dornic să te văd cît mai curînd, mi-am lăsat în urmă alaiul, iar acum — vezi bine — a sosit...

În fruntea nibelungilor — strălucitor ca soarele — însuși Siegfried se afla, drept care Brunhilda făcu o aleasă primire întregii oștiri.

Poftind crăiasa a-și arăta dărnicia, mărturisi că ar fi tare recunoscătoare acelui cavaler, care s-ar osteni să împartă oaspeților aur roșu și argint de prin sipetele sale... Auzindu-i rugămintea, răspunse Dankwart, omul de încredere al craiului Geiselher :

— Dați-mi cheile, preamărită crăiasă ! Voi face chiar eu împărțeala fără să aduc nici cea mai mică sminteală mărinimiei și dărniciei voastre crăiești.

Cînd se văzu Dankwart cu cheile în mînă, altceva nu-i mai trebui ! Începu să împartă în stînga și în dreapta aur,

bani, mătăsuri scumpe, tot felul de veşminte frumoase, gata-gata s-o aducă la scăpătare pe mărita crăiasă.

Supărîndu-se din pricina acestei nesăbuite împărţeli, Brunhilda spuse :

— Îmi risipeşti avuţia ca şi cum n-aş mai avea nici o zi de trăit !

Hagen, auzind-o, încercă s-o liniştească :

— Nu vă fie cu bănat, prea nobilă crăiasă ; aur şi veşminte atît de multe are măritul nostru crai, că nimic n-ar mai fi de trebuinţă din toată bogăţia voastră !...

— Dar eu — răspunse Brunhilda — cînd voi descăleca la Rin, aş vrea să-mpart pe-acolo măcar vreo douăzeci de sipete cu aur, iar veşminte de mătase cît mai multe şi mai frumoase ! Nici nu s-ar cuveni altfel unei crăiese ca mine !...

Poruncind, aşadar, cămăraşilor să ticsească lăzile cu aur şi nestemate, cu mătăsuri şi veşminte, Brunhilda însăşi priveghea treburile ca să nu rămînă cumva de ruşine...

Cînd totul se isprăvi, îl chemă pe unchiul ei, îi încredinţă palatele şi ţara, îşi adună alaiul şi purceseră cu toţii la drum. Nu o însoţeau decît două mii de viteji credincioşi, o mie de nibelungi, în frunte cu Siegfried, optzeci şi şase de nobile doamne şi o sută de fecioare gingaşe. În urma ei, supuşii rămaseră mîhniţi şi îngînduraţi, podidiţi de lacrimi.

Corăbiile porniră pe valuri cu pînzele umflate în vînt, iar o dată cu ele prinseră a răsuna şi alăutele pentru a face călătoria mai plăcută.

Măcar că petrecerile şi voia bună se ţineau lanţ pe corăbii, prea multe craiul Gunther nu-şi îngăduia faţă de Brunhilda, pentru că năzuroasa crăiasă mereu îl ţinea cît mai departe de ea...

După nouă zile de drum, Hagen găsi de cuviință că trebuie să se trimită solie la Worms pentru a vesti sosirea mărețului alai. Gunther încuviință, rugîndu-l chiar pe el să ducă vestea, dar Hagen îi răspunse :

— Mărite crai, nu eu sînt omul cel mai potrivit pentru această solie ! Chitesc că Siegfried ar fi mult mai bun... Chemați-l pe el și dacă se va codi, amintiții de frumoasa voastră soră, de domnița Kriemhilda, pe care — ducînd el solia — ar putea s-o revadă ceva mai devreme...

Gunther îl chemă pe Siegfried și rugîndu-l foarte, îi spuse :

— Hai, Siegfried, purcede tu cu vestea, dacă nu de dragul nostru, măcar de dragul Kriemhildei !

Temei mai bun nici că-i trebui vajnicului cavaler... Doar atîta întrebă :

— Slăvite crai, ce vești ai vrea să poarte solia mea la Worms ?

— Tu, Siegfried, mamei mele îndată să-i dai știre cum că sînt viu și nevătămat, că am pețit-o pe Brunhilda și că poftesc să fac nuntă cum ajung la Worms. Așijderea, Kriemhildei despre dragostea mea să-i vorbești și să-i spui că am dobîndit tot ce mi-a poftit inima.

Tuturor curtenilor noștri dă-le binețe din partea mea și roagă-i să ne facă o primire cum nu s-a mai văzut.

Fără să mai stea mult pe gînduri, Siegfried își luă cuvenitul rămas bun de la Brunhilda și de la alaiul ei, plecînd deîndată către Worms împreună cu douăzeci și patru de paloșe.

Nici că se putea solie mai falnică și vești mai bune decît cele pe care le ducea Siegfried acum ! Dar orice om cu scaun la cap va recunoaște că nici primirea de care s-au bucurat solii în țara de la Rin nu a fost cu nimic mai prejos...

A NOUA ÎNTÎMPLARE

In care se arată cum s-a cununat Gunther cu Brunhilda şi cît de mari neajunsuri a îndurat slăvitul crai de la ea chiar în noaptea nunţii

a cîteva zile după sosirea lui Siegfried la Worms, crainicii vestiră-n toată cetatea că măreţul Gunther şi strălucitoarea Brunhilda, dimpreună cu alaiul lor, au tras în sfîrşit la ţărm.

Întru întîmpinarea oaspeţilor ieşiră grabnic rudele şi prietenii, cavalerii şi domniţele, înaltele doamne şi curtenii. Domniţa Kriemhilda, mai frumoasă ca oricînd, călărea pe un cal focos pe care însuşi Siegfried îl ducea de căpăstru, după cum calul slăvitei doamne Ute, cu mare cinste, Ortewein îl ducea.

Sosind la ţărm, cavalerii ajutară doamnelor şi domniţelor să descalece, împlinind bucuroşi aceste cuviincioase dar şi prea plăcute rînduieli. Din cea mai frumoasă corabie, primii oaspeţi care coborîră au fost Gunther şi Brunhilda.

Craiul o ducea de mînă pe aleasa inimii lui, iar din veşmintele lor firele de aur şi nestematele străluceau, fulgerîndu-şi luminile în bătaia soarelui.

Cu alese purtări, Kriemhilda o întîmpină pe Brunhilda îmbrăţişînd-o prelung şi sărutînd-o gingaş, după care îi ură „bun venit" în ţara ei şi a mamei sale...

Închinîndu-se frumos una în faţa alteia, domniţele se mai îmbrăţişară de cîteva ori, măsurîndu-se din priviri şi minunîndu-se, totodată, fiecare de frumuseţea celeilalte. Mulţi dintre cei care căscau gura a mirare spre ele spuneau că Brunhilda ar fi fost cea mai frumoasă, dar alţii — şi anume, cei mai pricepuţi şi mai simţitori la adevăratele farmece ale frumuseţii — oricînd ar fi jurat că domniţa Kriemhilda era cu mult mai frumoasă decît crăiasa Brunhilda !

În vremea aceasta începură să coboare pe ţărm minunatele doamne şi domniţe din alaiul Brunhildei, iar vajnicii cavaleri, urmînd pilda slăvitului crai Gunther, le luau curtenitori de mîini, petrecîndu-le cu mare băgare de seamă peste punţi...

Porniră apoi cu toţii spre palat. Unii cavaleri, mai plini de neastîmpăr şi mai lacomi de laude, începură să-şi încrucişeze paloşele şi să-şi împungă scuturile cu lăncile... Vuietul de arme şi norii de colb se ridicau deopotrivă în văzduh, întunecînd nu numai zările, dar şi veşmintele cinstiţilor oaspeţi. De aceea, Gunther se văzu nevoit să oprească întrecerea. Nu se gîndea măria sa la altceva decît la scumpele rochii ale frumoaselor doamne, care, ca potlogul s-ar fi murdărit dacă n-ar fi domolit avînturile cavalerilor şi — o dată cu ele — colbul pe care-l stîrneau din belşug...

Cînd amurgul prinse a rumeni zările, alaiul intra în curtea palatului, cîntînd şi jucînd de tremurau zidurile şi dîrdîiau ferestrele.

Gunther, așezîndu-se într-un jilț măreț, porunci să se întindă masa. Lîngă el veni îndată frumoasa Brunhilda, încoronată ca o crăiasă ce era, și luă loc în jilțul de alături, la fel de măreț.

Cînd tocmai se spălau pe mîini într-un vas mare de aur roșu, Siegfried se apropie de Gunther și îi spuse :

— Slăvite crai, îngăduie să amintesc măriei tale că înainte de a purcede noi s-o pețim pe crăiasa Brunhilda, mi-ați făgăduit cu jurămînt mîna domniței Kriemhilda. Prin cîte primejdii am trecut în țara Brunhildei, știe măria voastră destul de bine... Trebuie, dar, să vă cinstiți jurămîntul !

— O, Siegfried, de cînd mă știu pe lume, strîmb n-am jurat niciodată, drept care te voi ajuta la rîndu-mi să dobîndești mîna Kriemhildei, chiar acum ! Și rostind aceste cuvinte, porunci să fie adusă domnița în sala cea mare a palatului.

Fără multă zăbavă, ea sosi dimpreună cu alaiul jupînițelor sale.

Grăi atunci, de pe trepte, viteazul Geiselher :

— Alaiul jupînițelor poate lipsi !... Sora mea trebuie să rămînă singură cu craiul.

Brunhilda o întîmpină pe gingașa Kriemhilda — care nici nu știa despre ce este vorba — și o conduse la masă. Între timp Gunther ceru sfat cinstiților săi conmeseni întru împlinirea jurămîntului crăiesc...

— Prea nobilă soră — îi spuse Gunther Kriemhildei — te-am juruit ca soață unui vestit cavaler și mult ți-aș mai rămîne recunoscător dacă ai vrea să mă dezlegi de acest jurămînt, luîndu-l pe el de bărbat !

Dădu răspuns Kriemhilda :

— Iubite frate al meu, tu nu trebuie să mă rogi și nici să mă întrebi dacă vreau... Hotărîrea ta nu poate fi decît bună !

Siegfried o urmărea din priviri pe domniță, desfătîndu-și ochii cu chipul ei minunat, iar cînd îi mai auzi și răspunsul, i se aprinseră obrajii de bucurie !

Așezîndu-i pe amîndoi într-un cerc, după datina străbună, Gunther făcu întrebare domniței dacă ar vrea să fie soața lui Siegfried.

Rușinoasă, cum i-ar sta bine oricărei fecioare, Kriemhilda mai întîi roși, apoi răspunse sfioasă că pentru ea nu există dorință mai mare decît aceea de a-l lua de bărbat pe nobilul viteaz din Țara de Jos !

Cînd auzi Brunhilda una ca asta, începu să plîngă, mustrîndu-l mînioasă pe Gunther :

— Au, cum poți îngădui ca sora ta să stea altăuri de supusul tău ? De ce o umilești, unind-o cu Siegfried ? Nu-i păcat de frumusețea ei ?

Pasămite, Brunhilda știa chiar de la Siegfried că Gunther este stăpînul iar el, feciorul Siegelindei, supusul.

Craiul, pricepînd unde-i baiul, încercă s-o liniștească :

— Nu plînge, potolește-te ! Altădată voi lămuri de ce am unit-o pe sora mea cu Siegfried. Acum numai atîta aș vrea să știi că le doresc din toată inima să trăiască fericiți pînă la sfîrșitul vieții lor.

Dar Brunhilda nu putea fi mulțumită cu astfel de răspunsuri. Ea știa una și bună : trebuie să afle adevărul ! De aceea îl amenință pe Gunther că fuge în lume dacă nu-i spune totul... Silit în felul acesta, craiul nu mai avu încotro și îi spuse :

— Îți dau știre, crăiasă Brunhilda, că Siegfried nu este supusul meu... El stăpînește o țară frumoasă și puternică, întărită cu multe cetăți, privegheate de viteji nebiruiți, care — toți laolaltă — numai de el ascultă. Siegfried este, așadar, crai ca și mine... De aceea i-am dat-o pe sora mea de soție !

Dar tot ce spunea Gunther nu putea s-o mai îmbuneze pe Brunhilda... Văzînd că mările lor sînt tulburate, oaspeții se sculau rînd pe rînd de la masă, adunîndu-se cu toții afară, unde întrecerile cavalerești se porniră din nou. Numai craiul rămase locului, cumpănind cum ar putea s-o împace pe crăiasă... În cele din urmă îi trecu prin minte să-i dea tîrcoale și s-o dezmierde... Porunci mai întîi încetarea jocurilor și îi pofti cuviincios pe oaspeți la odihnă. Apoi despărțindu-se de Siegfried și Kriemhilda, care plecară împreună la culcare, Gunther o petrecu pe Brunhilda în dormitorul crăiesc. Dar aici, iată ce se întîmplă : văzîndu-l Brunhilda pe slăvitul crai că tot îi dă tîrcoale și că nu-și mai află astîmpărul cu drăgălelile lui, doar atîta îi spuse :

— Ascultă, Gunther, dacă nu-mi dezvălui pînă la capăt adevărul, trebuie să-ți iasă din minte tot ce ai de gînd acum ! Rogu-te, așadar, domolește-ți pornirile ca să nu-mi ies din răbdări !

Auzind-o, amarnic se mai oțărî craiul și cît ai clipi o înșfăcă în brațe, încercînd s-o despoaie de veșminte...

Dar, vai, cu Brunhilda nu era de glumit ! Smulgîndu-și iute cingătoarea, vajnica fecioară îl legă fedeleș pe Gunther și îl atîrnă într-un cîrlig din tavan, ostoindu-i năpristan avînturile iubărețe.

Scăpînd de grija lui, nobila doamnă se culcă liniștită, adormind buștean... Slăvitul Gunther însă, cetluit de tavan, petrecu o noapte de pomină, icnind în cingătoarea frumoasei lui crăiese pînă îi secară toate puterile, iar de durere îi amorțiră și nobilele mădulare...

A doua zi, cînd zorii își revărsau luminile prin ferestrele palatului, Brunhilda îi făcu această întrebare craiului :

— Spune-mi, stăpîne Gunther, ți-ar fi cumva cu bănat dacă te-ar găsi cămărașii legat — așa cum ești — de mîna unei gingașe doamne ?

— Dezleagă-mă, prea bună crăiasă, că mare cinste nu mi-ar face să fiu văzut astfel chiar de supușii mei ! Îți jur că niciodată nu voi mai pune mîna pe tine, dacă dragostea mea atîta de mult te poate mînia !

Îndurîndu-se, Brunhilda îi dădu drumul din legătoare. Gunther se întinse de vreo două ori trosnind din toate încheieturile și îi ceru apoi frumos îngăduința să se așeze puțin în pat lîngă ea... Milostiva crăiasă îi îngădui, drept care nobilul crai se strecură ușor sub ogheal, cu mare băgare de seamă ca nu cumva să se atingă nici măcar de cămășuica ei. După o vreme sosiră și cămărașii, aducîndu-le voioși așternuturi noi, schimburi curate și veșminte potrivite pentru slujba de cununie. Dar pe cît de veseli erau ei, cămărașii, pe atît de cătrănită era perechea crăiască și mai cu osebire măria sa craiul !...

La catedrală, o dată cu Gunther și Brunhilda, veniră, așijderea, Siegfried și Kriemhilda, iar cu același prilej peste șase sute de scutieri dobîndiră paloșe cavalerești.

Viteazul din Țara de Jos, văzînd cît de înnegurat era măritul crai sub strălucitoarea lui coroană, îi oblici ofu! și-l întrebă :

— Binevoiește măria voastră să-mi mărturisească ce s-a petrecut astă-noapte ?

— Nimic nu-ți voi ascunde, mărite Siegfried ! O dată cu Brunhilda, rușinea și ocara în casă mi-am adus ! Iată ce-am pătimit : poftind eu s-o dezmierd puțin pe crăiasă, ea numaidecît s-a mîniat, m-a legat cobză cu cingătoarea și m-a spînzurat într-un cui din tavan, lăsîndu-mă acolo popîndău toată noaptea ! Privește cît de umflate și de curmate mi-s mîinile !

— Foarte mă supără tot ceea ce îmi spune măria voastră, dar liniștiți-vă ! Îi venim noi de hac chiar la noapte și iată cum : după ce se întunecă, îmi pun eu gluga cea fermecată, intru tiptil în dormitorul crăiesc și mă furișez

nevăzut în patul vostru. La un semn, puneți fără frică mîna pe crăiasă că voi avea eu grijă să nu vă mai spînzure-n cîrlig !

Auzindu-i planul, negurile se risipiră de pe chipul lui Gunther. Tot restul zilei — care i se păru fără sfîrșit — numai la desfătările iubirii se gîndi măria sa... Cînd se lăsă, în cele din urmă, amurgul și toate întrecerile cavalerești încetară, oaspeții și gazdele se adunară la cină, după care — grabnic — un crainic dădu de veste tuturor mesenilor că pot merge în iatacurile lor să se culce.

Tot atunci plecară la culcare și Siegfried cu Kriemhilda, dar după o vreme, viteazul dispăru nevăzut chiar din brațele iubitei sale !... Nedumerită, Kriemhilda alergă întrebînd în stînga și-n dreapta, dar nu izbuti să afle cum de s-a întîmplat această minune !

Între timp, Siegfried ajunse nevăzut în iatacul lui Gunther și al Brunhildei, iar craiul, simțind o ușoară atingere de mînă, înțelese că viteazul a sosit. Porunci zorit cămărașilor să stingă luminile și să plece, după care el însuși zăvorî bine ușile, rămînînd ascuns într-un cotlon.

Dîndu-se drept Gunther, Siegfried intră pe întuneric în patul Brunhildei, dar nici nu apucă să se atingă de ea, că năzuroasa crăiasă — pusă iarăși pe gîlceavă și nebănuind șiretlicul — strigă răstită :

— Ascultă, Gunther, potolește-te, altminteri zadarnică-ți va fi căința ! Știi bine ce-ai pățit aseară !...

Ca să nu fie recunoscut după voce, Siegfried tăcu mîlc; în schimb o îmbrățișă vînjos pe crăiasă, încercînd s-o dezmierde ca și cum el ar fi fost soțul ei. În aceeași clipă însă, Brunhilda îi făcu un vînt atît de puternic cu piciorul, încît viteazul zbură din pat peste o bancă și se propti cu capul într-un taburet care se prefăcu în mii de surceluțe... Dar și glavanul cavalerului bubui, nu glumă, din pricina izbiturii !...

Adunîndu-se de pe jos, Siegfried sări iarăşi în pat şi vînzoleala începu de iznoavă. Acum, Brunhilda îl cuprinse pe el în braţe, îl strînse zdravăn şi, ridicîndu-l în aer, îl repezi într-un dulap care se risipi hîrbuit la podea !...

Ascuns în cotlonul lui, Gunther tresărea înspăimîntat la fiecare bufnitură, iar Siegfried — ruşinîndu-se — hotărî să-şi pună de-acum în joc toate puterile. Tocmai îşi pregătea crăiasa cingătoarea ca să mi-l lege pe viteaz, cînd acesta o apucă de mîini şi i le răsuci atît de puternic, încît Brunhilda începu să ţipe cum nu o mai auzise nimeni pînă atunci.

— Rogu-te, mărite crai — strigă ea — cruţă-mi viaţa ! Mă supun puterii tale de-acum ! Văd bine că ştii cum să le vii de hac prea îndărătnicelor doamne !

Din pricina durerii, Brunhilda nu simţi că Siegfried i-a luat — nu ştie nimeni de ce — inelul de pe deget şi cingătoarea de la brîu, pe care i le dărui apoi Kriemhildei. Cît va avea de pătimit viteazul din pricina aceasta, vom vedea mai tîrziu...

Acum, de vreme ce Brunhilda era îmblînzită, Siegfried nu mai avea la ce rămîne ; dispăru în beznă, lăsîndu-l pe craiul Gunther — care ieşi îndată din ascunzătoare — să se bucure de toate desfătările iubirii.

În noaptea aceea, crăiasa Brunhilda îşi pierdu pentru totdeauna marea ei putere, devenind o femeie ca oricare alta, însă — ce-i drept — frumoasă şi năzuroasă tot a rămas !

A ZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum a plecat Siegfried la Xanten, împreună cu Kriemhilda şi cum a primit solie, după zece ani, de la Worms

aisprezece zile au durat ospățul și întrecerile cavalerești pe care le-a orînduit măria sa craiul Gunther de bucurie că primejdioasele apucături ale Brunhildei și-au aflat — în sfîrșit — astîmpărul... Darurile se împărțeau cu nemiluita, încărcîndu-i cu straie, cu argint și cu aur roșu pe toți cei ce rîvneau la ele, dar mai ales pe iscusiții cîntăreți. Siegfried însuși împărți tot ce-a adus la Rin împreună cu cei o mie de nibelungi ai săi, după care dădu de veste că poftește să se întoarcă acasă la el, în cetatea Xanten din Țara de Jos.

Auzind vestea, crăiasa Kriemhilda se bucură nespus, iar cei trei frați ai săi — craii Gunther, Gernot și Geiselher — astfel îi grăiră lui Siegfried :

— Să știi, mărite Siegfried, că noi îți vom rămîne mereu cu credință și oricînd vom fi gata să ne dăm viața pentru tine !

Le mulțumi viteazul, înclinîndu-se îndatorat în fața lor... La cele spuse, Geiselher mai adăugă :

— Poftim, așijderea, să împărțim cu tine și cu sora noastră Kriemhilda tot avutul stăpînit de noi : aurul, țara și cetățile cu întinsele lor olaturi...

Dar nobilul fiu al craiului Siegmund și al crăiesei Siegelinda se împotrivi, arătînd că lui și Kriemhildei nu-i sînt de trebuință toate acestea.

— Frumoasa voastră soră — dădu răspuns Siegfried — va purta coroană crăiască în țara mea și va fi atît de bogată cum nu mai este nimeni pe lume ! Dacă va fi nevoie, mai spuse Siegfried, oricînd voi fi gata, la rîndul meu, să vă sar într-ajutor, slujindu-vă cu neclintită credință.

Grăi atunci și Kriemhilda :

— Dar dacă olaturile mele nu-ți sînt de trebuință, socot că măcar vitejii noștri burgunzi nu-ți vor fi de prisos. Ei ne-ar însoți bucuroși pînă în țara ta, iar bunul meu frate — craiul Gunther — ni i-ar da cu plăcere.

— Tu poți lua pe cine vrei dintre vitejii noștri — îi spuse Gernot Kriemhildei — pentru că oricine s-ar învoi bucuros să te însoțească la drum. Alege-ți, dar, o mie de oameni, drept slujitori de casă, vrednici și cu credință.

Primul gînd al Kriemhildei către Hagen și Ortewein se îndreptă. Îi pofti grabnic la ea și îi ispiti dacă ar vrea s-o însoțească în Țara de Jos, dimpreună cu prietenii lor. Hagen, auzind despre ce-i vorba, se încruntă și răspunse :

— Pe noi, nobilă doamnă, craiul Gunther nu poate să ne dăruiască nimănui din lume ! Gîndiți-vă, așadar, la alți oameni pentru călătoria voastră... Eu și Ortewein trebuie să rămînem aici, statornici slujitori ai craiului nostru de la Rin.

Kriemhilda se văzu nevoită să-și aleagă alți oameni. Marcgraful Eckewart catadicsi bucuros s-o însoțească îm-

preună cu cinci sute de viteji. Pentru alaiul său, Kriemhilda își mai alese treizeci și două de jupînițe cărora le și porunci să se pregătească de drum.

Fiind gata cu toții, își luară rămas bun de la cei dragi și plecară veseli din țara măritului crai Gunther. Prietenii îi petrecură cale de cîteva zile, pregătindu-le peste tot, pînă la hotar, popasuri pentru odihnă și ospătare.

După o vreme, Siegfried se hotărî să trimită solie tatălui său, ca să-i dea știre că sosește în curînd la Xanten împreună cu Kriemhilda, frumoasa copilă a doamnei Ute.

Siegmund și Siegelinda — slăviții părinți ai lui Siegfried — se bucurară negrăit de mult primind această minunată veste.

— Ferice de mine, spuse bătrînul crai, că voi vedea-o, în sfîrșit, pe frumoasa Kriemhilda purtînd coroana de crăiasă a țării, alături de fiul meu, craiul Siegfried.

Nobila Siegelinda îi omeni după datină pe vrednicii soli, dăruindu-le din belșug veșminte de catifea roșie, aur greu și argint strălucitor.

Craiul Siegmund porunci să se înalțe jilțurile pentru ospăț, pornind apoi cu toții întru întîmpinarea mult așteptaților călători.

Că ar fi fost vreodată caspeți mai bine primiți decît vestiții noștri eroi, nu avem știre și nici nu credem că ar fi fost cu putință primire mai bună și mai aleasă decît aceea care li s-a făcut lor !

Cu chipurile luminate de bucurie, Siegmund și Siegelinda îi îmbrățișau și îi sărutau cînd pe viteazul Siegfried, cînd pe gingașa Kriemhilda, răcorindu-și astfel arșița dorului de care-au fost mistuiți atîta amar de vreme. Dar nu numai tinerii eroi, ci și întregul lor alai se bucură de aceeași primire cum nu s-a mai văzut !...

Ajungînd cu toții la palat, descălecară și primiră care încotro găzduire. Hei, cum se mai sileau cavalerii din țara

lui Siegmund să ajute la descălecat celor treizeci și două de jupînițe ale Kriemhildei !...

Cît de strălucitoare a fost nunta de la palatul lui Gunther ne este bine cunoscut ; dar straie scumpe cum au primit oaspeții la curtea lui Siegmund și ospăț cum s-a încins aici, încă nu s-au mai văzut nicăieri !

Cînd petrecerea era în toi, grăi bătrînul crai către toți prietenii săi :

— Dau veste tuturor celor de față că de astăzi înainte coroana mea crăiască, Siegfried o va purta ! Și zicînd acestea, îl încoronă pe strălucitorul viteaz, făcîndu-l stăpînul țării, cu putere de a ține județ și de a împărți dreptate supușilor săi.

Mult s-au bucurat cinstiții locuitori ai Țării de Jos, auzind această prielnică veste, dar și cei sfădiți cu vechile pravili mult s-au mai înfricoșat ! Neclintit era în dreapta lui judecată soțul frumoasei Kriemhilda și nu se putea glumi cu el cînd se apuca să țină județ.

Cu această înaltă cinste trăi și stăpîni Siegfried pînă într-al zecelea an al domniei sale, cînd crăiasa Kriemhilda îi dărui un fiu spre marea lui bucurie și a tuturor supușilor săi... La botez, noul născut primi numele lui Gunther, menindu-i-se pruncului să fie viteaz și strălucitor ca și vestitul său unchi.

Tot în vremea aceea, se petrecu din viață nobila doamnă Siegelinda, cășunînd prin moartea ei destulă durere în țară. Puterea și grijile bătrînei doamne le luă asupra sa crăiasa Kriemhilda, copila cea negrăit de frumoasă a doamnei Ute.

În același răstimp se lăți vestea tocmai din Burgundia că și lui Gunther i-a dăruit Brunhilda un fiu, pe care — botezîndu-l — i-au dat numele lui Siegfried, în amintirea și de dragul mărețului erou.

Vremea trecea, pruncii creșteau, bucurîndu-se de mari îngrijiri și de alese învățături, iar vestiții lor părinți, Gunther și Siegfried, își cîrmuiau cu fală noroadele, slăviți de toată lumea pentru înțelepciunea și vrednicia pe care le vădeau, fiecare în țara lui.

De la o vreme însă, pe Brunhilda o muncea tot mai mult gîndul că prea se ține mîndră crăiasa Kriemhilda... La urma urmelor — după cum credea ea — Siegfried nu era decît supusul lui Gunther, iar Kriemhilda — soața acestui supus și nimic mai mult !

Cumpănind mereu și în mare taină aceste chizmatarnice gînduri, într-o bună zi Brunhilda îi ceru craiului cu tot dinadinsul să-i poftească la Worms pe Siegfried și pe Kriemhilda, făcînd arătare că nu mai poate — chipurile — de dorul lor...

La început, Gunther dădu din colț în colț, spunînd că sînt prea departe unii de alții, că drumul e lung și nu-i prea vine la îndemînă să-i poftească, dar — luat mai cu binișorul, mai cu stropșeala — craiul nu avu încotro și trimise pînă la urmă solie în Țara de Jos ca să-i cheme la Worms pe Siegfried și pe Kriemhilda.

O dată cu solii, Brunhilda însăși avu grijă să trimită cumnaților ei cuvenitele daruri dimpreună cu cele mai alese urări de dragoste.

Cînd se pomeniră Siegfried și Kriemhilda cu solii burgunzi, în fruntea cărora se afla chiar viteazul Gere, vărul Kriemhildei, nu mică le-a fost bucuria !

Pînă și bătrînul crai Siegmund, așa văduv cum era, atîta de mult se bucură, încît — auzind că Siegfried și Kriemhilda sînt poftiți la Worms — îndată se hotărî să-i urmeze și el într-acolo.

Nouă zile zăboviră solii lui Gunther în Țara de Jos, după care, primind încuviințare să plece, făcură calea întoarsă, ducînd știre craiului și crăiesei lor că peste două-

sprezece zile, Siegfried și Kriemhilda, dimpreună cu slăvitul crai Siegmund și cu tot alaiul lor vor purcede la drum către burgundele olaturi. Vestea îi bucură nespus de mult pe Gunther și pe frații săi Gernot și Geiselher, ca și pe bătrîna lor mamă, doamna Ute... Brunhilda îi mulțumi iscusitului Gere pentru graba cu care s-a întors, ispitindu-l totodată dacă va veni într-adevăr și Kriemhilda la Worms. Primind răspuns că negreșit va veni și ea, vajnica doamnă întrebă de iznoavă :

— Dar cum mai arată crăiasa lui Siegfried ? Tot atît de frumoasă este ?... Dar boiul mlădios tot și-l mai acopere cu podoabe strălucitoare ?

Marcgraful Gere abia prididea să dea răspuns întrebărilor, iar cînd se întîmplă să scoată la iveală și nemaipomenitele daruri primite de la Siegfried, Hagen nu se mai putu stăpîni și spuse :

— Nici nu-i a mirare că face atîta risipă ! Doar comoara nibelungilor în mîna lui Siegfried se află ! Hei, de-am putea noi, cumva, s-o aducem aici, la Worms !...

A UNSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

In care se povesteşte cum au purces craii din Ţara de Jos la ospăţul burgund şi cum s-au răstit una la alta cele două crăiese

iind gata de plecare, Siegfried şi Kriemhilda îşi îmbrăţişară gingaş copilaşul – pe care, vai, nu-l vor mai vedea niciodată ! – şi porniră la drum dimpreună cu bătrînul Siegmund şi cu tot alaiul lor crăiesc.

După ce străbătură vreo treizeci de ţinuturi, viteazul din Ţara de Jos slobozi solie la Worms pentru a vesti gazdelor că sosesc cît de curînd. Auzind Gunther că oaspeţii sînt pe aproape, se duse degrabă la Brunhilda şi îi spuse :

– Mai ţii minte cum te-a primit sora mea cînd ai venit în această ţară ? Ei bine, tot aşa aş vrea s-o primeşti şi tu acum pe soaţa lui Siegfried !

– Măcar atîta lucru ştiam şi eu, răspunse Brunhilda... Fii fără grijă, Gunther, o voi primi cum se cuvine pe sora ta.

— Ei vor sosi în zorii zilei, mai adăugă puternicul crai. N-ar fi rău să pornim chiar acum întru întîmpinarea lor ! Oaspeți atît de dragi, mai rar ne-a fost hărăzit să primim...

Brunhilda nu mai aşteptă şi alte poveţe. Porunci îndată fecioarelor sale să-şi pună cele mai scumpe veşminte şi podoabe, lucru pe care ele — vă spun, chiar dacă nu mă credeți — îl făcură foarte bucuroase... Ieşiră apoi cu toții să-i întîmpine pe cei dragi. În fruntea tuturor călărea mîndră şi cutezătoare crăiasa, care îi salută pe nepreţuiții oaspeți, făcîndu-le o primire atît de aleasă, încît unii spuneau că nici măcar Kriemhilda nu a primit-o pe Brunhilda — atunci cînd aceasta a venit în Burgundia — mai frumos şi mai cu cinste decît i-a primit acuma Brunhilda pe oaspeții de la Xanten...

Dar nici Gunther, diriguitorul încoronat al ţării, nu se lăsă mai prejos ! Zărindu-i pe Siegfried şi pe Siegmund, îi îmbrăţişă din toată inima şi le făcu îndătinată urare :

— Fiți prea bineveniți în ţara mea şi a prietenilor mei !

— Să te răsplătească dumnezeu, răspunse slăvitul Siegmund, după inima pe care o ai ! De cînd fiul meu Siegfried a dobîndit prietenia voastră, mereu m-a ispitit gîndul să vin să vă cunosc !

— Să ne bucurăm acum — spuse Gunther — că în sfîrşit ne-am cunoscut ! Şi iarăşi se îmbrăţişară şi se uitară cu drag unii la alții.

Hei dar să le fi văzut şi pe cele două crăiese cît de frumos se înclinau una în faţa celeilalte, cît de drăgălaşe îşi zîmbeau şi — mai cu seamă — cît de bine se înţelegeau între ele ! Privindu-le, toți cavalerii care erau de faţă le sorbeau din ochi şi nu ştiau ce să mai facă pentru a fi pe placul lor. Unii începură să galopeze bezmetici peste cîmpuri, alții îşi încrucişau paloşele ca să arate cît de iscusiți sînt, iar cei mai mulți îşi încercau tăria scuturilor, buşindu-se unii pe alții cu lăncile. Cînd ajunseră la porţile

palatului, se cutremurau zidurile de galopul cailor, de loviturile scuturilor, de împunsăturile lăncilor şi de scăpărătoarele încrucişări ale paloşelor !

Gazda îşi rotea prelung privirile pe deasupra năvalnicelor întreceri, priveghind grijulie ca toţi oaspeţii să intre în curtea palatului. Aici veniră îndată slugile, unele îngrijindu-se de cai, altele petrecîndu-i pe oaspeţi prin iatacurile hărăzite lor pentru odihnă. Cine era cu luare aminte, mereu putea s-o zărească pe Brunhilda cum o urmăreşte din priviri pe crăiasa Kriemhilda, care, într-adevăr, din cale-afară de frumoasă era !

Nu după multă vreme se porni şi ospăţul. De rîsete şi cîntece, de chiote şi voie bună răsunau văzduhurile la Worms. O mie două sute de viteji avea Gunther la masă, dar cel mai strălucitor dintre ei, tot Siegfried era ! De aceea se şi chitea Brunhilda în sinea ei, uitîndu-se pe furiş la el, că un supus mai bogat şi mai falnic decît viteazul din Ţara de Jos nici nu era cu putinţă...

După ce se lăsă întunericul, doamnele şi domniţele plecară cuviincioase la culcare, pe cîtă vreme vitejii rămaseră să petreacă mai departe, primind atîta vinaţ, încît nu numai că-şi potoliră din belşug setea, dar îşi udară leoarcă şi veşmintele.

Negurile nopţii se prelinseră ca o clipă, iar primele raze ale soarelui găsiră ospăţul în toi, făcînd să sclipească în bătaia lor nestematele de pe scumpele straie ale mesenilor.

În sunete de surle şi de flaute, iată că se treziră o dată cu zorii şi frumoasele doamne care veniră din nou la ospăt.

Îmboldiţi de farmecele lor, cavalerii se buluciră de iznoavă la întreceri. Siegfried însuşi se avîntă în luptă, întrecîndu-se cu cei mai iscusiţi viteji şi la mînuirea paloşului şi la aruncarea lăncii.

Cum cele două crăiese stăteau și priveau împreună turnirul, frumoasa Kriemhilda îi mărturisi cu neprefăcută mîndrie crăiesei Brunhilda :

— Am un soț atît de puternic și de viteaz, că ar putea să supună toată țara aceasta, dacă ar vrea el...

— Adicătelea cum vine asta ? întrebă înțepată Brunhilda. Dacă n-ar mai fi nimeni pe lume, decît tu și cu Siegfried, poate că Burgundia ar ajunge sub porunca voastră, dar cîtă vreme Gunther trăiește, lucrul nu-i cu putință !...

Kriemhilda mărturisi din nou :

— O, cît e de măreț ! Printre ceilalți cavaleri el strălucește ca luminoasa lună plină printre miile de stele... Știu bine că am de ce să fiu mîndră !

I se împotrivi atunci Brunhilda, spunîndu-i :

— Oricît de brav și de frumos ar fi soțul tău, mai presus decît el și decît toți craii din lume tot Gunther este, nobilul tău frate...

Dar Kriemhilda o ținea într-una pe-a ei :

— Atît de vrednic este soțul meu, că laudele sînt prea mărunte pentru a-i cinsti cum se cuvine faima ! Și, crede-mă, Brunhilda, neclintită este dragostea lui față de Gunther !

— Ceea ce-ți spun, Kriemhilda, să crezi că-i cu temei : eu însămi am auzit din gura amîndurora că Siegfried este supusul lui Gunther și de vreme ce Siegfried însuși a mărturisit aceasta, cînd a venit cu fratele tău să mă pețească, pentru mine supusul lui rămîne !...

— Să nu crezi niciodată ceea ce spui acum, o încontră frumoasa Kriemhilda. Au, socoți tu oare că nobilii mei frați m-ar fi hărăzit ca soață unui supus de-al lor ? Te rog prietenește, Brunhilda, măcar de dragul meu să nu mai rostești asemenea nerozii !

– Nici chiar de dragul tău – dădu răspuns crăiasa cea vajnică – nu mă voi lipsi de un asemenea cavaler ! El este supusul nostru, dimpreună cu toți vitejii săi și trebuie să ne slujească așa cum se cuvine...

La auzul acestor vorbe necumpănite, gingașa Kriemhilda se tulbură de-a binelea, răspunzînd mîhnită :

– Ascultă, Brunhilda, eu cred că poți prea bine să te lipsești de un asemenea cavaler, de vreme ce niciodată el nu te va sluji ca un supus ! Siegfried – neînfricatul viteaz – este cu mult mai presus decît fratele meu Gunther și dacă nu mă crezi, răspunde-mi, rogu-te, cum de-a fost cu putință ca atîta amar de vreme să vă lipsiți de tributul lui ? Mai domolește-ți, așadar, trufia că ai început să mă scîrbești de-acum !

– Ba cea trufașă ești tu – se sumeți Brunhilda – și vei avea cît de curînd prilejul să te încredințezi că mie mi se dă cea mai înaltă cinste !

– Iar toți cavalerii celor doi crai, i-o întoarse Kriemhilda, vor avea prilejul să vadă chiar astăzi, la catedrală, cum crăiasa din Țara de Jos intră în dom înaintea crăiesei burgunde. Numai așa vei pricepe cît de supus îți este Siegfried, cît de nobilă și de liberă sînt eu... La drept vorbind sînt mai presus decît toate odraslele crăiești care-au ajuns să poarte coroană vreodată !

Oțărîtă foarte, stropși răspuns Brunhilda :

– Supusa mea dacă nu vrei să fii, cu mine nu vei merge la catedrală și nici doamnele tale cu alaiul meu !

– Prea bine, fie cum spui tu ! încuviință Kriemhilda și tot atunci se duse la cele patruzeci și trei de jupînițe ale sale, poruncindu-le să se înveșmînteze atîta de frumos, încît, cînd le va vedea, Brunhilda să se lepede năpristan de toate vorbele urîte pe care le-a spus...

Multe îndrumări nu erau de trebuință jupînițelor, că știau ele prea bine ce au de făcut... Gătindu-se care cum

nu s-a mai văzut de minunat, porniră spre catedrală cu crăiasa Kriemhilda în frunte. Lumea era nedumerită că nu le vede — ca de obicei — împreună pe cele două crăiese, iar unii cavaleri se şi îngrijorau din pricina aceasta.

Ajungînd la catedrală şi văzînd-o Brunhilda pe Kriemhilda cît de frumoasă, cît de mîndră şi cît de strălucitoare era, se răsti la ea cu înveninată pizmă :

— Să nu crezi că îngădui unei supuse trufaşe să intre în catedrală înaintea soaţei măritului crai Gunther !

Răspunse atunci Kriemhilda, mîniată peste măsură :

— Mult mai bine era dacă nu deschideai gura ! Dar dacă tot ai deschis-o, lămureşte-ne şi nouă, Brunhilda, au cum a fost cu putinţă să ajungi soaţa măritului crai Gunther, după ce ţi-ai pîngărit frumosul trup ca ibovnică de rînd a unui alt bărbat ?

— Cine a fost ibovnică de rînd ? întrebă întunecîndu-se Brunhilda.

— Tu ! răspunse Kriemhilda. Trupul tău pătimaş de Siegfried a fost drăgălit mai întîi... El ţi-a dobîndit fecioria, nu fratele meu ! Dacă ţii morţiş că soţul meu este supusul tău, cum de ai îngăduit unui supus să te iubească ?

— Tot ce-mi auziră acum urechile, ameninţă Brunhilda, va auzi întocmai şi craiul !...

— Nu pe mine mă vei face de ocară, îi întoarse vorba Kriemhilda şi aş vrea să mai ştii că de astăzi înainte, cu toată părerea de rău, mă lipsesc de prieteşugul tău !...

Pe Brunhilda o podidi plînsul de ciudă, în vreme ce Kriemhilda intră împreună cu alaiul ei în catedrală, luînd-o aşadar înaintea crăiesei burgunde, precum făgăduise...

Slujba şi cîntările bisericeşti i se părură Brunhildei nesfîrşit de lungi. Era cătrănită crăiasa şi se gîndea hojma la gîlceavă... Ar fi poftit să afle mai multe de la Kriemhilda şi hotărî chiar, în sinea ei, ca Siegfried să plătească tributul sîngelui, dacă într-adevăr el însuşi s-a făli cu toate cîte i

le-a spus Kriemhilda. De aceea, cînd ceremonia se isprăvi şi ieşiră cu toţii din dom, Brunhilda se apropie de Kriemhilda, ispitind-o :

— La vorbele batjocoritoare pe care mi le-ai spus, ai putea s-aduci vreo mărturie ?

— Nu una, ci două ! răspunse Kriemhilda ; o mărturie de aur şi una de mătase...

— Ce vrei să spui ?

— Priveşte, Brunhilda : inelul acesta de la mîna mea al tău ; Siegfried mi l-a dat după noaptea pe care a petrecut-o cu tine... Şi pentru că m-ai iscodit — cu toate că era mai bine să mă laşi în pace — poftim şi mărturia de mătase : această cingătoare pe care-o port de multă vreme este aşijderea a ta şi mi-a dat-o Siegfried după aceeaşi noapte. Vezi bine, aşadar, că soţul meu te-a iubit mai întîi, nu Gunther !

Brunhilda se încrîncenă de ură şi începu să plîngă cu icnituri. O zi mai cumplită nu a trăit niciodată. Venindu-şi puţin în fire, ea slobozi înfricoşătoare poruncă :

— Să vină grabnic Gunther, s-audă şi el cum mă batjocoreşte soră-sa, strigînd în gura mare că eu aş fi ţiitoarea lui Siegfried !

Gunther sosi numaidecît, însoţit de cavaleri. Văzînd-o pe Brunhilda că plînge, o întrebă plin de dragoste :

— Cine te-a supărat ? De ce plîngi, crăiasa mea ?

— Vai, Gunther, cît sînt de nefericită ? Sora ta vrea cu tot dinadinsul să-mi întineze cinstea, spunînd că eu aş fi fost mai întîi ibovnica lui Siegfried şi pe urmă soaţa ta !

— Rău face dacă spune una ca asta ! se încruntă craiul, îndesînd vorbele printre dinţi...

— Nu numai că spune, adăugă Brunhilda furioasă, dar îndrăzneşte să aducă mărturii chiar cingătoarea şi inelul meu, pe care le credeam pierdute... Aflu acum cu nedumerire că însăşi sora ta mi le purta de ani şi ani de

zile ! Rogu-te, Gunther, mîntuiește-mă de o asemenea rușine, că altminteri mi se face lehamete de toată dragostea ta !

Craiul nu mai stătu mult pe gînduri ; trimise îndată după Siegfried, ca să audă chiar din gura lui adevărul. Eroul se înfățișă cît ai clipi, iar Gunther îi făcu întrebare fără nici un fel de ocolișuri :

— Spune, Siegfried, te-ai fălit vreodată că tu ai fost primul bărbat al Brunhildei ? Soața ta ne-a dat această scîrbavnică știre și am vrea să aflăm dacă este adevărată sau nu...

— Nu ! răspunse dîrz și răspicat viteazul din Țara de Jos. Iar dacă soața mea a spus una ca asta, nu-mi voi afla liniștea pînă cînd nu-i voi întoarce nesocotința în căință ! Vă jur că niciodată nu m-am fălit cu astfel de isprăvi !

— Dacă juri, te credem, îi întări Gunther cuvîntul.

Primejdioșii burgunzi făcură cerc în jurul lui Siegfried, iar cutezătorul viteaz ridică fără nici o șovăire brațul, jurînd cu toată hotărîrea că nu este vinovat.

— Sînt pe deplin încredințat acum, făcu arătare Gunther, că nu ai nici o vină și că toate mărturisirile Kriemhildei — care ne-au pricinuit atîta mîhnire — au fost numai niște chizmatarnice scorneli.

Așa credea craiul ; crăiasa Brunhilda, însă, rămase încredințată că vina celor spuse de Kriemhilda numai Siegfried o purta. Întorcîndu-se oțărîtă la palat, curtenii nu mai știau cum s-o împace. Veni la ea și Hagen, temutul cavaler, care, oblicind cum stau lucrurile, se legă prin jurămînt față de Brunhilda, că nu va lăsa nerăzbunată ocara pe care i-a adus-o soțul Kriemhildei. Se mai adunară la sfat Ortewein și Gernot, Geiselher și Gunther, unii osîndindu-l pe viteaz, alții — dimpotrivă — luîndu-i apărarea.

Gernot și Ortewein dimpreună cu Hagen erau cei mai înverșunați. Ei hotărîră să-l ucidă pe Siegfried.

A DOUĂSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum a fost viclenit Siegfried şi cum a dus-o Hagen în mişeleasc㠄 ispită pe Kriemhilda

agen nu mai putea fi abătut de la uneltirile sale ucigaşe... Zadarnic făceau arătare mezinul Geiselher şi craiul Gunther chiar, că Siegfried este nevinovat, că i-a slujit cu credinţă şi că toate cîte i s-au pus în cîrcă sînt numai scorneli muiereşti, nevrednice a fi băgate în seamă.

— Nu ! se împotrivea răzbunătorul Hagen, nişte viteji ca noi nu trebuie să se lase încornoraţi, iar cinstea întinată a doamnei şi stăpînei mele trebuie răzbunată cu moartea !

— Sfat bun vă dau, răspunse Gunther, să lăsaţi mînia la o parte că vestitul cavaler nu ne-a făcut nici un rău ! Vă mai amintesc, aşijderea, că puterea acestui bărbat este al tău ; Siegfried mi l-a dat după noaptea pe care a prindă niscaiva ştiri despre toate cîte i le punem la cale !

— Puterea nu-i va mai fi de nici un folos, sări de colo Ortewein din Metz !

– Da, da ! adăugă şi Hagen... În mare taină şi cu iscusit vicleşug urzi-vom răzbunarea. Plînsul slăvitei noastre crăiese Brunhilda trebuie să i se întoarcă în bocet de moarte nesăbuitului trufaş...

– Şi cum îi veţi unelti pieirea ? întrebă îngrijorat Gunther.

– Îndată vei pricepe, răspunse Hagen. Vom încropi o solie care ne va aduce – chipurile – vestea că sîntem ameninţaţi cu război. Atunci, tu, Gunther, ne vei porunci, de faţă cu oaspeţii, să te urmăm la bătălie. Auzind despre ce este vorba, Siegfried îţi va sări negreşit într-ajutor, iar eu, însoţindu-l de-aproape la închipuitul război, îl voi ucide numaidecît...

– Nu vei izbuti să-l ucizi, îl încontră Gunther, pentru că de cînd viteazul s-a scăldat în sîngele balaurului pe care el însuşi l-a ucis, pielea lui nu mai poate fi muşcată nici de paloş, nici de lance, nici de săgeată. Numai într-un singur loc poate fi vătămat, dar locul acela nu-l ştie nimeni...

– Să ticluim mai întîi solia, răspunse Hagen, că locul cu pricina am eu grijă să-l aflu chiar de la soaţa fălosului cavaler...

Lăsîndu-se prins şi Gunther în mrejele acestei mişelii, trecură cu toţii la fapte.

După vreo patru zile, iată că sosesc la curte treizeci şi doi de călăreţi, aducînd mincinoasa veste cum că Lüdeger – craiul saxonilor – şi Lüdegast – craiul danezilor – se abat cu mare puhoi de oaste asupra Burgundiei.

Doamnele, care nu cunoşteau adevărul, se îngroziră, iar Gunther şi Hagen – ca şi cum n-ar fi ştiut nimic – se arătară îngrijoraţi şi plini de vicleană mînie.

Văzîndu-i neliniştiţi, Siegfried îi întrebă :

– De ce sînt îngrijorați măria sa craiul și supușii lui ? Dacă aveți vreun neajuns din partea cuiva, sînt gata să vă ajut !...

Îi răspunse atunci craiul Gunther :

– Da, Siegfried, peste măsură de mîhniți sîntem : Lüdegast și Lüdeger s-au ridicat iarăși cu oaste împotriva noastră !

– Pentru slava și pacea voastră, le voi sta împotrivă cu toată puterea brațului meu – grăi minunatul cavaler – și dacă cei doi crai nevolnici au uitat ce-au pătimit cîndva de la mine, îi voi face eu să-și aducă aminte ! Îmi pun zălog capul că așa va fi ! Tu, Gunther, nici nu trebuie să te ostenești ! Rămîi acasă ! Voi pleca numai eu la război împreună cu ceata mea de nibelungi.

Ca și cum s-ar fi bucurat de cele auzite, craiul îi mulțumi lui Siegfried, închinîndu-se fățarnic înaintea lui, după care slobozi închipuita solie a saxonilor și danezilor pentru a-l înșela cît mai bine pe eroul din Țara de Jos.

Siegfried porunci vitejilor săi nibelungi să pregătească armurile, coifurile, armele, flamurile și caii, iar el se duse la bătrînul Siegmund și îi spuse :

– Tu, tată, rămîi aici, în țară, că noi – cu ajutorul celui de sus – ne vom întoarce biruitori și sănătoși la Rin.

În vreme ce Siegfried își lua rămas bun de la tatăl său, Hagen se duse la Kriemhilda cerîndu-i chipurile, îngăduința să plece și el cu Siegfried la război.

Mult se mai bucură frumoasa Kriemhilda auzind că însuși Hagen vrea să-l însoțească pe Siegfried în această bătălie ! Ba, și mai mult chiar, îl rugă plîngînd pe temutul cavaler din Tronje să aibă grijă de viața și de sănătatea soțului ei...

– Să priveghezi, iubite prietene Hagen, ca bunul meu Siegfried să nu aibă cumva niscaiva supărări de pe urma

vorbelor nesăbuite pe care le-am aruncat în obrazul Brunhildei...

Nobila doamnă îi mărturisi apoi puternicului Hagen cît de mult se căiește pentru vorbele pe care le-a spus și cît de multe vînătăi i-a făcut – pe bună dreptate – Siegfried pentru această nesocotință.

– Nu vă neliniștiți din pricina Brunhildei, grăi Hagen : în curînd vă veți împăca !... Spuneți-mi mai bine cum aș putea să-l priveghez pe Siegfried ca să nu i se întîmple nici un neajuns la război ?

– Prea multe griji nu mi-aș face, îi răspunse crăiasa, dacă viteazul acesta vestit și bun nu s-ar dărui cu atîta curaj bătăliilor, fiind încredințat că nu i se poate aduce nici o vătămare.

– Dar cum de are el această nemaipomenită credință ? întrebă cu prefăcută mirare Hagen. Aș vrea să aflu și eu ca să știu cum să-l feresc mai bine de primejdii...

– Pentru că sîntem rubedenii, Hagen, și pentru că pun temei pe cuvîntul tău, îți voi încredința o mare taină : soțul meu, neînfricat și puternic, a ucis cîndva un balaur, în sîngele căruia s-a scăldat apoi din cap pînă-n picioare. De atunci, nici o armă din lume nu-l mai poate vătăma ! Totuși, după cum vezi, eu sînt îngrijorată cînd îl știu la război și cînd mă gîndesc cîte săgeți și sulițe năboiesc asupra lui.

– Dar cum de vă este frică, atîta vreme cît nici o armă din lume nu-l poate vătăma ? o iscodi Hagen.

– Întrebi a mirare pentru că nu știi – răspunse Kriemhilda – dar acum îți voi încredința marea taină dimpreună cu viața iubitului meu soț și vei înțelege de ce mă tem totuși ; cînd Siegfried prinse a se scălda în sîngele fierbinte al balaurului, o frunză rotată de tei a căzut și i s-a lipit drept între umeri... În locul acela, unde sîngele jivinei nu a

pătruns, Siegfried poate fi rănit cu uşurinţă, ca orice viteaz de rînd. De aceea sînt îngrijorată, Hagen.

— Ca să-l pot apăra şi mai bine pe soţul vostru, crăiasă, ar trebui să cunosc întocmai locul de care vorbiţi... V-aş ruga, de aceea, să însăilaţi pe veşmîntul eroului un mic semn, numai de noi ştiut, chiar în dreptul locului cu pricina. Numai aşa îl voi putea feri la timp de primejdii, slujindu-vă cum se cuvine, stăpînă.

— Cu cea mai frumoasă mătase voi coase chiar eu o cruciuliţă în locul ştiut de pe veşmîntul soţului meu, dădu răspuns cu bună credinţă nefericita crăiasă.

Hagen îşi frecă prea mulţumit palmele, plecînd de la Kriemhilda mai vesel ca niciodată. Taina lui Siegfried era dezvăluită, iar el ştia ce are de făcut. Ducîndu-se degrabă la Gunther ca să-i dea de veste ce şi cum a aflat, el îi spuse craiului :

— Am oblicit taina lui Siegfried chiar de la crăiasa Kriemhilda... Ştiu cum poate fi răpus lăudărosul ! Nici nu trebuie să ne mai prefacem că purcedem la război... Îi vom spune cavalerului că mergem la vînătoare. Prea lesne îmi va fi ca să-l ucid la umbra codrilor noştri întunecaţi, în timp ce vom hăitui jivinile de prin desişuri. Măria voastră numai să dea poruncă pentru pregătirile de vînătoare, că de celelalte treburi mă îngrijesc eu însumi. Făgăduiţi ?

— Făgăduiesc ! răspunse craiul.

A TREISPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum a fost ucis Siegfried

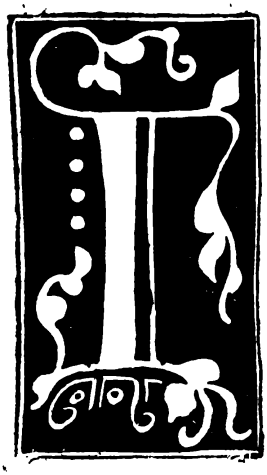

În zorii dimineții următoare Siegfried porni dimpreună cu cei o mie de oșteni nibelungi, dornici cu toții să-l răzbune pe Gunther pentru amenințarea primită de la craii Lüdeger și Lüdegast.

În apropierea vestitului erou, călărea înneguratul Hagen, cercetîndu-i cu ochi iscoditori veșmintele. Cînd zări semnul de mătase cusut de mîna Kriemhildei între umerii viteazului, Hagen se sfătui cu doi dintre supușii lui să aducă îndată vicleană solie cum că Lüdeger și Lüdegast ar cere pace...

Primindu-se această prefăcută veste, supușii lui Gunther îl sfătuiră pe Siegfried să se întoarcă din drum și trebuie să facem arătare că numai cu mare greutate izbutiră dînșii să-l clintească pe viteaz din dîrza lui hotărîre.

În cele din urmă, lăsîndu-se înduplecat, Siegfried porunci cale întoarsă nibelungilor săi, mîhnit peste măsură că i-a scăpat prilejul de a-și răzbuna prietenul...

Cu fățarnică bucurie, Gunther îl întîmpină pe erou, mulțumindu-i mieros :

— Să te răsplătească dumnezeu, prietene Siegfried, pentru ajutorul pe care ai vrut să mi-l dai cu atîta curaj și credință. Dintre toți prietenii mei, cel mai mult pe tine te prețuiesc ! Iar acum pentru că tot am scăpat de război, multă plăcere mi-ar face să pornim împreună la vînătoare, prin codrii de la Odenwald, unde mistreții, urșii, zimbrii și alte lighioane mișună la tot pasul, hîrjonindu-se și rupîndu-se prin huceaguri.

Bucuros, Siegfried îi răspunse lui Gunther că pentru el nu poate fi plăcere mai aleasă decît aceea de a merge împreună cu măria sa la vînătoare.

— Un singur gonaș, rogu-te, Gunther, să-mi dai și vreo cîțiva braci dintre cei mai bine dresați, adăugă Siegfried la urmă.

— Numai un singur gonaș ? întrebă Gunther. Eu cred că vreo patru îți vor fi de trebuință și încă dintre cei care cunosc mai bine potecile încîlcite ale pădurii, de unde, altminteri, prea ușor nu-ți va fi să te mai întorci acasă...

Siegfried se duse de îndată la Kriemhilda, vestind-o că va pleca la vînătoare. Între timp, viclenii burgunzi se sfătuiră cum să-l ucidă pe neînfricatul cavaler. Geiselher și Gernot, adulmecînd ce se pune la cale, s-au tras temători deoparte, hotărînd să nu se amestece în soiul acesta de vînătoare. Totuși, nu se știe de ce, ei nu i-au suflat nici o vorbă cavalerului despre mișelia care i se pregătea.

Numai Kriemhilda încercă să-și abată soțul de la primejdie, dar fără nici un sorț de izbîndă. În timp ce Siegfried își lua rămas bun de la ea, sărutîndu-i obrajii îmbujorați, mîinile albe și cosițele mătăsoase, sărmana crăiasă îl ruga cu lacrimi în ochi pe viteaz să nu purceadă la vînătoare pentru că și bănuielile ei și visele pe care le-a avut sînt rău prevestitoare.

— Rămîi acasă, Siegfried, iubite soț al meu ! îl ruga duioasă Kriemhilda și ca să-l înduplece îi povesti cum i-au

apărut în vis doi porci sălbatici care s-au năpustit fioroși asupra lui, făcînd să se înroșească toate florile cîmpului...

— Fii fără grijă, iubita mea Kriemhilda, peste puțină vreme mă voi reîntoarce la tine viu și nevătămat. Doar plec înconjurat numai de prieteni și după cît de credincios i-am slujit eu pe ei, nu am nici un temei să mă îndoiesc de dragostea lor pentru mine...

Kriemhilda se gîndea mereu numai la taina pe care i-a dezvăluit-o vicleanului Hagen, dar despre aceasta nu cuteza să-i facă nici un fel de mărturisiri soțului ei. Nădăjduia crăiasa că va izbuti în cele din urmă să-i schimbe hotărîrea tot pe căi ocolite :

— Tu spui, iubite Siegfried, că pleci înconjurat numai de prieteni, dar dacă cine știe cum am supărat cîndva pe vreunul dintre ei și acum îți poartă ura într-ascuns ?... Rămîi, iubitul meu stăpîn, te conjur cu dragoste și cu credință, nu pleca ! Mi-i negrăit de frică să nu cazi pradă morții ! În visul meu de astă-noapte, abia acum îți spun, cu groază am văzut cum într-o vale-adîncă, doi munți asupra ta s-au prăbușit, îngropîndu-te de viu sub ei ! ... Cumplită rană-n suflet îmi faci dacă te duci !

— Nu pot rămîne, buna mea Kriemhilda ; i-am făgăduit craiului Gunther că-l voi însoți la vînătoare și trebuie să-mi țin făgăduiala așa cum cer datinele noastre cavalerești.

Nestrămutat în hotărîrea sa, craiul Siegfried își îmbrățișă prelung crăiasa, acoperindu-i obrajii, gura și ochii înlăcrimați cu minunate săruturi, după care se despărți de ea, lăsînd-o îndurerată și deznădăjduită.

Afară pregătirile erau în toi. Se încărcau samarele cu tot felul de merinde : pîine, carne, pește, budane cu mied, burdufuri cu vin și încă multe alte bunătăți dintre cele mai gustoase.

Porniră apoi cu toții călări, trecînd peste apa Rinului, către codrii adînci ai Odenwaldului. Ajungînd în pădure,

își împărțiră hăitașii și făcură prinsoare care mai de care că el va răpune cele mai multe fiare. Se răzlețiră apoi cu toții care încotro. Siegfried își luă cu el numai un brac — dar cel mai bun cu putință — și un singur hăitaș, un bătrîn vînător care știa toate ascunzișurile codrului.

În scurtă vreme, bracul începu să hăituiască sălbăticiunile către Siegfried, iar viteazul cavaler le dobora una cîte una din galopul năprasnic al calului. Primul căzu un bour puternic, după care vestitul erou se pomeni față-n față cu un leu zburlit și furios ca para focului din pricina lătrăturilor sîcîitoare ale bracului. Siegfried își încordă criță arcul său cu scripeți și fulgerîndu-și agera săgeată, spintecă adînc trupul fioroasei jivine. Cu un răget înspăimîntător, namila zdupăi de vreo trei ori și se prăbuși horcăind la pămînt. Își mai aflară obștescul sfîrșit, din mîna iscusitului cavaler, un zimbru și un elan, patru bivoli sălbatici, mulți cerbi înrămurați și multe ciute sprintene, dar isprava cea mai de pomină o săvîrși Siegfried atunci cînd bracul hăitui către dînsul un mistreț atîta de mare și de țepos, încît oricine l-ar fi văzut i-ar fi dîrdîit toate mădularele de spaimă. Siegfried, mai meșter decît orice vînător din lume, nu se pierdu cu firea : luă la țintă fiara, străfulgerînd-o-n greabăn, dar fulgerul săgeții n-o puse la pămînt. Întărîtat la culme, înfiorătorul mistreț se năpusti grohăind asupra cutezătorului vînător, retezînd cu colții lui încîrligați rădiacurile și luînd în rît toate huceagurile din cale. Siegfried abia avu timp să tragă Balmungul de la șold și lupta începu... Colții jivinei săreau unul cîte unul, vîjîind printre crengile copacilor, sub loviturile năprasnicului paloș. Hăcuit și înjunghiat, preschimbat într-un morman de carne vie, porcul se risipi deodată, ca un mal de pămînt, la picioarele vajnicului vînător. Mistreț doborît cu paloșul nimeni nu mai văzuse pînă atunci, iar unul dintre

burgunzii care veniră să se minuneze de această nemaipomenită luptă, îi spuse, şuguind, viteazului Siegfried :

— Mărite crai, aţi hotărît să pustiiţi pădurea şi muntele de sălbătăciuni ? Rogu-vă mai cruţaţi vreo cîteva măcar pentru prăsilă !...

Siegfried începu să rîdă binevoitor, făcînd şi el haz de isprava cu porcul.

Dinspre partea de pădure unde erau plecaţi Gunther şi Hagen, cu gonaşii lor, se auzi sunetul unui corn. Era semn că vînătoarea încetează şi că toţi vînătorii trebuie să se adune la masă. Porni într-acolo şi Siegfried împreună cu hăitaşul său şi cu cei cîţiva burgunzi care se apropiaseră de el. Dar nici nu porniră bine, că dintr-un huceag se şi ridică un cogeamite urs, mormăind furios şi rînjindu-şi colţii către cei care l-au stîrnit cu larma lor din bîrlog.

Siegfried grăi atunci către soţii lui :

— E timpul, dragi prieteni, să ne veselim puţin ! Acest urs trebuie dus viu la locul nostru de tabără.

Cum vorbi, slobozi iute bracul şi dădu pinteni calului, dar ursul o şi zbughi printr-o văgăună pe unde bidiviul nu mai putea trece. Siegfried nu se dădu bătut. Sări sprinten de pe cal, se repezi ca o nălucă după fiară şi o fugări pînă cînd o găbui într-un hăţiş, fără să-i facă nici o rană. Legînd-o zdravăn cu botul între labe, Siegfried înşfăcă jivina în spate, o închingă apoi la oblîncul şeii şi porniră cu toţii mai departe, puşi pe haz şi pe şuguială.

Cînd ajunseră la locul de popas şi de prînz, focurile ardeau trosnind, hălcile de carne se rumeneau sfîrîind, iar tingirile forfoteau aburind la dogoarea jarului de sub pirostrii. Siegfried descălecă, deschingă ursul de la oblînc, îi dezlegă botul şi labele şi îi dădu drumul printre iscuşiţii vînători. Cîinii, ţinuţi în legători, cînd văzură fiara printre ei, începură să latre asurzitor, iar ursul, buimăcit, se buluci încoace şi încolo, răsturnînd totul în calea lui. Gunther

porunci să se dea drumul tuturor cîinilor, iar vînătorii și hăitașii puseră mîna pe sulițe și arcuri, năpustindu-se valvîrtej asupra fiarei. Ursul o luă la goană prin pădure cu toată hărmălaia după el, dar fugea atîta de zorit, că nu-l mai putea ajunge nimeni. Atunci Siegfried trase paloșul de la cingătoare, din cîteva salturi ajunse dihania și cu o singură lovitură de Balmung o descăpățînă pe loc.

Întorcîndu-se din nou pe lîngă focuri, slujitorii întinseră mesele în iarba înflorită și își poftiră stăpînii la prînzul vînătoresc.

Bucatele erau gustoase și atîta de multe, că se făcu și risipă cu ele, dar din partea paharnicilor, nimeni nu se clintea să aducă vinul...

Însetat, slobozi viteazul din Țara de Jos îndreptățită întrebare :

— Hei, ce fac paharnicii noștri ! Cum de nu toarnă strop de vine la atîta belșug de bucate ! Dacă așa este vînătoarea pe la voi, eu mă las păgubaș de ea !

Din capul mesei, dădu viclean răspuns craiul Gunther :

— Viteazule Siegfried, vom drege altădată sminteala de acum... Toată vina însetării noastre numai Hagen o poartă !

— Da, dragul meu stăpîn — întări Hagen — numai eu sînt vinovat... Am crezut că vom vîna în codrii de la Spechtsharte și am trimis vinul tocmai acolo !

— Puțină mulțumire află setea mea în această mărturisire ! grăi Siegfried, adăugînd apoi : dacă nu s-au cărat într-acoace burdufurile cu vin și budanele cu mied, de ce n-am prînzit mai aproape de apă, lîngă Rin ?

— Nobili cavaleri, se ridică Hagen de iznoavă, aproape de noi în codru clipocește un izvor cu apă rece și limpede, prea bună de băut... Dau sfat să alergăm într-acolo ca să ne ostoim setea, iar pînă acolo, întrecîndu-ne din fugă, acela să dobîndească faima de cel mai sprinten vînător,

care va ajunge primul sub teiul de lîngă şipoţel... Să vedem şi noi, chiar nimeni nu poate să-l întreacă pe Siegfried !

Toţi primiră bucuroşi întrecerea. Care mai de care îşi arunca zalele, armele şi coifurile pentru a fi cît mai uşor la fugă.

— Ei bine, hai să încercăm ! îi spuse Hagen lui Siegfried.

— Să ne întrecem noi amîndoi — îi răspunse viteazul din Ţara de Jos — şi dacă va fi să pierd eu întrecerea, ruşinat mă voi prosterna la picioarele tale, Hagen !

Auzind de această prinsoare, foarte se mai bucură craiul Gunther.

— Mai mult — adăugă Siegfried — eu voi alerga împovărat cu toate ale mele : cu lancea, cu scutul, cu paloşul, cu arcul şi cu tolba de săgeţi, iar tu cît mai uşor ...

Întrecerea începu. Cei doi cavaleri erau îmbrăcaţi în cămăşi albe şi aşa de iute alergau prin iarba înaltă, încît mai degrabă ai fi crezut că sînt două agere pantere, decît doi cavaleri în turnir. La izvor însă, tot Siegfried ajunse cel dintîi... Acolo, îşi lăsă tolba şi scutul lîngă apă, îşi răzemă lancea şi arcul de trunchiul teiului şi îşi descinse paloşul agăţîndu-l de o creangă. Şi — cu toate că setea îl pîrjolea — nu-şi răcori buzele în apa rece şi limpede a izvorului, ci aşteptă răbdător să sosească măria sa craiul Gunther, ca să bea el mai întîi, aşa cum cerea bunacuviinţă.

Craiul, sosind, sorbi de cîteva ori din cleştarul şipotului, după care îi dădu rîndul frumosului viteaz din Ţara de Jos.

În timp ce Siegfried cu buzele arse de sete, se apleca deasupra izvorului ca să-şi răcorească arşiţa, Hagen îi zări semnul dintre umeri. În aceeaşi clipă, apucînd iute lancea de lîngă trunchiul teiului, ticălosul o împlîntă cu toată puterea chiar prin crucea de mătase cusută pe veşmîntul viteazului de mîna credincioasei lui soţii... Sîngele

zbucni din rana adîncă a eroului, împroşcînd veşmintele ucigaşului. Hagen, de frică, ascunse îndată armele lui Siegfried şi o rupse la fugă, luînd pămîntul în răspăr, ca un laş ce era !

Simţindu-se rănit de moarte, viteazul soţ al Kriemhildei sări înfricoşător în picioare, cu lancea înţînată între umeri, dar văzînd că-i lipsesc armele, puse mîna pe scutul său cel greu şi se repezi ca o furtună după Hagen. Ajungîndu-l din urmă, aşa rănit cum era, Siegfried îl buşi pe nemernic atîta de puternic cu scutul, încît pădurea se cutremură din adîncuri, iar scutul însuşi se sfărîmă în bucăţi, împroşcînd zăvoiul cu mii de nestemate. Hagen căzu năucit la pămînt şi dacă Siegfried ar fi avut atunci vestitul său paloş în mîini, ucigaşul ar fi pierit înaintea victimei sale ! atîta sete de dreaptă răzbunare avea viteazul !

Cu chipul palid, învăluit de umbrele morţii, nefericitul cavaler simţea cum i se topesc toate puterile. Prăbuşindu-se între flori, sîngele îi gîlgîia peste ele, împurpurînd petalele lor albe, iar cu ultima vlagă îi mustră pe mişei :

— Vai vouă, laşilor ! V-am slujit cu bună credinţă şi voi astfel mă răsplătiţi acum ? De ce urîţi prietenul care nu v-a făcut nici un rău ? Ruşine vouă şi fiilor fiilor voştri pentru ticăloşia pe care a-ţi săvîrşit-o astăzi ! Adevăraţilor cavaleri ar trebui să le fie scîrbă de voi !

Adunîndu-se roată în jurul muribundului, mulţi dintre burgunzi începură să-l jelească pe erou... Gunther însuşi era atîta de mîhnit, încît îl podidi plînsul.

Zărindu-i ochii înlăcrimaţi, Siegfried grăi :

— Plînsul acesta nu-mi este de trebuinţă... Păstraţi-l pentru ruşinea voastră vrednică de disprețul întregii lumi !...

Vorbi atunci şi fiorosul Hagen :

— Eu nu pricep de ce bociţi tocmai acum cînd tot ce ne îngrijora s-a isprăvit ! Nu ne mai stă doar nimeni împotrivă ! Braţul meu a pus capăt stăpînirii lui...

— Prea lesne-acum te lauzi — dădu glas cel rănit — dar dacă v-aş fi adulmecat la vreme ucigaşele urzeli, ştiam eu cum să-mi apăr viaţa ! Nimic nu mă doare mai cumplit decît gîndul că o părăsesc pe Kriemhilda, blînda şi buna mea crăiasă, care mi-a dăruit un fiu ! Domnul să se milostivească de amîndoi ! Dacă moartea mi-ar mai da puţin răgaz, soarta lor aş plînge-o, nu pe-a mea... Rogu-te, Gunther, pentru soaţa mea îţi cer îndurare, ai grijă de ea ! Ocroteşte-o ca un frate bun !

Rugîndu-se pentru Kriemhilda, trupul cavalerului se arcuia, zvîcnea şi tremura în chinurile morţii... Rana îi ardea pieptul ca un fier încins, iar jalea pentru cei dragi pe care-i părăsea îi zbuciuma şi mai mult inima. Cu ultima suflare, atîta izbuti să mai şoptească :

— De uciderea mea vă veţi căi cu-adevărat altădată, atunci cînd voi înşivă veţi fi ucişi !...

Florile din preajma lui se umeziră de sînge. Lupta eroului cu moartea se isprăvi ! Pe chipul minunatului cavaler se aşternu o linişte adîncă. Văzîndu-l mort, burgunzii îl aşezară pe un scut de aur şi ţinură sfat cum să-şi tăinuiască fapta. Mulţi socoteau că ar fi mai bine să se arunce vina asupra unor tîlhari necunoscuţi :

— Vom spune că răufăcătorii l-au ucis în vreme ce se răzleţise singur prin codru...

— Ba nici nu mă gîndesc, sări cumplitul Hagen. Îi duc crăiesei leşul fără s-o mai întreb ce crede şi cît va plînge ea !

A PATRUSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum a fost jelit şi înmormîntat Siegfried

şteptînd neliniştiţi căderea amurgului, burgunzii porniră spre Worms, trecînd peste apa Rinului o dată cu umbrele nopţii. Din porunca răzbunătorului Hagen, leşul lui Siegfried fu aşezat la uşa iatacului în care sălăşluia Kriemhilda, socotind ucigaşul că va da crăiasa peste el în zorii zilei, cînd va pleca la utrenie...

Dinspre domul cetăţii se auzi dangătul clopotelor. Frumoasa Kriemhilda se trezi din somn şi chemă la ea cîteva jupînițe, poruncindu-le să aprindă făcliile şi să-i aducă veşmintele.

Tocmai atunci se abătu într-acolo şi un cămăraş care dădu peste leşul din faţa uşii, dar — năclăit de sînge cum era — nu-l recunoscu şi nici nu-i trecu prin minte cine ar putea să fie.

Intrînd în iatacul crăiesei, care chiar atunci vroia să plece la utrenie împreună cu doamnele sale, cămăraşul îi spuse :

— O rog pe măria voastră să mai zăbovească puţin ! În faţa uşii se află un cavaler ucis...

— Vai mie ! Ce vrei să spui ? întrebă înfricoşată Kriemhilda, amintindu-şi cum a ispitit-o Hagen ca să-i dezvăluie locul de taină şi de moarte al soţului ei... Încredinţată că Siegfried este cel ucis, crăiasa păli dintr-o dată şi se năruí în neştire la podea. Se trezi apoi şi începu să plîngă, să ţipe şi să geamă cu atîta durere, că o năpădi sîngele pe gură iar bolţile palatului se înfiorau de jalea ei !

Îndrăzni atunci o doamnă să-i spună :

— Poate că nu e soţul vostru, crăiasă ! O fi vreun străin necunoscut...

— Nu, gemu Kriemhilda, nu poate fi decît Siegfried, nobilul meu soţ ! Brunhilda a plănuit şi Hagen a săvîrşit !

Lăsîndu-se petrecută la faţa locului, crăiasa prinse în mîinile sale albe frumosul cap al eroului şi — oricît de însîngerat era acesta — ea îl recunoscu numaidecît. Cercetînd apoi cu luare-aminte scutul, Kriemhilda începu să strige deznădăjduită :

— Vai, soţul meu a fost ucis mişeleşte ! Pe scut nu-i nici o urmă de luptă : nici tăietură de paloş, nici împunsătură de lance... Oricine ar fi ucigaşul, el nu va scăpa de răzbunarea mea !

După ce-l mai jeliră o vreme acolo, în pragul uşii, Kriemhilda porunci să fie treziţi de îndată oştenii lui Siegfried — cei o mie de nibelungi — precum şi bătrînul Siegmund, părintele vestitului erou.

Ridicaţi din somn cu asemenea cernite ştiri, nici războinicii nibelungi, nici bătrînul crai nu dădură crezare solilor pînă cînd nu auziră bocetele Kriemhildei şi ale credincioaselor doamne din preajma ei. Înspăimîntat, Siegmund îşi încinse paloşul, pornind degrabă spre iatacul Kriemhildei împreună cu ceata oştenilor nibelungi. Aici găsiră atîta jale, că li se sfîşiau inimile sub povara durerii. Apropiindu-se de sărmana crăiasă, Siegmund rosti tulburat :

— La ceas de blestem am purces în această țară ! Au, cine ți-a putut ucide soțul și mie fiul, cînd printre buni prieteni se cheamă că sîntem ?

— De l-aș vedea pe-acela, cumplit m-aș răzbuna ! răspunse amenințătoare Kriemhilda. Siegmund își îmbrățișă fiul neînsuflețit stîrnind și mai multă jale cu tînguirile sale. Bocetele sfîșiau văzduhul înfiorînd de durere întreaga cetate a Worms-ului. Oricît ar fi năzuit cineva să aline zbuciumul nefericitei crăiese, zadarnic și-ar fi pierdut vremea !

Oștenii, văzîndu-și stăpînul întins pe jos, îl ridicară de acolo, îl dezbrăcară de însîngeratele veșminte, îi spălară cu grijă rana și îl așezară pe năsălie. Unii dintre ei spuneau cu nestrămutată hotărîre :

— Pentru răzbunarea lui, brațele noastre oricînd sînt pregătite, iar pe ucigaș numai în palatele acestea trebuie să-l căutăm !

O dată cu vorbele, alergară să se înarmeze. Îmbrăcară iute zalele și coifurile, își încinseră paloșele ascuțite, apucară lăncile și scuturile și se întoarseră într-un suflet la Siegmund, porniți pe dreaptă răfuială.

Bătrînul crai și-ar fi răzbunat din toată inima fiul, dar nu știa împotriva cui anume să ridice mînia paloșului. Văzîndu-i înarmați, Kriemhilda se neliniști și cu toată nenorocirea care se abătu asupra ei, îi sfătui să se potolească.

— Slăvite crai Siegmund, ce-aveți de gînd să faceți ? Nu știți că Gunther are așa de mulți războinici, încît prea lesne v-ar ucide pe toți ? Mai bine de treizeci de burgunzi ar sta împotriva fiecărui nibelung... Aveți răbdare, încă nu-i vremea răzbunării ! Dar cînd va fi, eu însămi voi da ajutor ca să-l răzbunăm cît mai bine pe soțul meu ! Acum rămîneți cu mine pînă se face ziuă, nu mă lăsați singură !

Răspunseră cu toții de-a valma :

— Slăvită crăiasă, de porunca voastră ascultăm !

Cînd se lumină de-a binelea, în jurul năsăliei era adunată o mare mulțime de oameni : cavaleri și doamne, oșteni și jupînițe, lume de rînd din cetate. Lacrimile nu mai conteneau. Kriemhilda porunci să-l ducă-n catedrală pe nobilul ei soț. O dată cu nibelungii care purtau năsălia pe umeri, porni într-acolo, plîngînd, și mulțimea. Clopotele începură să bată, iar cîntările cucernicilor preoți răsunau pretutindeni. Atunci veni și Gunther însoțit de supușii lui, printre care chiar chipul înfricoșătorului Hagen putea fi zărit. Cel din urmă ar fi fost mult mai înțelept dacă stătea acasă !...

Apropiindu-se de Kriemhilda, fățarnicul crai îi spuse :

— Vai, cîtă suferință, sora mea dragă ! O pierdere atît de mare, nimeni nu mai poate s-o acopere... De-a pururea pe Siegfried va trebui să-l plîngem !

— De aceea l-ați ucis ? îi azvîrli Kriemhilda întrebarea în obraz. Dacă v-ar fi întristat cu-adevărat uciderea soțului meu, n-ați fi săvîrșit-o ! Dar ați uitat cu toții și de mine și de credința cu care v-a slujit el.

Gunther dimpreună cu burgunzii lui stăruiau cu tăgăduire, dar Kriemhilda îi puse la o grea încercare :

— Dacă vă credeți nevinovați, le spuse ea, apropiați-vă cîte unul de năsălie, acum, în fața tuturor ! Vrem să cunoască întreaga lume adevărul !

După cum se știe, încă din cele mai vechi vremuri, cînd ucigașul se apropie de cel pe care l-a ucis, rănile acestuia încep a sîngera. Minunea se petrecu și acum. Cînd Hagen se apropie de năsălie, din rana lui Siegfried începu a gîlgîi de iznoavă sîngele ca și cum în clipa aceea s-ar fi săvîrșit mișelia...

Astfel, toată lumea cunoscu adevărul, numai Gunther se încăpățîna să tărăduiască :

— Hagen este nevinovat ! strigă el. Tîlharii l-au ucis pe Siegfried !

— Aceşti tîlhari ne sînt prea binecunoscuţi acum, dădu răspuns Kriemhilda. Gunther şi Hagen se numesc dînşii !

Războinicii nibelungi se ridicară din nou, ameninţători, să-şi răzbune pe loc stăpînul, dar Kriemhilda îi opri şi de data aceasta.

— Potoliţi-vă, spuse ea şi îndurați alături de mine durerea !

În vremea aceasta se apropiară de crăiasă Gernot şi Geiselher, amîndoi cu ochii împăinjeniţi de lacrimi. Suferinţa lor era adevărată, iar lacrimile pe care le vărsau ei din adîncul inimilor izvorau.

— Soră dragă — o mîngîiau dînşii — nu mai plînge, aşa a fost să fie ! Noi vom rămîne mereu alături de tine, cît vom mai avea de trăit !

Dar durerea Kriemhildei n-ar fi putut s-o aline nici un om de pe acest pămînt !

Pe la vremea amiezii, meşterii—făurari isprăviră sicriul şi-l aduseră în dom. Era turnat în aur şi argint cu puternice legături de oţel, totul fiind meşterit pe măsura unui erou atît de vestit cum era Siegfried.

Nibelungii ridicară mortul de pe năsălie şi-l aşezară în raclă. Kriemhilda îl acoperi cu văluri dintre cele mai scumpe, iar cei de faţă, privind-o cu cîtă dragoste îşi grijea soţul, o căinau şi îi plîngeau de milă. Mai cu osebire, bocetele doamnei Ute se auzeau. Bătrîna şi nobila crăiasă suferea din adîncul rărunchilor alături de nefericita-i copilă. Dar jalea se înteţi şi mai mult cînd preoţii sloboziră cîntarea prohodului... Atunci Kriemhilda porunci cămăraşilor să împartă de sufletul lui Siegfried şi pentru veşnica lui pomenire, aur cu nemiluita, argint şi veşminte, cai şi acareturi.

Mulţi calici se mai chivernisiră acum de pe urma acestui îmbelşugat comînd !

După împlinirea slujbelor şi împărţirea pomenilor, mulţimea se risipi care încotro.
Kriemhilda îşi rugă prietenii :

— Nu mă lăsaţi singură peste noapte ! Rămîneţi să-l priveghem împreună ! Trei zile şi trei nopţi vreau să stau necontenit lîngă el. Poate se va îndura dumnezeu să mă ia şi pe mine... Ar pune capăt astfel chinurilor mele !

În fiecare zi, preoţii ridicau cîte o sută de liturghii pentru odihna celui de-a pururi adormit, iar în a treia zi, la slujba utreniei, domul şi cimitirul gemeau de lume, dar şi de nemaipomenită jale.

După ce preoţii prohodiră mortul pentru ultima oară, nibelungii ridicară sicriul pe umeri, ducîndu-l cu pas măsurat la mormînt. Bocetele nu mai cunoşteau margini, iar sărmana Kriemhilda cădea în neştire şi iarăşi se trezea, stropită mereu cu apă rece de izvor. Mare minune se întîmplă atunci că îşi mai redobîndi puterile, dar dacă n-ar fi avut atîta grijă de ea credincioasele sale doamne, această minune nu s-ar fi întîmplat !

Sicriul fu bine ferecat şi tocmai se pregăteau groparii să-l sloboade în mormînt, cînd Kriemhilda se rugă de ei cu glas sfîşietor de dureros :

— Mai zăboviţi ! Îngăduiţi-mi, rogu-vă, să-l mai privesc o dată ! Să văd pentru cea din urmă oară minunatul lui chip !

Atîta de mult şi cu atîta suferinţă se rugă de ei, încît îi înduplecă pe toţi şi trebuiră să desferece capacul sicriului din cingătorile lui de oţel.

Aplecîndu-se peste raclă, Kriemhilda prinse în mîinile sale gingaşe obrajii soţului ei şi îl sărută deznădăjduită. Se spune că în clipa aceea, din ochii luminoşi ai crăiesei, lacrimi de sînge s-au prelins.

O despărţire atît de dureroasă, nimănui nu i-a mai fost dat să vadă !...

După înmormîntare, vreme îndelungată zăcu și tînji crăiasa, iar bătrînul Siegmund era să se prăpădească de-a binelea.

Înfiripîndu-se încet-încet, într-o bună zi nobilul crai le spuse alor săi :

— Trebuie să ne întoarcem acasă ; nu mai putem îndura șederea noastră aici, printre vrăjmași !

Dădu apoi cuvenitele porunci pentru pregătirile drumeției și se duse la Kriemhilda ca să-i vestească apropiata plecare.

— Vino cu noi, o rugă Siegmund pe crăiasă ! Țara și coroana te așteaptă, iar noi toți te vom sluji cu nesmintită credință ! La ce să mai rămîi în țara ucigașilor soțului tău ?

Dar tocmai cînd erau gata de plecare, se ivi doamna Ute, buna mamă a Kriemhildei, care se rugă de ea cu lacrimi în ochi să nu-și părăsească țara, ducîndu-se pribeagă printre străini.

— Nu pot rămîne, mamă, răspunse tristă crăiasa. Îmi ajunge cît am pătimit aici !

— Rămîi cu mama noastră, o rugă și Geiselher, fratele mai mic.

— Cum să rămîn, iubite Geiselher, cînd chinurile morții mă cuprind numai la gîndul că aș putea să-l văd pe Hagen ?

— Te vom feri de-această pacoste, dragă surioară ! îi răspunse Geiselher. Vom sta împreună și îți vom alina durerea pînă cînd se va înseninа zăbranicul ce-ți întunecă sufletul acum !

În vreme ce mezinul o ruga atîta de frumos, în jurul lor se adunară mulți prieteni și rude. Gernot însuși sosi și îi spuse :

— Cumpănește bine, Kriemhilda, în țara soțului tău, puține rubedenii ai, iar omul, oricît de puternic ar fi, moartea tot îl răpune ! Așa s-a întîmplat și cu Siegfried...

Tu trebuie să înţelegi şi să te supui soartei ! Rămîi, aşadar, la noi, surioară dragă !

Înduplecată, în cele din urmă, crăiasa hotărî să rămînă acasă, la rudele şi la prietenii ei.

Mîhnit peste măsură, bătrînul Siegmund încercă zadarnic s-o mai abată de la această hotărîre... Nici cînd îi pomeni de copilaşul pe care l-a lăsat la Xanten, în Ţara de Jos, nu izbuti să-i schimbe gîndurile.

— Nu vă pot însoţi, mărite Siegmund, grăi Kriemhilda. Rămîn aici, la rude şi la prieteni ca să jelim împreună pe mormîntul soţului meu. Rogu-vă să aveţi îndurare pentru sărmanul meu copilaş !

Cu sufletul pustiit, Siegmund o sărută pe Kriemhilda, plecînd de la Worms fără să-şi mai ia rămas bun de la nimeni.

Numai Geiselher, mezinul, îl petrecu pînă la hotarul ţării, priveghind să nu i se căşuneze vreun neajuns...

A CINCISPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum au adus burgunzii comoara nibelungilor la Worms

flînd de la bătrînul Siegmund că nobila Kriemhilda a rămas văduvă în ţara părinţilor ei, marcgraful Eckewart hotărî să se întoarcă la Worms, dimpreună cu oamenii săi, pentru a-şi sluji neabătut stăpîna, cît îi va mai fi îngăduit să trăiască.

Crăiasa Kriemhilda îşi statornici locuinţa în palatul din vecinătatea catedralei, fiind astfel cît mai aproape de mormîntul soţului ei. Văduvită de toate bucuriile vieţii, ea mergea zilnic la biserică, ascultînd cu adîncă evlavie slujbele divine, dimpreună cu alaiul doamnelor sale. Se ducea apoi la mormîntul lui Siegfried, unde plîngea nemîngîiată, rugîndu-l pe domnul dumnezeu să se milostivească de sufletul prietenului şi bunului ei soţ. Dar cea mai mare parte a zilei sălăşluia însingurată, mistuindu-şi sufletul în dureroase aduceri-aminte... Din cînd în cînd îi mai trecea pragul bătrîna Ute, cu slujitoarele sale, încercînd să-i ogoaie rănile inimii, dar toate încercările erau zadarnice. Cea mai mare durere care se poate abate asupra vreunei femei, la moartea soţului iubit, în sufletul frumoasei

Kriemhilda se cuibări şi nimeni nu mai putea s-o alunge de-acolo.

Trăi astfel crăiasa — în mare suferinţă — peste patru ani de la moartea lui Siegfried, fără să-l învrednicească în toată vremea aceasta nici măcar cu un cuvînt pe fratele Gunther, iar pe Hagen, în acelaşi răstimp, nu l-a văzut niciodată.

Dar iată că într-o zi îi spuse ucigaşul din Tronje stăpînului său Gunther :

— Cum am face noi, mărite crai, să redobîndim bunăvoinţa surorii voastre, fără de care nu putem aduce în această ţară comoara nibelungilor.

— Să încercăm, răspunse craiul. Pentru aceasta, trebuie să-i punem la cale pe Gernot şi pe Geiselher... Ei sînt primiţi cu plăcere la palatul Kriemhildei !

— Eu nu cred că vom izbuti, se îndoi Hagen.

Dar craiul porunci să fie chemaţi tot atunci la curte Ortewein din Metz, Gere marcgraful, fratele Gernot şi Geiselher mezinul. Toţi veniră şi li se porunciră ce au de făcut... Gernot se duse numaidecît la Kriemhilda şi îi spuse :

— De prea multă vreme, doamnă, îl jeliţi pe soţul vostru ! Măritul crai ar vrea să vă facă arătare cum că el nu este vinovat de moartea eroului...

— Nici nu-l învinuiesc pe el, răspunse Kriemhilda. Braţul lui Hagen mi-a ucis soţul după ce eu însămi i-am destăinuit cum poate să-l ucidă. Nefericita, cum de m-am lăsat ispitită şi n-am oblicit cîtă ură îi poartă nelegiuitul ? Acum nu-mi rămîne decît să plîng neîmpăcată pînă la capătul zilelor mele, dar de iertat nu-i voi ierta niciodată pe ucigaşi.

Veni atunci şi Geiselher, stăruind îndelung pe lîngă Kriemhilda să nu-i mai poarte mînie lui Gunther şi să se împace cu el.

Îi răspunse crăiasa :

– Dacă așa credeți voi de cuviință, mă voi împăca... Dar să știți că Gunther mi-a pricinuit atîta de multă durere, fără să-i dau vreun temei, încît numai glasul meu îl poate ierta, inima, însă, niciodată ! Acum, neavînd încotro, mă supun dorinței sale...

Cînd auzi craiul că sora lui binevoiește să-l primească, numaidecît se duse la ea, însoțit de cei mai buni prieteni ai săi. Doar Hagen nu se încumetă să meargă... Își cunoștea procletul prea bine păcatul și știa cîtă suferință i-a adus nevinovatei crăiese !

Gunther și Kriemhilda se sărutară înlăcrimați și trebuie să facem arătare că niciodată nu s-a plîns la vreo împăcare mai mult decît acum !

Încredințată că toată vina numai Hagen o poartă, crăiasa îi iertă pe toți cei de față. Pe Hagen însă nu putea să-l ierte. Dacă n-ar fi fost el, nimeni altul n-ar fi cutezat să se atingă de soțul ei...

Scurtă vreme după această împăcare, Kriemhilda încuviință să se aducă la Rin marea comoară din țara nibelungilor. Plecară după ea Geiselher și Gernot, însoțiți de opt mii de slujitori cărora însăși crăiasa le porunci să ridice comoara din văgăuna muntelui.

Cînd se înfățișară burgunzii la Alberich – strașnicul străjer al comorii – și lămuriră pentru ce-au venit, piticul grăi astfel către ortacii lui :

– Trebuie să slobozim comoara ! Crăiasa Kriemhilda poruncește... Este darul ei de nuntă. Ehei, mai adăugă piticul, aici ar fi rămas comoara dacă nu se pierdea Siegfried și o dată cu el gluga cea fermecată ! Dar nici eroul n-ar fi pierit dacă nu stăpînea această comoară și această țară !

Vistiernicul se duse apoi și aduse cheia din tainița ei, petrecîndu-i pe burgunzi în inima muntelui, acolo unde zăcea ascunsă comoara.

Atîta aur și atîtea nestemate erau, că abia izbutiră oamenii Kriemhildei să le ducă la țărm în douăsprezece care cu loitre, fiecare din ele făcînd ctîe trei drumuri pe zi, vreme de patru zile și patru nopți. Numai cu o parte din aurul acestei comori ai fi putut să cumperi întreaga lume și încă ți-ar mai fi rămas atîta de mult ca și cînd n-ai fi cheltuit decît un biet gologan !...

Într-adevăr, Hagen a știut ce face, rîvnind aceste neînchipuite bogății !

Lucrul cel mai de preț, însă, din toată comoara era o vergeluşă de aur cu vraja căreia puteai să stăpînești întreg pămîntul și pe fiecare om în parte... De aceea Gernot și Geiselher se și puteau socoti stăpînii țării, ai cetăților și ai tuturor vitejilor care le apărau ! Dreptu-i că pretutindeni pe unde treceau ei cu comoara, toți li se supuneau, fie de teamă, fie că erau îngenunchiați cu puterea...

Trăgînd la Rin, în țara craiului Gunther, slujitorii descărcară comoara din corăbii și o duseră în palatul Kriemhildei, ticsind cu ea toate cămările și culele cîte se aflau în acel palat. Se spune că nimeni nu mai văzuse pînă atunci atîta bogăție adunată într-un singur loc ! Cu toate acestea, dacă pentru a răscumpăra viața lui Siegfried, i s-ar fi cerut Kriemhildei comoara și dacă această comoară ar fi fost de o mie de ori mai mare decît era, cu cîtă bucurie s-ar fi lepădat crăiasa de ea, numai ca să-și redobîndească soțul !

Dar minunea aceasta nimeni nu era în stare s-o săvîrșească și de aceea nici crăiasa nu punea prea mare preț pe bogățiile sale. Împărțea toată ziulica, fără nici o măsură, numai aur și săracilor și bogaților, aducînd de la o vreme chiar și viteji cutezători de peste hotarele țării, pe care-i miluia cu aceeași mare dărnicie...

Lucrul acesta nu-i mirosi a bine lui Hagen ; el se duse la Gunther şi îi spuse :

– Dacă o lăsăm în apele ei, crăiasa îşi va aduna aşa de mulţi lefegii la Worms, că nu ştiu, zău, pe unde vom mai scoate cămaşa cu ei !

– Comoara este a Kriemhildei – răspunse Gunther – şi n-am de gînd să-i fac întrebare cum şi cui o împarte !

Dar Hagen stărui mai departe :

– Un om înţelept n-ar încredinţa asemenea comori nici unei femei din lume... Darurile pe care le face crăiasa Kriemhilda s-ar putea să ne coste cam scump şi pe noi şi pe vitejii noştri burgunzi !

– I-am jurat – se împotrivi Gunther – că nu-i voi mai căşuna nici o sminteală şi trebuie să-mi cinstesc jurămîntul, doar este sora mea !

– Lăsaţi atunci asupra mea tot păcatul, mormăi Hagen; eu nu i-am făcut nici un jurămînt crăiesei...

Şi astfel Hagen mai unelti o nelegiuire, iar craiul, încuviinţînd-o, îşi călcă în picioare jurămîntul pe care i-l făcuse prea mîhnitei sale surori.

Auzind Gernot şi Geiselher ce blestemăţie pune iar la cale Hagen, se încruntară mînioşi amîndoi.

– Dacă nu mi-ar fi rudă, l-aş ucide ! spuse Geiselher. Prea multe dureri îi pricinuieşte surorii noastre. Trebuie să-i stăm împotrivă !

– Mai bine aruncăm toată comoara în Rin, decît să ne vărsăm sîngele pentru ea ! dădu glas şi Gernot.

Veni atunci plîngînd, la Geiselher, Kriemhilda :

– Iubite frate al meu, rogu-te, ocroteşte-mi viaţa şi avuţia că sînt în mare primejdie !

– Fii fără teamă, Kriemhilda, vom avea noi grijă de toate, cînd ne vom reîntoarce la Worms... Acum s-a hotărît să purcedem în călătorie, departe peste hotare !

Astfel Gunther, dimpreună cu fraţii şi cu prietenii săi, părăsiră ţara, precum hotărîră. Numai Hagen rămase pe loc, găsind că prilejul este cît se poate de prielnic pentru a prăda comoara Kriemhildei.

Şi dreptu-i, că pînă să se întoarcă încoronatele vlăstare de la drum, nelegiuitul puse mîna pe toată comoara crăiesei, ascunzînd-o în albia Rinului, sub învolburarea apelor ca să n-o mai poată oblici nimeni în afară de dînsul...

Cînd craii reveniră la Worms, Kriemhilda le ieşi întru întîmpinare, mărturisindu-le cu lacrimi în ochi cîtă durere a mai adăugat Hagen la marea ei suferinţă şi cîtă vătămare a pricinuit avuţiilor sale !

Craii se gurguţară ameninţători, ca şi cum l-ar fi menit morţii pe ticălos, după care strigară cu toţii într-un singur glas :

— Rău a făcut Hagen !

Dar vicleanul şi prădalnicul curtean îşi potoli încet, încet, stăpînii, cu meşteşugite vorbe, dobîndindu-le iar bunăvoinţa !

Scîrbită, crăiasa Kriemhilda hotărî să părăsească această blestemată cetate şi să se surghiunească, alături de mama ei, la mănăstirea Lorscha, în sfîntul locaş ctitorit de doamna Ute pentru pacea bătrîneţelor sale şi a somnului cel de veci.

Dar mai întîi, porunci Kriemhilda să se dezgroape osemintele lui Siegfried din ţintirimul catedralei de la Worms pentru a le duce cu ea la mănăstire, acolo unde — înmormîntîndu-le după toate cuvenitele rînduieli — şi astăzi mai pot fi găsite... Ea însă nu mai apucă să se mute la mănăstire, fiindcă ştirile care sosiră tocmai atunci la Worms o împiedicară...

Toate acestea se întîmplau în al treisprezecelea an de la moartea vestitului erou.

A ŞASESPREZECEA ÎNTÎMPLARE

In care se face arătare cum a peţit-o Attila, vestitul rigă al hunilor, pe frumoasa crăiasă Kriemhilda

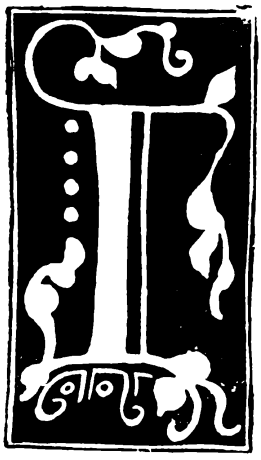

n vremea aceea se săvîrşi din viaţă crăiasa Helke, soaţa lui Attila, preaputernicul rigă al hunilor... Sfătuit de prietenii şi sfetnicii săi, vestitul crai se hotărî s-o peţească pe crăiasa Kriemhilda, frumoasa văduvă a răposatului Siegfried.

— Cine dintre voi — îşi întrebă Attila supuşii — o cunoaşte pe această nobilă doamnă şi ţara în care sălăşluieşte ea, acolo, departe, la apa Rinului ?

— Eu, răspunse bunul Rüdiger din Bechlaren, marcgraful măriei sale. Craii de la Rin îmi sînt binecunoscuţi încă de pe vremea cînd eram copil. Gunther este numele măritului stăpîn al ţării, iar fraţii săi — Gernot şi Geiselher se numesc. Faima lor nu poate fi întrecută de nimeni, ea fiind la fel de mare ca şi cinstea străbunilor din care au purces...

— Mai spune-mi, prietene Rüdiger — întrebă iar craiul — este îndeajuns de frumoasă această nobilă doamnă pentru a purta cum se cuvine coroana țării noastre ? Nu va fi ea cu mult mai prejos decît neasemuita mea Helke ?

— Mărite crai, răspunse Rüdiger, ea a fost soața lui Siegfried, cel mai bun și mai vestit bărbat din lume, pe care însăși măria voastră l-a primit cîndva în ospeție, aici, la noi...

— Dacă a fost soața acestui măreț cavaler, nici nu mai încape vorbă că va purta cu cinste coroana de crăiasă a hunilor. Spune-mi, așadar, Rüdiger, cînd socoți că vei putea purcede cu solie în țara burgunzilor ca s-o petești pe aleasa inimii mele ?

— Peste douăzeci și patru de zile, slăvite crai ! Pentru aceasta ne sînt de mare trebuință arme și veșminte strălucitoare ca să ne înfățișăm cu cinste la curtea crailor burgunzi. Cît despre vitejii pe care îi voi lua cu mine, socot că vreo cinci sute mi-ar ajunge... Dar mai înainte de toate aș pofti să dau veste soației mele Gotelinda precum că voi purcede cu această solie în țara Kriemhildei.

Încheindu-și vorbele, marcgraful trimise de îndată la Bechlaren cuvenitele știri, iar nobila Gotelinda, primindu-le, se întristă și se întrebă în sinea ei : „Oare cum va fi această nouă stăpînă ? Fi-va ea tot atît de bună ca și răposata Helke ?".

După șapte zile, sosi în Bechlaren și Rüdiger, vrednicul marcgraf al craiului Attila, dimpreună cu cei cinci sute de huni. Toți purtau arme și veșminte strălucitoare lucrate de cei mai mari meșteri din cetatea Vienei.

Frumoasa Gotelinda se bucură nespus de mult cînd își văzu soțul acasă, iar fiica lor îl întîmpină rîzînd, aruncîndu-se zglobie în brațele sale.

— Fiți bineveniți, iubitul meu tată și voi oșteni viteji ! strigă gingașa copilă.

După ce ospătară și primiră găzduire cu toții, Gotelinda ascultă chiar din gura soțului ei cum și unde va trebui să ducă solie acesta.

— Cît de curînd, Kriemhilda va fi crăiasa hunilor, grăi Rüdiger. Stăpînul meu mă trimite la Rin s-o pețesc...

— Poate ne va ferici dumnezeu cu o stăpînă blîndă și iubitoare, așa cum a fost Helke, spuse îngrijorată Gotelinda. Am vrea s-o privim cu plăcere cum poartă coroana crăiască a hunilor...

— Iubita mea soață, mai adăugă Rüdiger, rogu-te să ai grijă de vitejii care mă vor însoți la Rin ! Dăruiește-le veșminte și aur din belșug, că altfel arată curajul și credința omului atunci cînd se vede blagoslovit cu de toate...

— Să nu ai nici o grijă, iubite Rüdiger ! Fiecăruia dintre vitejii tăi i se vor face daruri dintre cele mai scumpe !

— Iată un răspuns înțelept care mă bucură cu-adevărat ! Îți mulțumesc draga mea ! încheie vorba marcgraful.

Hei, și cum se mai ținu de cuvînt nobila Gotelinda ! Clituri peste clituri de stofe și mătăsuri, veșminte și încălțări scoase ea atunci de prin cămările sale, îmbrăcîndu-i pe viteji din cap pînă la pinteni.

După alte șapte zile, cînd toate pregătirile conteniră, solii porniră din Bechlaren atîta de bogat înveșmîntați și, mai cu seamă, atîta de puternic înarmați, încît nu-i a mirare că tîlharii, care prădau îndeobște la drumul mare, nici nu cutezau măcar să-și arate scăfîrliile pe unde treceau ei.

Străbătînd ținuturile Bavariei, pîlcul vitejilor huni, în frunte cu strălucitorul Rüdiger, ajunse la Rin după douăsprezece zile de galop stăruitor.

Vestea sosirii lor se lăți îndată pînă la urechile craiului Gunther, dar măria sa, necunoscîndu-i îl întrebă pe Hagen:

— Cine ar putea să fie strălucitorii oaspeți ?

După ce îi privi cu luare aminte pe soli, Hagen răspunse :

— Dacă nu mă înşeală văzul, cel din fruntea lor nu poate fi altul decît Rüdiger, marcgraful lui Attila, vestitul rigă al hunilor...

— Cum aş putea crede una ca asta ? întrebă nedumerit Gunther, dar pînă să-şi rostească toate vorbele, Hagen cel iute îl şi întîmpină pe Rüdiger, strigînd cu vocea lui tunătoare :

— Bine-ai venit la noi, viteazule din Bechlaren !

Tot atunci, cei cinci sute de huni săriră sprinteni de pe cai, iar cei mai apropiaţi prieteni ai craiului Gunther se grăbiră să le iasă şi ei întru întîmpinare dîndu-le, care mai de care, bineţe. Însuşi Ortewein din Metz îi mărturisi lui Rüdiger fără înconjur :

— Nobile cavaler, de multă vreme nu ne-a mai fost hărăzit să primim oaspeţi atît de dragi !

Mulţumind pentru alesele cuvinte, Rüdiger fu petrecut în sala mare a tronului, unde îl găsi pe Gunther înconjurat de sfetnicii lui credincioşi. Craiul se ridică din măreţu-i jilţ, îi ură bun venit şi luîndu-l de mînă, îl pofti să se aşeze chiar în jilţul în care stătuse el însuşi pînă atunci. Cu o cinste ca aceasta, nici un sol nu mai fusese învrednicit vreodată la Worms...

Poruncind paharnicilor să aducă numaidecît mied şi vinuri dintre cele mai bune de prin părţile Rinului, Gunther se grăbi apoi să-l întrebe pe Rüdiger :

— Spune-mi, rogu-te, nobile cavaler, ce veşti ne-aduci din ţara hunilor, de la măritul rigă Attila şi de la nobila sa doamnă, crăiasa Helke ?

— Înainte de toate, măritul nostru rigă — răspunse cinstitul sol — vă dă ştire că este gata oricînd a vă sluji credincios dimpreună cu toţi prietenii lui. Cît despre doamna Helke, veştile sînt amarnic de înlăcrimate... Măria

sa crăiasa şi-a dat obştescul sfîrşit, iar norodul o boceşte nemîngîiat de la un capăt la altul al ţării... Din aceeaşi pricină, nici mîhnirea craiului nostru nu mai cunoaşte margini.

– Domnul să-l aibă în sfînta lui pază, spuse Gunther, că ne este cu dreaptă şi bună priinţă ! Solia lui de prietesug îmbucură peste măsură inimile noastre, dar am vrea ca şi măria sa, aşijderea, să ştie că şi noi la rîndul nostru sîntem cu toţii gata să-l slujim oricînd...

– Îngăduiţi-mi, slăvite crai, să dau glas mai departe soliei mele, grăi Rüdiger. Măritul rigă Attila, aflînd, în marea lui mîhnire, că nobila doamnă Kriemhilda a rămas văduvă, s-a gîndit să-şi lumineze zilele cerînd mîna acestei prea frumoase crăiese pentru a încorona fruntea sa albă în faţa tuturor supuşilor huni...

La auzul acestei ştiri, craiul Gunther răspunse bucuros:

– Dacă nobila Kriemhilda nu va avea nimic împotrivă, cum aş putea să mă împotrivesc eu dorinţei marelui rigă Attila ? Dar mai întîi daţi-ne răgaz să-i facem întrebare surorii noastre... De astăzi în trei zile, veţi dobîndi cuvenitul răspuns.

Cu aceste vorbe, gazdele şi solii se ridicară din jeţuri. Oaspeţii primiră adăposturi dintre cele mai bune, iar de nobilul Rüdiger se îngriji cu mare sîrguinţă Hagen însuşi, care, cîndva, a fost, la rîndul său, oaspetele cavalerului din Bechlaren.

Vreme de trei zile, Gunther ţinu sfat cu prietenii şi rubedeniile sale, cumpănind laolaltă dacă este bine sau nu ca doamna Kriemhilda să-l ia de soţ pe craiul Attila. Dintre toţi, numai Hagen se împotrivea cu îndărătnicie, spunîndu-i răspicat craiului Gunther :

– Mărite crai, dacă sînteţi cu-adevărat înţelept, să nu îngăduiţi nici în ruptul capului această unire ! Cu atît

mai puțin să vă dați încuviințarea, cu cît veți vedea că doamna Kriemhilda o dorește mai mult !...

— Dar cum îți închipui, Hagen, că tocmai eu voi fi potrivnicul fericirii sale ! Cerîndu-i mîna, Attila ne face o mare cinste și nouă și ei !

— Vorbe necugetate ! răspunse cutezător Hagen. Măria voastră nu-l cunoaște pe Attila și nici nu știe cîtă putere are, dar eu, care îl cunosc, numai atîta vă spun : dacă veți îngădui această cununie, cel ce se va căi mai întîi și mai amarnic chiar măria voastră va fi !...

— Și pentru ce, mă rog ? întrebă Gunther. Doar n-am de gînd să mă așez în calea puterii sale și nici măcar în preajma lui, chiar dacă va fi soțul surorii mele...

— Da, răspunse Hagen, dar deîndată ce domnița Kriemhilda va dobîndi inima acestui puternic rigă, primul ei gînd va fi să se răzbune și pentru aceasta se vor găsi destui viteji cutezători care să-i sară într-ajutor...

Între timp sosiră la sfat Gernot și Geiselher, care se arătară întrutotul de partea fratelui lor Gunhter, iar frumosul mezin al doamnei Ute, auzindu-l pe Hagen cît de țeapăn i se împotrivește măritului crai, se ridică mînios și îi spuse :

— Ascultă, Hagen, noi nu ne luăm în derîdere jurămintele și să mai știi, pe deasupra, că cinstea care i se face acum surorii noastre din plin ne bucură pe toți !

Hagen își înăbuși furia, adîncindu-se într-o apăsătoare tăcere... Toți ceilalți încheiară sfatul cu încredințarea că este bine ca frumoasa Kriemhilda să-i dăruiască mîna puternicului crai al hunilor... De aici încolo, totul atîrna, așadar, numai de voința nefericitei crăiese. Marcgraful Gere hotărî să i se înfățișeze în aceeași zi pentru a o ispiti cu întrebările. Crăiasa îi făcu o bună primire viteazului, dar cînd auzi despre ce este vorba, îl apostrofă mîhnită :

— Cum de vă îngăduie cerul să şuguiţi într-acest fel tocmai cu mine, sărmana ! Orice bărbat, care se însoară, pofteşte de la soaţa lui mai cu seamă dragoste, iar eu, marcgrafule Gere, nu mai pot iubi pe nimeni...

Văzînd că nu se lasă înduplecată, Gere îi chemă într-ajutor pe Gernot şi pe Geiselher, dar toate rugăminţile şi ispitirile acestora se loveau neputincioase de voinţa nestrămutată a Kriemhildei.

— Îngăduiţi-i solului să vină măcar să vă cunoască ! o rugară în cele din urmă vitejii cavaleri.

— La aceasta nu mă împotrivesc, răspunse crăiasa. Pe bunul Rüdiger îl primesc oricînd cu plăcere, dar alt sol dacă ar fi fost în locul lui, i-aş fi rămas necunoscută mult şi bine ! Spuneţi-i, aşadar, că îl aştept aici, în palatul meu, mîine dimineaţă. Rüdiger va primi astfel răspunsul chiar de la mine...

Dar solul nici nu-şi dorea altceva, decît s-o vadă el însuşi pe crăiasă, încredinţat fiind că va izbuti s-o înduplece...

A doua zi, dis-de-dimineaţă, cînd clopotele vesteau utrenia, Rüdiger se înfăţişă la palatul Kriemhildei însoţit numai de doisprezece huni şi de marcgrafii Gere şi Eckewart. Crăiasa îi primi cu aleasă bunăvoinţă, dar cernită şi tristă, aşa cum era îndeobşte de la moartea lui Siegfried încoace... Atît ea, cît şi frumoasele sale slujitoare erau palide, cunoscîndu-se că au plîns atîta de mult peste noapte, încît li se jilăviră veşmintele de lacrimi.

Aşezîndu-se cu toţii în jilţuri, marcgraful din Bechlaren începu a grăi, alegîndu-şi cu mare grijă vorbele :

— Prea nobilă crăiasă, îngăduiţi-ne, rogu-vă, mie şi soţilor mei, să dăm glas soliei pentru care am călătorit pînă aici, la Worms.

— Sînt gata să vă ascult, nobile cavaler, răspunse crăiasa cuviincioasă, dar şi hotărîtă să se împotrivească fără

nici o șovăire peţitorului, așa cum prea bine băgară de seamă toţi cei de faţă...

– Măritul nostru rigă, atotputernicul Attila – grăi din nou Rüdiger – își mărturisește prin noi dragostea și credința pe care ar pofti să vi le poarte... Din pricina aceasta ne-a poruncit să călătorim pînă în ţara voastră de la Rin. Așijderea, vă mai dă știre măria sa că o dată cu dragostea lui, veţi dobîndi și coroana ţării pe care a purtat-o mai înainte slăvita Helke, răposata crăiasă a hunilor...

– Marcgrafule Rüdiger, dădu răspuns Kriemhilda, dacă ai putea oblici cîtă durere zace-n inima mea, ai ocoli îndemnul de-a mă însoţi cu Attila, după ce l-am pierdut pe primul meu soţ, care a fost cel mai bun din cîţi bărbaţi au dobîndit vreodată femeile pe lumea aceasta !

– Dar cine ar putea să aducă mai multă alinare suferinţei decît dulcile mîngîieri ale dragostei și ale prieteșugului ? Cel care îndură năpăstuirile soartei avînd alături de el o inimă iubitoare prea bine știe lucrul acesta. Și vă mai dau știre, slăvită crăiasă, că binevoind a vă cununa cu nobilul meu stăpîn, douăsprezece coroane strălucitoare veţi dobîndi dintr-o dată, la care se vor mai adăuga peste treizeci de ţări, toate supuse de prea puternicul braţ al măriei sale. Într-un cuvînt, toată slava și puterea pe care le-a avut răposata Helke, ale măriei voastre vor fi, iar toţi cutezătorii viteji și toate frumoasele jupînițe, care au slujit-o pe ea, de porunca voastră vor asculta !

– Nu ! se împotrivi Kriemhilda. Nicicînd nu voi putea fi soaţa altui viteaz !... Moartea lui Siegfried mi-a rănit inima atît de cumplit, că nici pînă la sfîrșitul zilelor mele nu voi izbuti să mi-o lecuiesc ! De aceea, vă întreb cinstit : ce-ar mai putea aștepta un bărbat de la mine ?

Dar hunii nu se lăsau copleșiţi de mîhnirea crăiesei. Ei începură s-o roage și mai stăruitor :

– Mult prea frumoasă crăiasă, numai la curtea lui Attila, se vor însenina zilele voastre ! Acolo vă vor sluji cei mai destoinici supuși ai bogatului nostru rigă, iar cele mai frumoase fecioare ale răposatei Helke, alături de propriile voastre jupînițe, nu vor avea altă grijă decît aceea de a vă lumina vouă sufletul ! Rugămu-ne, doamnă, ascultați-ne sfatul și vă veți încredința că spunem adevărul !

La toate acestea, Kriemhilda răspunse cu o nobilă bunăcuviință :

– Lăsați-mă să cumpănesc pînă mîine dimineață !

Neavînd încotro, oaspeții plecară. Crăiasa trimise îndată după Geiselher și după mama sa, doamna Ute. Cei chemați sosiră numaidecît, iar ea le mărturisi tot ce avea pe suflet...

– Noi știm, dragă soră, îi spuse Geiselher, că ești mîhnită și tulburată acum... Dar sîntem încredințați că toată suferința ta numai craiul Attila va izbuti s-o curme. Sfat mai bun decît să te cununi cu el, noi nu-ți putem da. De la Ron pînă la Rin și de la Elba pînă la mare, un crai mai puternic decît Attila nici că se află... De aceea, trebuie să fii bucuroasă cu asupra de măsură că dintre toate crăiesele lumii, acest măreț rigă numai pe tine te-a ales de soață !

– Iubite frate al meu, cum de mă îndemni la măritiș, cînd pentru mine mult mai potrivite sînt lacrimile și bocetele ? Aș putea oare să mă înfățișez astfel la curtea lui Attila ? Pe lîngă toate acestea, nici frumoasă nu mai sînt, iar dacă am fost vreodată, e tare mult de-atunci !...

– Copila mea dragă, o povățui doamna Ute, sfaturile și îndemnurile fraților tăi sînt bune. Urmează-le, că prea de multă vreme te vedem cernită !

Kriemhilda se frămînta într-una și cel mai mult o răscolea gîndul că ea, o creștină, este îndemnată să-și

dăruiască sufletul și trupul unui păgîn. De aceea, rămînînd singură, o podidi plînsul, spunînd mereu în sinea ei :

— Nu ! Nici pentru toate împărățiile din lume nu voi face una ca asta !

Și astfel, întreaga noapte, frumoșii ochi ai Kriemhildei nu se mai zvîntară de lacrimi...

A doua zi, cînd Rüdiger veni după răspuns, o găsi pe crăiasă și mai tristă decît fusese cu o zi înainte. Deznădăjduit, nobilul sol începu de iznoavă s-o implore și să-i facă arătare cîte bogății și bucurii o așteaptă la curtea lui Attila, dar totul era zadarnic. Kriemhilda, cu lacrimi în ochi, dădea statornic același răspuns :

— Eu nu mai pot iubi ! Mie nu-mi mai trebuie cununie !

Văzînd că nu izbutește s-o înduplece, marcgraful îi spuse crăiesei în mare taină :

— Nu mai plîngeți, nobilă doamnă ! Eu socot că, o dată cu această cununie, a sosit în sfîrșit, și vremea despăgubirilor pentru toate cîte le-ați pătimit !...

La auzul acestor vorbe, chipul nefericitei Kriemhilda parcă începu a se însenina...

Luînd aminte, Rüdiger adăugă iscusit :

— Dacă ar fi să vă bizuiți numai pe mine și pe ortacii mei și tot ar plăti-o scump cei ce-ar cuteza să vă aducă vreo vătămare...

Kriemhilda, ascultîndu-l, se lumină de-a binelea !

— Jură-mi, viteazule Rüdiger, că oricine ar fi răufăcătorii mei, tu vei fi primul care se va ridica să mă răzbune !

— Jur ! dădu răspuns marcgraful.

Gîndi atunci crăiasa : „Dacă voi dobîndi tot prieteni ca acesta, cumplit aș mai putea răzbuna moartea iubitului meu soț !". Gîndurile sale alunecară apoi către numeroșii oșteni ai craiului Attila, dar și către marile lui comori, care ar putea să se miște într-o bună zi numai după vrerea și porunca sa...

În vreme ce crăiasa cumpănea în minte toate acestea, Rüdiger aştepta nerăbdător ultimul ei cuvînt.

– Dacă stăpînul vostru nu ar fi păgîn, spuse Kriemhilda, nici o clipă nu aş mai şovăi, nobile cavaler !

– Vă dau ştire, slăvită doamnă, că stăpînul nostru nu este întru totul păgîn ! Cîndva el a primit creştinescul botez, dar trăind mai mult printre păgîni s-a reîntors la credinţa cea veche... Trebuie să fac arătare însă că printre slujitorii lui apropiaţi se află şi numeroşi creştini, care întotdeauna v-ar putea fi cu bună priinţă... Şi-apoi, cine ştie, cîştigînd inima craiului, poate că veţi izbuti să-l aduceţi din nou şi pentru totdeauna la credinţa voastră...

După ce se mai chiti o vreme, Kriemhilda îi spuse lui Rüdiger :

– Am hotărît ! Voi merge în ţara hunilor, dar trebuie să văd mai întîi cine dintre prietenii mei mă va însoţi pînă acolo.

Zicînd acestea, frumoasa crăiasă îi întinse mîna iscusitului sol, în semn că încuviinţează să se cunune cu craiul Attila...

Vestea făcu îndată ocolul cetăţii. Toată lumea se bucura că zăbranicul mîhnirii se va ridica, în sfîrşit, de pe chipul Kriemhildei. Numai Hagen mocnea cătrănit, fiind stăpînit de înfricoşătoare presimţiri... De aceea, cînd Kriemhilda îi ceru îndărăt comoara nibelungilor, întunecatul cavaler trimise vorbă să-şi ia gîndul de la aceasta... „De ce să i-o dau îndărăt – îşi spunea el – ca s-o folosească împotriva noastră ?".

Văzînd că nu poate s-o scoată la capăt cu ticălosul, crăiasa ceru ajutorul fraţilor săi. Gunther porunci atunci să se împartă solilor treizeci de mii de mărci din visteria crăiască, iar fecioarele Kriemhildei ticsiră pentru călătorie vreo douăsprezece lăzi cu aur din cel care mai rămăsese prin cămările crăiesei...

Cînd toate pregătirile de drum erau pe sfîrșite, Kriemhilda făcu întrebare :

— Au, cine dintre prietenii mei ar avea bunătatea să mă însoțească în țara craiului Attila ?

— Eu ! răspunse Eckewart. Pentru mine, slăvită crăiasă, și pentru cei cinci sute de viteji ai mei, nu există dorință mai mare decît aceea de a vă sluji cu credință pînă la capătul zilelor noastre.

Caii erau pregătiți. Luîndu-și rămas bun unii de la alții, prietenii și rubedeniile începură a plînge, ca la orice dureroasă despărțire, dar jalea cea mai mare pe bătrîna Ute o cuprinse. Pesemne știa sărmana mamă că nu-și va mai vedea niciodată copila...

Călătorii se așternură apoi la drum.

Alaiul Kriemhildei era alcătuit dintr-o sută și patru fecioare, iar pînă la hotarele țării o petrecură cu mare cinste Geiselher și Gernot în fruntea unui pîlc de o mie de viteji. O mai petrecură, așijderea, agerul Gere, Ortewein din Metz și Rumold stolnicul. Craiul Gunther o însoți numai pînă la porțile cetății.

Ajungînd la Dunăre, marcgraful Rüdiger slobozi îndată solie către măria sa craiul Attila, vestindu-i astfel apropiata sosire a domniței burgunde. Tot acolo, Geiselher și Gernot se despărțiră plîngînd de sora lor, întorcîndu-se abătuți acasă, la Rin.

A ŞAPTESPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum a fost primită Kriemhilda la huni şi cum a nuntit ea cu Attila

espărţindu-se de Geiselher şi de Gernot, alaiul crăiesei porni iarăşi la drum, ajungînd în ţara Bavariei. La Passau, Kriemhilda se întîlni cu unchiul său, episcopul Pilgerin, fratele doamnei Ute, care se bucură nespus de mult văzîndu-şi frumoasa nepoată. De aici se îndreptară apoi cu toţii spre Bechlaren, trecînd prin Everdingen şi Ense, pe unde o ceată de tîlhari bavarezi încercă să-i prade la drumul mare. Viteazul Rüdiger, însă, dimpreună cu cei o mie de oşteni ai săi, îi puse numaidecît pe fugă, dînd proşca prin liota lor.

În apropiere de Bechlaren, nobila Gotelinda ieşi întru întîmpinarea măreţului alai, însoţită fiind de gingaşa sa fiică şi de pîlcul vitejilor aflaţi în slujba ei. Întîmpinîndu-se bucuroşi, Rüdiger şi Gotelinda se îmbrăţişară prelung, iar drăgălaşa lor copilă sări sprinţară de gîtul tătîne-su. După aceea, marcgraful le înfăţişă pe amîndouă cuviincios crăiesei. Frumoasele doamne îşi dădură bineţe, îmbrăţişîn-

du-se și sărutîndu-se gingaș, iar zgîtia cea zglobie a marcgrafului primi atunci în dar de la crăiasa Kriemhilda vreo douăsprezece brățări de aur și veșminte atît de frumoase, cum nu se mai văzură niciodată altele la fel în toată împărăția lui Attila.

După împlinirea acestor îndătinate rînduieli, oaspeții fură petrecuți în mărețul castel al marcgrafului, unde ospătară cu multă voie bună și primiră cea mai aleasă găzduire.

A doua zi, alaiul se așternu de iznoavă la drum, străbătînd unul după altul minunatele ținuturi dunărene ale țării austriece.

În aceeași vreme, craiul Attila, primi solia lui Rüdiger și aflînd de apropiata sosire a preafrumoasei Kriemhilda, porni pe dată întru întîmpinarea mult-așteptaților oaspeți. Măria sa era însoțit de un nemaipomenit alai, în care se amestecau de-a valma toate limbile și toate credințele pămîntului. Puteau fi văzuți la un loc, în bună înțelegere, creștini și păgîni, greci și ruși, valahi și leși, kieveni și puzderie de pecenegi, care știau a doborî pasărea din zbor strunind arcul pe toată lungimea săgeții. Mai era însoțit Attila de douăzeci și patru de principi strălucitori dintre care nu-i vom aminti aici decît pe Ramung din Țara Valahiei, pe Gibeke și Hornbog din țara hunilor, pe Hawart din țara danezilor, pe Iring și Irnfried din Thuringia, fiecare avînd sub porunca sa cîte o mie două sute de oșteni cutezători. Dar cei mai puternici și mai semeți dintre ei erau Dietrich, stăpînul amelungilor și Blödel, temutul frate al craiului Attila, amîndoi călărind în fruntea a cîte trei mii de viteji...

Cele două alaiuri se întîlniră la Tulna, frumosul oraș dunărean din țara austriecilor. Cînd văzu Kriemhilda atîta măreție, începu a prinde curaj, iar marcgraful Rüdiger o povățui să-i facă o aleasă întîmpinare stăpînului său.

Descălecînd de pe cai, crăiasa Kriemhilda și craiul Attila se îndreptară uimiți unul către celălalt. Sfătuită de Rüdiger, crăiasa îl sărută îmbujorată pe Attila, descoperindu-și cosițele unduioase care se revărsară în văpăi de aur peste umerii săi... Văzînd-o, mulți dintre cei de față își spuneau, minunîndu-se, că oricît de frumoasă ar fi fost doamna Helke, n-ar fi putut s-o întreacă în frumusețe pe această nobilă burgundă !

Tot la îndemnul marcgrafului, crăiasa îi mai sărută pe Blödel, pe Gibeke, pe Dietrich și încă pe nouă principi dintre cei mai de seamă, după care se așează cuviincioasă lîngă Attila, privind împreună cu măria sa întrecerile cavalerești ce se porniră numaidecît...

Creștini și păgîni, huni și austrieci, greci și pecenegi, într-un cuvînt viteji din toate semințiile lumii își puneau la încercare puterea și iscusința, aruncînd cu lancea sau țintind cu săgeata, mînuind paloșe sau galopînd cu iuțeala vîntului peste cîmpuri, lacomi cu toții de laude cît mai multe și de faimă cît mai mare... Hărmălaia și vuietul crescură atît de mult, încît Attila o luă de mînă pe Kriemhilda, petrecînd-o către pajiștea din apropiere, unde se înălța mărețul cort anume pregătit pentru popasul crăiesc.

Urmînd pilda măriei sale, și ceilalți cavaleri făcură la fel cu celelalte doamne și domnițe, petrecîndu-le curtenitori, care mai de care, pe la corturile lor. După toate ostenelile zilei, liniștea și odihna erau binevenite acum... Ce-au vorbit atunci craiul și crăiasa, ce taine și-au mărturisit, nouă nu ne este cunoscut. Știm numai că aproape toată vremea mîna albă a preafrumoasei crăiese zăbovea în mîna cea puternică a vestitului rigă...

Noaptea se prelinse ușor, risipindu-se odată cu zorii luminoși ai zilei următoare. Attila porunci să se strîngă tot calabalîcul și să se închinge bine șeile pe cai. În scurtă vreme, puhoiul călăreților se puse în mișcare, luînd dru-

murile în răspăr de-a dreptul către Viena. Frumoasele doamne din acest oraș o primiră cu mare cinste pe crăiasa Kriemhilda, așa cum se cuvenea, altminteri, soaței unui rigă atît de puternic ca Attila...

Mărețul crai slobozi porunci supușilor săi credincioși să purceadă a pregăti nunta, al cărei soroc se hotărî pentru ziua Rusaliilor. Cei ce nu avuseseră prilejul să cunoască cinstea și bunătatea crăiesei burgunde, le cunoscură acum, cu prilejul nunții. Atîtea daruri de preț împărți ea în acele zile oaspeților, încît unii dintre ei, căpătuindu-se de-a binelea, spuneau a mirare :

— Noi ne închipuiam că bogățiile Kriemhildei s-au risipit o dată cu comoara nibelungilor, dar abia acum băgăm de seamă că avuția mărinimoasei crăiese face adevărate minuni pe-aici !

Ce-i drept, Kriemhilda însăși recunoștea că mai mulți viteji de seamă ca la curtea lui Attila, nici măcar în Țara de Jos nu i-a fost hărăzit să vadă, cu toate că Siegfried fusese un crai atît de bogat și atît de puternic ! Dar nici nuntașii, oricît de umblați erau unii dintre ei, nu mai văzuseră pînă atunci atîta dărnicie ! Ca să vorbim cinstit, nici un crai de pe lumea aceasta nu a purtat la propria lui nuntă mantie mai bogată și straie mai frumoase ca cele pe care le dobîndiră oaspeții acum chiar din mîna Kriemhildei !

Trebuie să facem arătare însă că și Attila se ținea la înălțime. Credincioșii săi vasali, Dietrich și Blödel, împărțeau sîrguincioși, care încotro, comorile craiului, de dragul și spre fala măriei sale. Numai în clipa cînd i se așeză frumoasei Kriemhilda coroana hunilor pe creștet, lăutarii Werbel și Schwemmel, bunăoară, primiră de la ei, fiecare cîte o mie de mărci, dacă nu cumva și mai multe chiar...

Într-ale dărniciei, abia bunul Rüdiger mai prididea să țină pasul cu cei doi vrednici cavaleri !

Vreme de șaptesprezece zile, cîntecele și danțurile, întrecerile și voia bună nu mai conteniră. Că ar mai fi făcut cîndva vreun crai nuntă la fel de măreață ca aceasta, încă nu s-au aflat știri pînă acum și nici nu credem că se vor afla vreodată !

Cu toate acestea, adeseori, în toiul petrecerii, pe crăiasa Kriemhilda o năpădeau aducerile aminte, întristîndu-se dintr-o dată fără ca nimeni să știe de ce... Se gîndea, nefericita, la viața pe care o dusese alături de soțul ei, în Țara de Jos, la dragostea și grija pe care i le purta întotdeauna nobilul, viteazul și-n veci neuitatul Siegfried. Ochii crăiesei se umezeau atunci, iar ea se ferea de privirile mesenilor, mistuindu-și în taină mîhnirea ca să nu-l supere pe Attila...

În a optsprezecea zi tot alaiul crăiesc părăsi Viena, îndreptîndu-se cu mare pohfală spre țara hunilor.

Peste tot pe unde treceau, gloatele se adunau căscînd gura a mirare la tot ce le era hărăzit să vadă. În drum spre Etzelnburg — cetatea de scaun a craiului hun — alaiul făcu un popas la Heimburg, unde rămase peste noapte, iar a doua zi, ajungînd la Misenburg, se îmbarcară cu toții în corăbii și porniră lin pe Dunăre la vale.

Cu cîtă pompă au fost primiți craii la Etzelnburg, este mai anevoios a face arătare în cuvinte... Numai atîta ne vom sili a spune, că tot ce era suflare omenească în această mîndră cetate se buluci întru întîmpinarea slăvitei perechi crăiești, iar strălucitoarele fecioare care altă dată împodobeau alaiul răposatei Helke, toate în fața Kriemhildei se închinau acum. Printre ele se aflau șapte copile de crai pe care le avea în ascultare și le ocrotea însăși nepoata doamnei Helke, domnița Herrat, logodnica principelui Dietrich.

Văzîndu-le cît de frumoase și gingașe erau, crăiasa Kriemhilda începu de iznoavă a împărți minunate daruri

— aur și veșminte, argint și nestemnate — dobîndind prin dărnicia ei, chiar din prima zi, dragostea și buna-credință a hunilor...

În scurtă vreme, tot norodul se încredința că nici măcar răposata Helke — oricîte virtuți avusese ea — n-ar fi izbutit s-o întreacă în cinste și bunătate pe crăiasa Kriemhilda.

De aceea toți supușii lui Attila o iubeau nespus de mult și o slujeau neabătut, așa cum nu mai slujiseră pe nimeni pînă atunci !

A OPTSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum plănui Kriemhilda să-şi răzbune suferinţele

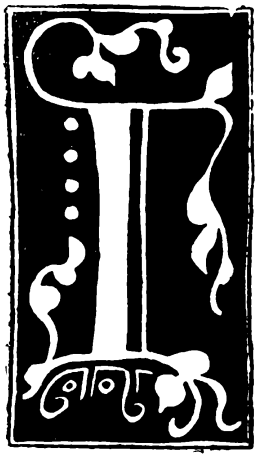

n primii şapte ani de căsnicie, bogaţi în laude şi plini de cea mai înaltă cinstire, Kriemhilda îi dărui lui Attila un fiu, pe care, botezîndu-l după datinile creştineşti, Ortlieb îl numi. Craiul era mîndru de odrasla sa, iar ţara întreagă, din hotar în hotar, se bucura, aşijderea, din aceeaşi pricină.

Obiceiurile curţii crăieşti, de care pe vremuri doamna Helke se îngrijea, le păzea acum cu străşnicie crăiasa Kriemhilda, povăţuită fiind, adeseori de către domniţa Herrat care cunoştea temeinic toate apucăturile hunilor, măcar că şi ea era străină printre ei.

Hunii îşi iubeau crăiasa şi recunoşteau cu toţii că niciodată nu au avut parte de o stăpînă mai bună şi mai mărinimoasă decît ea... Nici unul dintre cei care o vedeau zilnic, nici măcar Attila, nu bănuia ce taine cumplite se ascund în sufletul frumoasei burgunde şi cîtă sete de răz-

bunare mocnea în inima sa... Ori de cîte ori își amintea de suferințele pe care i le pricinuiseră Hagen și Gunther, crăiasa se închidea în iatacul ei, plîngînd acolo fără ca s-o vadă nimeni.

Dar într-o bună zi, după treisprezece ani de la cununia sa cu Attila, cînd cumpăni că se poate bizui cu-adevărat pe dragostea și buna-credință a tuturor hunilor, luă hotărîrea să treacă în sfîrșit la fapte. Sorocul răzbunării sosise... Era neînchipuit de bogată, avea nenumărați prieteni de nădejde printre huni, iar ura pe care o agonisise de-a lungul anilor i se întețise zi de zi la gîndul că fusese nevoită să se cunune cu un păgîn ca Attila... Și mai știa crăiasa că de toate blestemățiile îndurate de ea, numai Hagen și Gunther se făceau vinovați. De aceea, se chiti nefericita să-i ceară îngăduința lui Attila de a-și pofti cimotiile la Etzelnburg, fără a lăsa cumva de bănuit cu ce gînduri ascunse face acest lucru... Ba, dimpotrivă, prefăcîndu-se cît mai bine, ea îi grăi astfel craiului :

— Mult prea iubitul meu stăpîn, măria voastră știe cîte rude bune avem noi la Worms și cît de dragi îmi sînt, dar de cînd am venit aici, în țara hunilor, niciodată nu mi-a fost hărăzit să le mai văd, cu toate că a trecut atîta amar de vreme de cînd m-am despărțit de ele. V-aș ruga, de aceea, dacă mă iubiți cu-adevărat, să trimiteți solie rudelor și prietenilor mei de la Worms, dîndu-le de veste tuturor că îi poftim aici, în cetatea noastră de scaun.

Pentru că o iubea cu adevărat pe Kriemhilda, Attila îi dădu tot atunci răspunsul, fără nici o șovăire :

— Dacă mă rogi tu, așa voi face, doamna mea prea scumpă ! De altfel, trebuie să știi, frumoasă Kriemhilda, că eu însumi doresc de multă vreme să-ți cunosc rudele și dacă nu le-am poftit pînă acum la noi, numai depărtarea m-a oprit s-o fac... Acum, dacă aceasta este și dorința ta, le voi pofti numaidecît !

Crăiasa îi mulțumi soțului pentru bunăvoință, iar craiul, la toate cele spuse, mai adăugă :

— Socot că pentru această însemnată solie, nu pot fi alții mai potriviți decît iscusiții mei cîntăreți Werbel și Schwemmel. Pe ei chitesc să-i repezim năpristan în îndepărtata țară a burgunzilor.

Fără a mai sta mult pe gînduri, marele rigă porunci să fie chemați de îndată cei doi cîntăreți, care, cum era și de așteptat, se înfățișară numaidecît.

— Iată ce aveți de făcut, le spuse craiul. Veți merge în Burgundia, la Worms, și veți pofti toate rubedeniile noastre de acolo la ospățul pe care îl vom tocmi noi aici, în cinstea lor. Dați-le știre, așijderea, că oaspeți mai dragi decît ei, niciodată nu ne-a fost dat să primim la curtea noastră, drept care le rugăm pe măriile lor să vină negreșit, că multă bucurie ne vor face !

— Și pe cînd vor trebui să descalece oaspeții în cetatea noastră ? întrebă mîndrul Schwemmel.

— În zilele celui mai apropiat solstițiu, dădu răspuns craiul.

— Vom duce solia întocmai cum ne-ați poruncit, grăi Werbel, cerînd îngăduința să plece de îndată.

Dar pînă să purceadă la drum, Kriemhilda îi pofti pe cei doi soli în iatacul său, sfătuindu-se tainic cu ei :

— Dacă veți izbuti să-mi aduceți rubedeniile aici, la Etzelnburg, multe și minunate daruri veți mai dobîndi de la mine, le spuse crăiasa. Dar aveți grijă, să nu faceți cumva arătare că aș fi mereu mîhnită și dusă pe gînduri ! Dimpotrivă, spuneți-le tuturor — și lui Gunther și lui Gernot și lui Geiselher — că-i salut cu voioșie, că mi-i tare dor de ei, că-i aștept nerăbdătoare, și că aș fi venit eu însămi la Rin, dacă aș fi fost cavaler așa cum sînt dînșii... Ascultați-mă acum cu cea mai mare luare aminte : nu trebuie să lipsească de la acest ospăț Hagen din Tronje ! Lui

îi sînt binecunoscute drumurile spre țara hunilor și numai el va ști să-i călăuzească pe frații mei întracoace. Așa să-i spuneți dacă se va codi să vină...

Nu obliceau solii de ce anume trebuia să vină și acest Hagen la ospăț, dar făgăduiră cu jurămînt că întocmai vor împlini poruncile crăiesei.

Fiind gata de drum, Werbel și Schwemmel primiră scrisoare de solie întărită cu pecete, după care, luîndu-și rămas bun de la stăpînii lor, porniră spre Burgundia însoțiți de douăzeci și patru de viteji. Pe unde au trecut și ce fel de drumuri au străbătut ei pînă la Rin, nu mai facem arătare. Se cuvine să spunem însă că peste tot pe unde au trecut, n-au cutezat să se atingă tîlharii nici de aurul și nici de veșmintele lor... Așa de puternic era Attila și atîta de vestită era necruțătoarea lui mînie !

După douăsprezece zile, Werbel și Schwemmel sosiră la Worms. Văzîndu-i, Gunther își întrebă supușii :

— Cine ar putea să ne spună, din partea cui au venit acești oaspeți la noi ?

— Eu, răspunse Hagen. Aceștia sînt iscusiții lăutari ai craiului Attila, pe care numai sora voastră socot că i-a trimis la Rin. Oricum, solii lui Attila nu pot fi decît bineveniți aici...

Zicînd aceasta, Hagen sări întru întîmpinarea lui Werbel și Schwemmel, dîndu-le prietenește binețe și întrebîndu-i grăbit cum se simte măria sa craiul Attila și cum o mai duc hunii sub oblăduirea lui ?

— Niciodată nu a fost mai bine în țară și poporul nu a fost mai mulțumit decît acum ! răspunseră solii.

Hagen îi petrecu apoi în sala mare a tronului, unde Gunther îi primi pe oaspeți salutîndu-i cu toată bunăvoința.

– Fiți bineveniți la noi, voi iscusiților lăutari, soli ai marelui rigă Attila ! Cu ce vești v-a trimis stăpînul vostru în țara burgunzilor ?

Solii se închinară adînc în fața craiului, iar Werbel începu a grăi :

– Iubitul meu stăpîn vă trimite prin noi salutul său de prietești și bună-credință ! Așijderea și sora voastră crăiasa Kriemhilda.

– Ne bucură foarte salutul – răspunse Gunther – dar am vrea să știm cum o mai duce Attila și mai ales cum se simte sora mea Kriemhilda în țara hunilor ?

– Niciclnd nu veți găsi alți crai – glăsui lăutarul – care s-o ducă mai bine decît stăpînii noștri, iar vitejii lor, prietenii și toți supușii sînt veseli și huzuresc sub oblăduirea lui Attila și a nobilei doamne Kriemhilda.

În vremea aceasta, intrară în sală tinerii crai Gernot și Geiselher, care nespus de mult se bucurară ascultînd veștile sosite din țara hunilor.

– Voi soli ai bucuriei – grăi plin de dragoste Geiselher – fiți prea bineveniți la noi ! Vă încredințăm că peste tot în țara noastră, numai prieteni buni veți găsi !

– Vă mulțumim pentru urare – dădu răspuns Schwemmel – și vă dorim la rîndu-ne tot binele din lume ! Îngăduiți-ne acum să slobozim vestea pentru care am călătorit pînă aici : măriții noștri stăpîni, craiul Attila și crăiasa Kriemhilda, vă roagă să poftiți cu toții la Etzelnburg, cetatea lor de scaun, unde se pregătește un mare ospăț în cinstea și de dragul vostru. Mai trebuie să facem arătare că măria sa craiul Attila mereu se întreabă a mirare cum de nu veniți s-o vedeți pe sora voastră Kriemhilda, care vă iubește atîta de mult și se perpelește într-una de dorul vostru ?

Craii burgunzi se uitară unii la alții, iar Gunther dădu acest răspuns :

— După șapte nopți de sfat cu prietenii mei, veți afla ce-am hotărît... Pînă atunci bucurați-vă în bună pace de ospitalitatea noastră !

Hunii ieșiră din sală, fiind găzduiți și ospătați cu cea mai mare grijă, în vreme ce Gunther își adună dregătorii ca să țină sfat cu ei. Cei mai mulți dintre aceștia îl îndemnau pe crai să plece în ospeție la Attila, dar Hagen, cînd auzi despre ce este vorba, îi șopti lui Gunther :

— Văd că sînteți în cumpănă... Pesemne ați uitat cîte a pătimit sora voastră de la noi ! După ce i-am ucis soțul, mai socotiți dacă ar fi nimerit sau nu, să mergem la ea, la ospăț ?

— De ce nu, răspunse craiul, doar nu ne mai poartă mînie ! Ne-am împăcat de-atîta vreme, iar cînd a plecat din țara noastră, ne-am sărutat cu cea mai mare dragoste !

— Nu vă lăsați înșelat ! repezi Hagen vorba. Hunii mint iar Kriemhilda ne poartă hojma sîmbetele și dacă vom călători într-acolo, o dată cu cinstea, ne vom pierde și viața !

Amestecîndu-se în vorbă, craiul Gernot rosti cuvîntul răspicat :

— Cine are temei să se teamă, acela să rămînă acasă ! Noi, însă, vrem s-o vedem pe sora noastră !

— Da ! întări și Geiselher ; Hagen dacă se știe vinovat, n-are decît să rămînă în țară !

Cavalerul din Tronje se făcu negru de mînie :

— Dar cine ar putea să vă călăuzească pînă acolo — întrebă el răstit — dacă eu voi rămîne acasă ? Cunoaște cineva drumul mai bine decît mine ?

— Nu vă lăsați ispitiți de ospățul hunilor — grăi și Rumold stolnicul —, doar aveți de toate acasă ! Hagen nu vă sfătuiește de rău și dacă nu-l credeți pe el, dați-mi măcar mie crezare !

– Ba nici nu ne gîndim ! îi întoarse vorba Gernot. Cînd sora noastră iubită şi Attila cel bogat ne poftesc la ei atît de prietenos, noi să le întoarcem spatele ? Cei ce se tem să purceadă la drum, pot sta locului fără bănat !

– Eu sînt unul dintre aceştia – spuse Rumold – şi pe cît îmi va sta în putinţă, voi căuta să-mi cruţ viaţa !

La cele spuse de Rumold se alătură şi Ortewein, iar după el încă mulţi alţii. Craiul Gunther se mînie atunci, mustrîndu-i cu asprime :

– Noi nu vom da îndărăt din pricina acelora care se tem a-şi părăsi culcuşurile moi şi tihnite ! Vrem să călătorim la huni şi vom călători !

– Ascultaţi-mi, rogu-vă, sfatul ! grăi Hagen apăsat. Dacă nu vă mai puteţi răzgîndi şi veţi purcede totuşi la huni, fără oaste nu aveţi ce căuta pe-acolo ! Eu însumi voi alege o mie de viteji dintre cei mai buni, pentru a-l însoţi dimpreună cu ei pe stăpînul nostru la Attila... Ştiu bine că astfel uneltirile Kriemhildei ne vor primejdui mai puţin !

– Îţi voi urma sfatul şi pilda, Hagen, spuse craiul, slobozind tot atunci olăcarii prin ţinuturile crăieşti ca să-i adune trei mii de oşteni dintre cei mai încercaţi în lupte.

Hagen trimise veste fratelui său Dankwart să aducă şi el la Worms pe cei optzeci de scutieri cutezători, aflaţi în slujba sa, iar nobilul Volker, vestitul cîntăreţ din Alzei, auzind despre ce este vorba, i se înfăţişă numaidecît măriei sale, dimpreună cu cei treizeci de luptători ai săi, gata oricînd să pornească spre ţara lui Attila.

În vremea aceasta, solii Kriemhildei stăteau ca pe jar... Ar fi vrut să plece cît mai curînd de la Worms, pentru a nu stîrni apriga mînie a craiului lor, dar Hagen cel viclean într-adins îi făcea să mai zăbovească.

— Nu trebuie să le îngăduim plecarea, îi spunea el lui Gunther, pînă nu vom fi gata noi înșine de drum. Astfel vor avea mai puțină vreme ca să uneltească împotrivă-ne !

După șapte zile de la sosirea solilor, burgunzii erau pregătiți întru totul de drum. Poftindu-i la palat pe Werbel și pe Schwemmel, Gernot le dădu știre cum că măria sa craiul Gunther, dimpreună cu frații și prietenii săi, au hotărît să călătorească în țara lui Attila pentru a lua parte la ospățul său și pentru a o vedea pe buna lor soră Kriemhilda.

Craiul Gunther găsi nimerit prilejul atunci să facă solilor această îndreptățită întrebare :

— Vreți să ne spuneți și nouă, cînd va începe ospățul măritului rigă ?

— O dată cu cel mai apropiat solstițiu, răspunse istețul Schwemmel.

Trimișii lui Attila cerură apoi craiului Gunther îngăduința de a o vedea pe crăiasa Brunhilda, însă Volker se împotrivi, arătînd că măria sa crăiasa nu-i în cele mai bune toane, drept care nu-i poate primi...

Pe bătrîna Ute, însă, li se îngădui s-o vadă, însoțiți de tînărul Geiselher care îi petrecu bucuros la palatul mamei sale. Nobila doamnă primi cu lacrimi în ochi știrile de la fiica sa, dăruind solilor — pentru bucuria pe care i-au făcut-o — găitane de aur și alte podoabe de mare preț.

În cele din urmă, luîndu-și rămas bun de la gazdele lor, trimișii Kriemhildei făcură cale întoarsă către țara hunilor. Din porunca lui Gernot, o ceată de oșteni burgunzi îi petrecu pînă în țara șvabilor, de unde solii plecară singuri mai departe. Peste tot pe unde întîlneau în calea lor prieteni și cunoscuți, le dădeau de veste că după cîteva zile vor trece pe-acolo cavalerii burgunzi, în frunte cu mă-

ritul lor crai, pentru a lua parte la ospățul rînduit de preaputernicul și preabogatul Attila. Vestea fu primită cu mare bucurie de către episcopul Pilgerin, unchiul încoronatelor vlăstare de la Rin, dar nici marcgraful Rüdiger nu se bucură mai puțin, dimpreună cu frumoasa lui soață, Gotelinda, auzind că peste cîteva zile vor trece prin Bechlaren cavaleri atît de strălucițI ca cei de la Worms !

Cum zoreau ca să ajungă mai repede la Etzelnburg, iată că în cetatea Granului solii îl întîlniră chiar pe Attila. Cînd auzi măria sa toate cîte i le spuseră solii, se îmbujoră de bucurie... Plecară apoi cu toții mai departe, la Kriemhilda.

Nerăbdătoare, crăiasa repezi mai întîi această zorită întrebare :

— Spuneți-mi, Werbel și Schwemmel, cine va mai veni o dată cu frații mei ? Hagen, bunăoară, va veni ?

— Mărită doamnă, sfatul crăiesc s-a ținut în mare taină, de aceea, în afară de Volker, iscusitul cîntăreț, nu știm cine va mai veni o dată cu frații voștri !...

— De Volker nu-i prea mare trebuință, spuse Kriemhilda ; pe Hagen, în schimb, tare mult aș vrea să-l văd aici... El este un vajnic cavaler și m-aș bucura din toată inima să-l pot primi la curtea noastră, așa cum i se cuvine !...

A NOUĂSPREZECEA ÎNTÎMPLARE

Craii burgunzi purced către huni

u toate că era gata de drum, marele alai al burgunzilor mai zăbovi încă o zi la Worms. Doamna Brunhilda, frumoasa soaţă a craiului Gunther, îşi rugă stăruitor soţul să n-o părăsească atît de repede, să mai adaste măcar o noapte lîngă ea...

În zorii zilei următoare însă, flautele şi surlele sloboziră semnalul plecării. Soţii îşi îmbrăţişau soaţele, iar frumoasele doamne boceau de ţi se rupea inima. Însăşi Brunhilda plîngea şi se văicărea, ţinîndu-şi copilaşul în braţe şi rugîndu-l pe Gunther să nu purceadă în această primejdioasă ospeţie. Dar craiul îi încredinţă vredniculuí viteaz Rumold toate treburile ţării, o dată cu soarta propriului său fiu şi a nobilelor doamne care rămîneau acasă, poruncind apoi întregului alai să dea pinteni cailor. Astfel, burgunzii se puseră în mişcare, lăsînd numai lacrimi şi jale în urma lor. O dată cu ei porniră la drum şi cei o mie de nibelungi ai răposatului Siegfried, lăsînd acasă tot atîtea soaţe frumoase, iubitoare şi înlăcrimate.

Călăuzit de Hagen, alaiul lui Gunther se îndreptă către apa Mainului, luînd-o apoi în sus prin Ostfranken. Pînă la Dunăre, douăsprezece zile încheiate avură de mers... Aici însă, apele marelui fluviu erau revărsate și cît cuprindeai cu ochii, nu se zărea nici o luntre. Nibelungii începură să se frăsuiască, îngrijorați că nu vor izbuti să treacă pe celălalt mal, iar Hagen îi spuse descumpănit lui Gunther :

— Mare lucru, măria ta, să nu pierdem noi niscaiva oșteni, aici în puhoiul apelor !... Priviți cît de mari și de învolburate sînt valurile !

— Stăpînește-te, Hagen, nu ne speria ! îl dojeni craiul. Caută mai bine un vad pe unde să putem trece dimpreună cu caii și cu tot calabalîcul !

— Pentru mine viața încă nu-i o povară atîta de grea, încît să-mi pun capăt zilelor — cu bună știință — aici, în bulboanele Dunării ! răspunse Hagen. Și-apoi brațele mele vor avea încă de lucru în țara craiului Attila, unde — drept să vă spun — ard de nerăbdare să ajung cît mai grabnic !...

Zicînd acestea, războinicul cavaler porni, așa înarmat și înzăuat cum era, în căutarea unui luntraș care să-i treacă pe toți dincolo, în țara lui Gelfrat. Cum umbla el încolo și încoace, iată că auzi deodată rîsete și chicoteli muierești. Uitîndu-se mai bine, zări într-un minunat ghiol cîteva rusalce care își răcoreau trupurile albe și mlădioase în undele de cleștar ale apei. Hagen se strecură pe furiș pînă lîngă straiele lor, dar ele, zărindu-l, o zbughiră gălăgioase care încotro, bucurîndu-se că s-au putut feri de privirile străinului. Cavalerul însă, le luă frumușel veșmintele de pe mal, le făcu buccea, hotărît să plece mai departe cu ele... Atunci, una dintre rusalce, pe nume Hadburga, îi spuse lui Hagen :

— Nobile cavaler, dați-ne veșmintele îndărăt, dacă vreți să vă destăinuim cîte se vor întîmpla în călătoria voastră la huni !

Știind că rusalcele au darul prezicerii, Hagen căzu la învoială cu ele, dar nu scăpă nici o cămășuică din mînă, înainte ca ele însele să-și țină mai întîi făgăduiala...

Neavînd încotro, Hadburga îi spuse :

— Veți călători cu bine în țara craiului Attila, iar acolo veți dobîndi atîta faimă, cum n-au mai dobîndit niciodată alți eroi într-o țară străină. Pe cinstea mea că vă spun adevărul !

Proorocirea rusalcei îl umplu de bucurie pe Hagen... Înapoindu-le veșmintele, cavalerul dădu să plece mai departe după luntraș, dar viclenele rusalce, văzîndu-se îmbrăcate, îl strigară îndărăt ca să-i arate abia acum adevăratele întîmplări prin care vor trece burgunzii în țara lui Attila.

— Aș vrea să-ți dau știre, Hagen — îi spuse rusalca Sieglinda — că sora mea Hadburga te-a înșelat, numai ca să-i dai veșmintele îndărăt... Adevărul adevărat, eu ți-l voi face cunoscut acum și silește-te să fii cu luare aminte : dacă veți cuteza să mergeți în țara hunilor, numai unul singur dintre voi va mai scăpa cu zile și acela nu este altul decît capelanul craiului. Doar el va mai face cale întoarsă acasă, toți ceilalți veți pieri de moarte năprasnică la curtea lui Attila.

— Abia acum socot că mă înșelați, răspunse Hagen. Cum adică să pierim cu toții ? Spuneți-mi, mai degrabă, o, voi, atoateștiutoarelor, unde am putea găsi un luntraș care să ne treacă neîntîrziat pe țărmul celălalt ?

— Dacă stăruiți totuși a trece dincolo, răspunse una dintre ele, vedeți că mai la deal, pe malul Dunării, este un adăpost în care trăiește un luntraș... Pînă acolo nu-i nici prea aproape, nici prea departe.

Hagen dădu să plece, fără să mai întrebe nimic, dar o rusalcă strigă după el :

— Hei, viteazule Hagen, ascultă mai întîi toate ştirile şi pe urmă pleacă ! Aveţi grijă că peste olaturile acestea Else este stăpîn, iar fratele său Gelfrat e cel mai puternic om din Bavaria şi nu va fi prea lesne să treceţi prin ţara sa... De altfel nici cu luntraşul nu veţi cădea chiar atît de uşor la învoială. El este omul lui Gelfrat şi n-are altă treabă decît să privegheze cum se cuvine hotarul acestei ţări. De aceea, dacă vei vedea că nu răspunde la chemarea ta, spune-i că tu eşti Amelrich ; acesta a fost un viteaz bun şi iubit, care a trebuit să părăsească această ţară din pricina duşmanilor săi. Cînd îi va auzi numele, luntraşul va veni numaidecît.

Hagen le mulţumi rusalcelor pentru toate cîte l-au învăţat şi porni în susul apei pînă zări adăpostul cu pricina, tupilat tocmai pe celălalt mal.

— Hei, luntraşule ! începu Hagen să strige. Vino de mă trece peste fluviu, că te voi răsplăti cu aur !

Dar luntraşul, care era un om bogat, se făcea că nici nu aude strigătele lui Hagen şi făgăduielile lui. Atunci, puternicul cavaler strigă şi mai tare :

— Eu sînt Amelrich, omul lui Else, care m-am răzleţit de pe aceste meleaguri din pricina vrăjmaşilor mei înverşunaţi !

Auzind acestea, semeţul luntraş puse mîna pe vîsle, mînuindu-le puternic prin învolburarea apelor, dar cînd ajunse la ăstălalt mal şi dădu cu ochii de Hagen, se încruntă mînios :

— Poate că te-o fi chemînd şi pe tine Amelrich, îi spuse el răstit, dar nu aduci de loc la chip cu cel pe care-l cunosc eu ! Acela mi-i frate bun şi după tată şi după mamă, aşa că nu mă poţi înşela ! Fă bine şi te întoarce de unde ai venit, că dincolo tot nu vei trece !

Hagen însă nu se lăsă descurajat cu una cu două. Sări năpristan în luntre, rugîndu-l stăruitor pe vîslaş :

– Pentru numele lui dumnezeu, ajută-mă ! Sînt călăuza alaiului burgund şi, după cum vezi, ne aflăm în mare impas ! Fii bun de ne trece peste fluviu, că te voi răsplăti cum îţi va pofti inima !

– Aceasta nu se va întîmpla niciodată ! dădu ţeapăn răspuns luntraşul. Bunii mei stăpîni au mulţi duşmani care le rîvnesc avutul şi de aceea nu-mi este îngăduit a trece vreun străin peste apă... Coboară, aşadar, cît mai degrabă din luntre, ca să-mi dovedeşti că încă nu ţi s-a urît cu zilele !

– Nu pot ! răspunse Hagen mîhnit ; primeşte, rogu-te, podoabele acestea de aur şi nu ne lăsa ! Du-ne pe malul celălalt !

– Niciodată ! i se împotrivi mînios luntraşul şi fără a mai lungi mult vorba, apucă zdravăn o vîslă, lovindu-l atît de puternic pe nobilul cavaler, încît acesta se prăbuşi în genunchi la picioarele sale. Furios peste măsură, bolîndul puse mîna apoi pe ghionderul ghimiei şi nu se lăsă pînă cînd nu-l făcu surcele de scăfîrlia lui Hagen. Dar tocmai cînd îşi închipuia nesăbuitul că l-a dat gata pe străin, Hagen sări deodată în picioare, trase năprasnic paloşul de la cingătoare şi îl descăpăţînă atît de iute pe netrebnic, că acesta nici n-avu vreme să mai scoată o vorbuliţă măcar ! Aruncînd apoi stîrvul în valuri, Hagen apucă vîslele şi porni zorit la vale de-a valma cu puhoiul apelor...

Burgunzii îl aşteptau neliniştiţi la mal, întrebîndu-se care mai de care ce s-o fi întîmplat cu viteazul din Tronje ? Cînd îl văzură însă că vine cu luntrea, toţi îl salutară bucuroşi şi îl primiră cu puternice urale. Apropiindu-se de el, craiul Gunther îi făcu mirată întrebare :

– Dar de ce aburește sînge cald în luntre ? Spune, Hagen, unde este luntraşul ? Nu cumva i-ai făcut felul ? Hai, mărturiseşte !

Hagen, însă, tăgădui şi tăinui totul :

– N-am văzut nici un luntraş ! spuse el. Am găsit ghimia sub o salcie şi am luat-o... Atîta tot ! Braţul meu n-a adus nimănui vreo vătămare astăzi...

Gernot clătină din cap a îndoială :

– Fără luntraş nu ştiu, zău, cum vom trece ! Drept să vă spun, pe mine mă cam îngrijorează soarta soţilor noştri de drum !

Atunci Hagen strigă din răsputeri :

– Hei, voi slugilor, aduceţi tot calabalîcul în luntre ! Prin părţile Rinului încă nu s-a văzut un luntraş mai bun decît mine ! Eu voi cîrmui ghimia pînă la malul celălalt, în ţara lui Gelfrat.

Ca să poată trece mai iute peste fluviu, sloboziră întîi bidivii la apă, mînîndu-i din luntre cu ghionderul. Toţi trecură cu bine pînă pe malul celălalt, în afară de cîteva mîrţoage care, fiind mai becisnice, le tîrî năboiul hăt, la vale, dar pînă la urmă şi ele ieşiră pe mal. Apoi trecură, pe rînd, cei o mie de oşteni nibelungi, cavalerii burgunzi şi cele nouă mii de slugi ale lor, după care, la urmă de tot, Hagen îi pofti în ghimie şi pe măriţii lui stăpîni, dimpreună cu cei mai apropiaţi dintre prietenii lor. Luntrea era trainică şi încăpătoare, încît putea să ţină pe ea pînă la cinci sute de viteji cu tot cu armele şi merindele lor.

Şi iată că, aşa cum se zdrumicau ei peste şuvoiul învolburat al apelor, rînduindu-se cu schimbul la vîslit, Hagen îl zări pe capelanul craiului Gunther, venindu-i deodată în minte toate proorocirile sălbaticelor rusalce... Cuvioşia sa tocmai se îndeletnicea cu cele sfinte, cînd Hagen, apropiindu-se furios de el, îl înşfăcă de sutană şi îi făcu un vînt cît colo, în bulboanele Dunării.

– Stai, Hagen, opreşte-te ! Ce ţi-a venit ! strigară înspăimîntaţi burgunzii. Dar întunecatul cavaler, nu numai că nu se opri, ci mai puse mîna şi pe ghionder, împin-

gîndu-l în străfunduri pe capelan ori de cîte ori încerca să se agațe de luntre...

De-a surda striga nenorocitul după ajutor, că nimeni nu cuteza să înfrunte mînia dezlănțuită a sîngerosului cavaler. Cînd văzu sărmanul popă că nu mai poate nădăjdui ajutor de la ai săi, se lăsă tîrît de valuri și — cu toate că nu știa să înoate — ajunse îndărăt la malul de pe care plecase, plutind cu ajutorul bogatelor sale odăjdii. Văzîndu-se viu și nevătămat pe uscat, după o atît de grea cumpănă, sfinția sa își stoarse în grabă veșmintele, luînd-o apoi la sănătoasa îndărăt către Rin. Hagen privea tulburat după el, cutremurîndu-se la gîndul că rusalcele i-au spus adevărul. „Așadar, vom pieri cu toții, își spunea el în sine, în afară de acest capelan care, după cîte văd se și întoarce de-acum către casă!".

Nimeni din cei de față nu bănuia de cîte gînduri negre era bîntuit ciudatul războinic din Tronje...

Ajungînd la malul celălalt, în țara lui Gelfrat, Hagen sfărîmă spre uimirea tuturor luntrea, aruncînd-o bucată cu bucată în valurile berbecite ale fluviului.

— De ce faci una ca asta? întrebă nedumerit Dankwart. Cu ce vom mai trece Dunărea cînd ne vom reîntoarce acasă?

— S-a isprăvit cu întorsul acasă, răspunse Hagen, iar dacă vreunul dintre noi se va dovedi nevolnic și va încerca să dea bir cu fugiții, este bine să știe de pe acum că aici, în aceste valuri, își va da obștescul sfîrșit!

A DOUĂZECEA ÎNTÎMPLARE

Cum îi face de petrecanie Dankwart lui Gelfrat

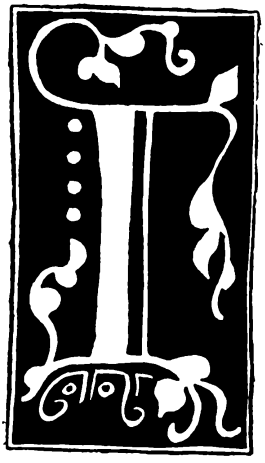

nainte de a porni mai departe prin ținuturile lui Gelfrat, Hagen destăinui tuturor soților săi sumbrele proorociri pe care i le-au făcut rusalcele.

— Da, prieteni, spuse el, nici unul dintre noi nu se va mai întoarce acasă... Dacă aș fi izbutit să-l înec pe capelan, toate prezicerile rusalcelor s-ar fi dovedit mincioase, dar sfinția sa a scăpat ca prin minune, arătîndu-ne astfel că proorocițele au grăit cu temei...

Această veste zbură din ceată-n ceată, umplîndu-i de îngrijorare pe toți vitejii. Hagen mai mărturisi apoi cum l-a descăpățînat pe încăpățînatul luntraș, făcînd arătare că după socotința lui, Else și Gelfrat vor căuta să răzbune moartea supusului lor.

— Ei sînt peste măsură de cutezători și nu ne vor ierta această faptă ! adăugă Hagen. De aceea, vă dau sfat : pregătiți-vă cu luare aminte armele și lăsați caii

să meargă la pas ! M-ar mîhni dacă vrăjmaşii noştri şi-ar închipui că fugim din pricina lor...

— Sfatul se cuvine să fie ascultat, grăi tînărul Geiselher, dar încă nu ştim cine va călăuzi alaiul nostru prin această ţară necunoscută !

— Viteazul Volker o va face, strigară burgunzii în cor. Lui îi sînt binecunoscute toate drumurile acestei ţări şi la nevoie va şti să ne arate chiar şi cele mai tăinuite poteci !

Mîndrul cîntăreţ nu se lăsă prea mult rugat. Ieşi de îndată în fruntea tuturor, arătîndu-le fără greş calea cea bună. Coiful şi zalele îi străluceau de departe, iar armele sale aruncau fulgere în bătaia soarelui. La capătul suliţei, lîngă ţepuşa de fier, iscusitul cavaler legă o flamură roşie, lăsînd-o să fîlfîie falnic în palele vîntului.

Între timp, Gelfrat şi Else, aflînd că luntraşul lor credincios a fost ucis, îşi adunară grabnic vreo şapte sute de războinici şi porniră tot atunci pe urmele sîngeroşilor oaspeţi, setoşi de cea mai dreaptă răzbunare !

Hagen însă îşi rîndui în aşa fel luptătorii, încît la ariergardă — acolo unde bănuia că se vor buluci vrăjmaşii — rămase chiar el de pază, dimpreună cu Dankwart — fratele său — şi cu toţi supuşii lor.

Cînd primele umbre ale serii se învăluiau cu ultimele licăre ale amurgului, se auziră deodată tropote de copite, iureş de glasuri, zăngănit de arme şi de zale... Răzbunătorii galopau năprasnic din urmă, pe amîndouă laturile drumului.

— Îndată ne vor cădea în spate ! strigă Dankwart. Struniţi-vă bine coifurile şi apucaţi cum se cuvine armele !

Burgunzii se opriră în rînduri strînse, privind cum pîlpîie în noapte scuturile temuţilor potrivnici.

— Cine cutează să ne adulmece urmele ? întrebă cu voce înfricoşătoare cutezătorul Hagen.

— Dar mie cine mi-a ucis luntraşul ? întrebă şi Gelfrat la rîndul său.

— Eu, răspunse Hagen ; şi am făcut-o pentru că n-am avut încotro... Dacă nu-l ucideam, mă ucidea el pe mine ! A trebuit să mă apăr, Gelfrat ! Acum, dacă pofteşti, sînt gata să-ţi dau socoteală pentru faptele mele.

— Da, Hagen, vei plăti moartea luntraşului meu cu propria ta viaţă, răspunse Gelfrat, neînfricatul marcgraf al Bavariei.

Lupta se încinse cît ai clipi. Cei doi cavaleri îşi izbiră din răsputeri scuturile cu fierele ascuţite ale sulițelor. Gelfrat lovi atît de puternic, încît toate curelele în care era închingat calul lui Hagen plesniră din încheieturi, iar eroul fu aruncat la pămînt cu şea cu tot. Sărind de pe cal, Gelfrat se năpusti asupra lui, ca un tigru. Hagen trase iute paloşul, împotrivindu-i-se îndîrjit, dar bavarezul îi despică scutul în două dintr-o singură izbitură de paloş. Limbi de foc ţîşniră din pavăza burgundului, făcînd să sclipească la lumina lor zalele tuturor războinicilor. Descumpănit, Hagen începu să urle cît îl ţineau foalele de tare:

— Ajutor ! Iubite frate Dankwart, nu mă lăsa pradă morţii ! Săriţi ! Săriţi !

După cum era şi de aşteptat, Dankwart sări numaidecît în ajutorul fratelui său, care se găsea la mare ananghie. Din cîteva salturi, viteazul se şi proţăpi cu paloşul în coasta vrăjmaşului, împungîndu-i cît mai adînc măruntaiele... Cu toate că era atît de vajnic, Gelfrat îşi dădu numaidecît duhul. Atunci Else, orbit de mînie, sări să-şi răzbune fratele, dimpreună cu războinicii săi, dar de la primul buluc, peste optzeci de bavarezi se prăbuşiră în neaurile morţii. Else însuşi se alese cu o rană atît de adîncă, încît numai cu greu izbuti să-şi izbăvească viaţa, iar ceilalţi bavarezi, văzîndu-l cît de zorit galopează, o

zbughiră iute după el, luînd în răspăr întinsele cîmpii ale Dunării.

Burgunzii ar fi avut poftă să-i îmboldească din urmă cu spăngile, dar înțeleptul Dankwart îi potoli, spunîndu-le :

— Dați-le bună pace ! Toți sînt însîngerați... Să ne căutăm mai bine de drum către prietenii noștri !

Numărînd morții, Hagen dădu de veste că din partea burgunzilor numai patru viteji au căzut, pe cîtă vreme de la vrăjmași peste o sută de leșuri rămaseră întinse pe cîmp.

Osteniți de drum și hărțuială, burgunzii îl întrebară pe Dankwart :

— Au, cît mai avem de călărit în noaptea aceasta, viteazule mareșal ? Nu socotiți că ar fi nimerit să facem popas ?

— Nu, răspunse Dankwart. Trebuie să călărim pînă în zorii zilei. E primejdios să rămînem aici !...

Cît au mai mers în noaptea aceea și unde au poposit în zorii zilei, este anevoios de aflat acum. Se știe numai că peste tot, pe unde treceau feciorii Utei, gloatele ieșeau întru întîmpinarea lor, căscînd gura a mirare către măriții oaspeți ai craiului Attila.

Dar primirea cea mai de seamă, la Passau li se făcu burgunzilor. După cum se știe, episcopul acestei cetăți era Pilgerin, unchiul dinspre mamă al încoronatelor vlăstare de la Rin. Auzind sfinția sa că-i vin nepoții, le pregăti aleasă găzduire și bucate dintre cele mai gustoase. Grosul alaiului burgund, însă, trebui să treacă pe malul celălalt al Dunării, ridicîndu-și acolo corturile, pentru că în Passau locul era prea strîmt și n-ar fi încăput cu toții.

Zăboviră burgunzii aici, în bună ospeție, o noapte, o zi întreagă și încă o noapte, după care purceseră mai departe către olaturile viteazului Rüdiger, care, aflînd din vreme de venirea lor, îi aștepta cu mare nerăbdare.

A DOUĂZECI ŞI UNA ÎNTÎMPLARE

Cum se logodi Geiselher la Bechlaren şi, mai cu seamă, cum îşi primi Kriemhilda oaspeţii la Etzelnburg...

ine-aţi venit în această ţară, voi nobili cavaleri ! strigă marcgraful Rüdiger oaspeţilor burgunzi, ieşindu-le bucuros întru întîmpinare la porţile cetăţii Bechlaren.

– Vă foarte mulţumim pentru urare ! răspunseră cei trei crai de la Worms...

Închinîndu-se cuviincios în faţa măriţilor oaspeţi, Rüdiger făcu arătare oştenilor şi slujitorilor de la Rin unde să-şi ridice corturile pentru popas, iar pe măriile lor, ca şi pe cei mai de seamă cavaleri din alaiul acestora, îi pofti în falnicul său castel. Aici le făcu o aleasă primire doamna Gotelinda, nobila soaţă a marcgrafului, dimpreună cu preafrumoasa lor fiică şi cu tot alaiul minunatelor jupîniţe de la curtea lui Rüdiger.

La îndemnul vrednicului marcgraf, Gotelinda îi sărută pe cei trei crai burgunzi, lucru care îl săvîrşi cu destulă plăcere şi gingaşa lor copilă, ceea ce nu se poate spune

că s-a întîmplat atunci cînd tatăl o îndemnă să-l sărute pe înfricoşătorul Hagen... Dar neavînd încotro, biata copilă trebui să-l sărute şi pe el, schimbînd feţe-feţe, după care urmară la rînd viteazul Dankwart şi iscusitul cîntăreţ Volker din Alzei. Pe tînărul Geiselher, nobila fecioară îl luă de mînă, petrecîndu-l sfioasă în sala cea mare a castelului, ceea ce făcu şi mama sa cu măritul crai Gunther. Adunîndu-se cu toţii aici, gazdele îi omeniră pe oaspeţi cu cele mai bune bucate şi vinuri, cinstind pe fiecare după cinul său... Şi trebuie să facem neocolită mărturisire acum că din cîţi cavaleri erau de faţă acolo, la ospăţ, nici unul nu izbutea să-şi mai desprindă privirile de pe minunatul chip al copilei lui Rüdiger... Vraja acestei fecioare era atît de mare, încît către sfîrşitul petrecerii, vajnicul Volker îi mărturisi de-a dreptul bunului Rüdiger :

— Mult preabogatule marcgraf, dacă aş fi fost menit să port coroană crăiască şi mi-ar fi sosit sorocul însurătorii, din cîte fecioare sînt în lumea aceasta, numai pe frumoasa ta copilă aş fi ales-o de crăiasă !

— Dar cum chiteşti că ar fi fost cu putinţă ca un rigă adevărat să-mi ceară copila de soaţă ? întrebă, împotrivindu-i-se marcgraful. Noi nu stăpînim nici o ţară, iar fără o asemenea zestre nu văd la ce-ar ajuta frumuseţea copilei mele în ochii unui crai ?...

Răspunsul cuvenit acestei întrebări, îl dădu îndată nobilul Gernot :

— Nu vorbeşti cu temei, bunule Rüdiger. Eu însumi, care, după cum bine ştii, vlăstar crăiesc sînt, dacă ar fi să-mi aleg soaţă după placul inimii, numai o astfel de alegere aş face !...

La toate acestea, Hagen — amestecîndu-se curtenitor în vorbă — găsi că-i nimerit să adauge :

— După socotinţa mea, sorocul unei asemenea alegeri, pentru stăpînul nostru Geiselher a sosit. Frumuseţea şi

cinstea acestei fecioare sînt atîta de mari, încît eu şi supuşii mei am sluji-o bucuroşi dacă ar catadicsi să poarte coroană la noi în Burgundia.

Vorba lui Hagen i se păru ispititoare marcgrafului. Aşijderea şi Gotelindei... La urma urmelor, de ce nu s-ar fi bucurat mai cu seamă că prinţul Geiselher făcu pe loc arătare că aceasta este şi dorinţa lui de cum a văzut-o pe gingaşa copilă.

Şi astfel, de vreme ce nimeni nu vădea vreo împotrivire, gazdele căzură la învoială cu oaspeţii să-i logodească pe cei doi tineri. Gunther şi Gernot le făgăduiră amîndurora cetăţi şi întinse moşii, iar Rüdiger, marcgraful, făcu aşijderea arătare privitoare la zestrea copilei :

— Eu, ca vasal al craiului Attila, nu stăpînesc cetăţi... Dărui-voi în schimb fiicei mele atîta aur şi argint, că nici o sută de cai nu vor izbuti să-l care pînă-n ţara voastră !

Trecîndu-se neîntîrziat la fapte, cei doi tineri intrară — potrivit strămoşeştilor pravili — în cercul de la mijlocul sălii, unde fecioarei i se făcu întrebarea dacă ar vrea să se cunune cu tînărul prinţ. Ruşinoasă, ca orice fecioară, copila marcgrafului se codi o vreme să dea răspunsul cuvenit, cu toate că în adîncul sufletului numai şi numai pe Geiselher şi-l dorea de soţ... În cele din urmă, povăţuită şi de părintele ei, fata spuse „da", iar chipeşul Geiselher, bucuros peste măsură, o cuprinse tot atunci în braţele sale voinice, sărutîndu-i obrajii îmbujoraţi.

Ospăţul se întinse de iznoavă, ţinînd pînă în zorii celei de a patra dimineţi, cînd nobilii oaspeţi se hotărîră să purceadă mai departe, la curtea lui Attila.

În vreme ce burgunzii se pregăteau de plecare, Rüdiger le spuse :

— Nobili şi slăviţi crai, cînd veţi face cale întoarsă de la curtea atotputernicului meu stăpîn, vă voi da copila,

cinstindu-mi cum se cuvine făgăduiala. Pînă atunci, ea își va adăsta cuviincioasă logodnicul, aici, la Bechlaren...

Zicînd acestea, mărinimoasa gazdă prinse a împărți tot felul de daruri aleșilor oaspeți. Gernot primi un paloș cum nu s-a mai văzut ; Gunther, oricît de bogat era, primi, pînă și el, o armură dintre cele mai strălucitoare, iar lui Hagen, însăși doamna Gotelinda îi dărui scutul răposatului ei fiu, Nudung, ucis cîndva în luptă cu războinicul Wittich. Înțeleptul Dankwart se alese atunci cu cele mai făloase veșminte, pe care chiar copila marcgrafului i le dărui, după cum, tot atunci, nobila Gotelinda îl pricopsi pe Volker, cîntărețul, cu douăsprezece brățări de aur, încheindu-i-le cuviincios la mînă și rugîndu-l să le poarte, de dragul ei, prețutindeni în țara hunilor.

După toate acestea, cînd tocmai își luau rămas bun unii de la alții, viteazul Rüdiger dădu știre oaspeților săi că este gata să-i petreacă pînă la curtea lui Attila, dimpreună cu cinci sute de călăreți dintre cei mai tari de vîrtute...

— Ca să nu vă cășuneze careva niscaiva neajunsuri, lămuri cinstitul marcgraf.

Cu chiote și surle, alaiul se așternu la drum, luînd-o pe malul Dunării la vale. Îndată ce porniră, Rüdiger slobozi solie stăpînului său, vestindu-i apropiata sosire a nibelungilor.

Primind știrea, Attila porunci viteazului Dietrich să pornească întru întîmpinarea oaspeților dimpreună cu pîlcul amelungilor săi. În apropiere de Etzelnburg trimișii craiului hun se întîlniră numaidecît cu alaiul burgund. Și unii și alții descălecară iute de pe cai, rostind prietenește cuvinte de bun venit și bun găsit.

Dar cînd se apropie de măriții oaspeți, Dietrich le făcu arătare pe șleau că mult mai bine ar fi fost dacă nu porneau încoace la ospăț.

– Da, da, adăugă el, trebuie să ştiţi că frumoasa noastră stăpînă, crăiasa Kriemhilda, nu mai conteneşte să-l bocească pe răposatul Siegfried şi asta nu-i a bună pentru voi !...

– N-are decît să-l bocească ! răsti Hagen răspunsul. Dar mult mai cuminte s-ar dovedi crăiasa voastră dacă l-ar iubi cum se cuvine pe craiul Attila, soţul ei de acum, că pe cel din ţara nibelungilor nu i-l mai poate da nimeni îndărăt !

– Să-l lăsăm pe Siegfried în pace, grăi Dietrich, că nu el ar putea să vă căşuneze vreun neajuns... Toată primejdia dinspre partea crăiesei Kriemhilda se arată ! De ea să vă păziţi, mărite crai Gunther !

– Dar de ce să ne păzim ? întrebă craiul nedumerit. Nu ne-a trimis ea însăşi veste că i s-a făcut dor de noi ? După cîte ştim, din pricina aceasta ne-a poftit craiul hunilor la ospăţ...

– Lăsaţi-l pe Dietrich să spună tot ce ştie, stărui Hagen.

– Ce să vă mai spun ? întrebă Dietrich. Socot că v-am spus destul, făcîndu-vă arătare că nu-i zi lăsată de cel de sus fără să se audă bocetele şi suspinele crăiesei... Cît despre moartea lui Siegfried, ştiţi voi mai bine decît mine cum s-au petrecut lucrurile !

– Pentru că oricum nu mai avem încotro, grăi Volker, dau sfat să ne îndreptăm spre curtea lui Attila. Numai acolo vom vedea ce şi cum ne-au pus hunii la cale...

– Volker are dreptate ! încuviinţară cutezători burgunzii, încălecînd şi pornind neîntîrziat către curtea puternicului rigă Attila. În drum spre palat, hunii îi întîmpinau iscoditori, căutîndu-l din priviri mai cu seamă pe Hagen, despre care aflaseră că este ucigaşul lui Siegfried, soţul stăpînei lor şi cel mai viteaz erou din cîţi au existat pe lumea aceasta.

Dar Hagen nu se lăsa de loc înfricoşat de căutările lor... Bine trupuit, cu picioarele lungi şi zvelte, cavalerul din Tronje trecea mîndru printre ei, legănîndu-şi umerii laţi în pasul domol al bidiviului. Deşi avea tîmplele cărunte, mişcările viteazului erau pline de agerime, iar privirile sale întunecate vădeau un curaj fără margini.

Ajungînd cu toţii la palat, nibelungii descălecară năpristan, legîndu-şi care încotro caii de dîrlogi. Întru întîmpinarea oaspeţilor ieşi chiar crăiasa Kriemhilda, însoţită de alaiul nobilelor sale doamne.

Împlinind — chipurile — îndătinatele pravili ale ospeţiei, frumoasa gazdă iscodi atunci cele mai meşteşugite vorbe de bun venit, îmbrăţişîndu-şi prelung fraţii şi sărutîndu-i cu prefăcută dragoste. Privind-o şi ascultînd-o, Hagen îşi încătărămă şi mai strîns coiful, bombănind către ai săi :

— După cum ne primeşte crăiasa, bănuielile noastre par a fi întemeiate ! Acest ospăţ nu miroase a bine... Trebuie să fim cu băgare de seamă !

— Spuneţi-mi, voi mîndri cavaleri, grăi cu vicleşug Kriemhilda, ce daruri frumoase mi-aţi adus de la Worms, ca să vi se cuvină aleasa primire pe care v-o fac ?

— Daruri ? întrebă Hagen răstit... Şi cam ce-ar fi poftit măria voastră să vă aducă aceşti viteji de la Rin, ca să li se cuvină o bună primire în ţara hunilor ?

— Comoara nibelungilor, de pildă, răspunse Kriemhilda apăsat... Ştiţi bine de la cine aţi luat-o şi m-aş fi bucurat nespus de mult dacă aţi fi adus-o aici, la curtea mea !

— Dar cine mai ştie unde se află această comoară ? întrebă Hagen ca şi cum într-adevăr n-ar fi ştiut. Stăpînii mei mi-au poruncit s-o arunc în Rin, iar de atunci au trecut atîţia ani, încît nici un om de pe lumea aceasta n-ar putea să-i mai afle urmele.

— Așadar, mi-ați istovit tot avutul pe care l-am primit ca dar de nuntă de la soțul meu ! După cîte văd, numai lacrimile mi le-ați lăsat... Încolo, ce-a fost mai de preț — comoara și stăpînul ei — mi le-ați luat !

— La dracu ! scrîșni Hagen înfuriat. Cum ați fi vrut să mai aducem și plocoane, cînd și așa sîntem destul de împovărați cu propriile noastre arme și armuri !

— Vă puteați lipsi de ele, spuse Kriemhilda, pentru că în palatul nostru, oricum, nu veți intra înarmați. Paloșele și scuturile vor rămîne în bună pază afară...

— Nici nu vreau să aud de una ca asta ! răspunse înverșunat Hagen. Singurul paznic al armelor mele numai eu însumi pot fi... Așa m-a învățat înțeleptul meu tată !

— De vreme ce vă împotriviți, spuse bănuitoare Kriemhilda, înseamnă că vreun oarecine v-o fi destăinuit cine știe ce... Vai și-amar de-acela care a cutezat să trăncănească ceva !...

— Ei, bine, chiar eu am făcut-o ! răspunse mînios Dietrich, și te poftesc să mă osîndești pentru aceasta, dacă ai destulă îndrăzneală, mireasa dracului ce ești !

Temîndu-se de cutezătorul erou, Kriemhilda plecă rușinată, fără să mai rostească nici o vorbă. Privirile sale fulgerau de mînie, dar își stăpîni din răsputeri pornirile ca să nu-și dea în vileag ascunsele urzeli.

Între timp, Attila îi zări și el pe oaspeți, recunoscîndu-l dintre toți numai pe Hagen, care în tinerețe fusese ostatec la huni. Măria sa, neștiind ce se întîmplase nu cu mult înainte și nebănuind ce pune soața lui la cale, porunci numaidecît să li se dea burgunzilor cuvenita găzduire.

Kriemhilda, însă, rîndui tainic în așa fel lucrurile, încît oștenii lui Gunther fură găzduiți cît mai departe de palat. Pasă-mi-te, știa bine crăiasa ce are de făcut...

A DOUĂZECI ŞI DOUA ÎNTÎMPLARE

Hagen şi Volker stau hojma de strajă

upă ce primiră burgunzii găzduire, Hagen şi Volker ieşiră iarăşi în curte, îndreptîndu-se neînfricaţi către palatul în care sălăşluia Kriemhilda. Ajungînd aici, cutezătorii bărbaţi se aşezară pe o bancă de unde puteau să oblicească tot ce se petrece în iatacul crăiesei.. Frumoasa doamnă tocmai îşi schimba strălucitoarele veşminte, jilave de lacrimi, cînd iată că intrară la ea cîţiva slujitori huni, făcîndu-i această îndreptăţită întrebare :

— Dar ce s-a întîmplat, mărită crăiasă ? Cine v-a întors bucuria-n scîrbă ? Arătaţi-ni-l nouă pe-acela şi daţi-ne poruncă să vă răzbunăm !

— Hagen este făptaşul — răspunse crăiasa — şi sînt gata să cad la picioarele aceluia care îmi va răzbuna suferinţa, oricine ar fi el...

Cît ai clipi, vreo şaizeci de huni necugetaţi se înarmară pînă-n dinţi, hotărîţi să-i dea pierzării pe Hagen şi pe Volker...

Văzîndu-i cît sînt de pripiţi, crăiasa îi dojeni şi îi povăţui totodată :

– Voi nu ştiţi ce faceţi ! Cum de se încumetă o biată mînă de oameni, să se ridice împotriva unui erou atît de puternic ca Hagen ! Şi-apoi, luaţi bine aminte că nici nu-i singur măcar ! Cavalerul pe care-l vedeţi lîngă el, nu-i altul decît vestitul Volker din Alzei, care îl întrece pînă şi pe Hagen în vîrtute.

Auzind cele spuse de Kriemhilda, hunii îşi mai adunară vreo patru sute de ajutoare şi făcură roată în jurul măriei sale, aşteptîndu-i nerăbdători poruncile.

– Mai zăboviţi puţin, voi ageri viteji ! Aş vrea să-mi pun coroana şi să vă petrec eu însămi pînă la duşmanii mei, ca să schimb mai întîi cîteva vorbe cu ei... După aceea puţin îmi pasă ce le veţi face. Oricum, nădăjduiesc că moale nu le va fi !

Din locul lor, Hagen şi Volker priveau întărîtaţi la toate cîte li se pregăteau.

– De cînd sînt pe lume, spuse Volker, încă nu mi-a fost dat să văd o crăiasă cu atîta amar de oştire după ea ! Au, pe cine vor dînşii să lovească, pe mine sau pe tine, prietene Hagen ?

– Pe mine ! răspunse Hagen întunecat. Parcă satana m-a îmboldit să purced în această călătorie ! Acum, spune-mi, rogu-te, prietene Volker, dacă trepăduşii Kriemhildei se vor astruca asupră-mi, aşa cum văd că au de gînd, mă vei ajuta ca să-i spîrcuim cît mai bine ?

– Sînt gata s-o fac chiar dacă ar veni asupra noastră Attila însuşi în fruntea tuturor oştenilor săi !

– Dumnezeu să te răsplătească, nobile Volker, îi spuse Hagen plin de recunoştinţă. Făgăduind că vei lupta alături de mine, nu mai am nici o teamă... Să poftească vrăjmaşii noştri, dacă le dă mîna acum !

– Cu toate acestea, prietene Hagen, cîtă vreme nu ştim ce are de gînd crăiasa, socot că n-ar fi rău să ne sculăm în picioare cînd va trece pe lîngă noi. Ca stăpînă

a țării i se cuvine această cinste, iar noi înșine nu avem nimic de pierdut...

— Nu ! răspunse răspicat Hagen. Oricine ar fi în stare să creadă atunci că de frică am făcut-o ! Rogu-te, Volker, dacă mă iubești, să nu te clintești de la locul tău ! Nu e firesc să-i cinstim pe acei ce ne doresc moartea !

Zicînd acestea, Hagen își strînse bine cingătoarea, trăgîndu-și paloșul strălucitor cît mai la îndemînă.

Apropiindu-se de ei, Kriemhilda își dădu numaidecît seama că paloșul de la cingătoarea lui Hagen nu-i altul decît vestitul Balmung al răposatului Siegfried. Aducerile-aminte tulburară din nou sufletul crăiesei, iar plînsul o podidi din izvnoavă. Oprindu-se în fața celor doi burgunzi, care, într-adevăr, nici nu se clintiră din loc, răzbunătoarea crăiasă grăi :

— Spune, Hagen, au cine te-a poftit în această țară și cum de-ai cutezat să vii întracoace, după toate cîte mi le-ai făcut ?

— Pe mine nu m-a poftit nimeni, îi întoarse Hagen vorba, dar au fost poftiți stăpînii mei, pe care sînt dator să-i slujesc cu credință oriunde și oricînd...

— Mai spune-mi, credinciosule Hagen, nu cumva ți-ai slujit cu atîta rîvnă stăpînii, încît, de dragul lor, mi l-ai ucis pe Siegfried, bunul și neuitatul meu soț ?

— Să nu mai lungim vorba de-a surda ! răspunse îndesat Hagen. Da, eu l-am ucis pe Siegfried pentru că tu, soața lui, ai batjocorit-o pe frumoasa Brunhilda, soața stăpînului meu ! Nu-mi tăgăduiesc în nici un fel vina și sînt gata oricînd să-mi primesc osînda, fie din mînă muierească, fie din mînă bărbătească !

— Ați auzit, aprigii mei viteji ? strigă triumfătoare Kriemhilda către liota hunilor ; ticălosul și-a recunoscut fapta ! Eu numai atîta am vrut să auziți chiar din gura lui !... De aici încolo știți ce aveți de făcut !

Dar aprigii viteji se uitară şovăitori unii la alţii şi nu cutezară să ridice armele împotriva celor doi eroi.

— La ce bună răsplata crăiesei — spuse unul dintre huni — dacă o dată cu potrivnicii noştri, ne vom pierde şi noi viaţa în luptă cu ei ?...

Iar altul adăugă :

— Şi eu chitesc aşijderea ! Oricît aur mi-ar dărui crăiasa — chiar şi un turn întreg — tot nu aş cuteza să lupt cu acest cîntăreţ nemaipomenit de voinic ! Cît despre Hagen, ce să vă mai spun ? Eu însumi l-am văzut luptînd în douăzeci şi două de războaie — pe vremea cînd era în slujba lui Attila — şi, credeţi-mă, nu puţine soaţe au rămas cernite de pe urma lui ! Dau sfat să ne lăsăm păgubaşi de darurile crăiesei, ca să nu ne fie altminteri căinţa zadarnică !

Auzind acestea, hunii întoarseră spatele celor doi burgunzi, răzleţindu-se care-ncotro. Şi de data aceasta uneltirile Kriemhildei dădură greş, dar înverşunata crăiasă se oţărî şi mai rău, stăruind de iznoavă în urzeala răzbunării sale.

Hagen şi Volker plecară grăbiţi către stăpînii lor, pe care îi găsiră în curtea cea mare, aşteptînd îngrijoraţi să fie poftiţi de Attila în palat...

Văzînd această umilinţă Volker strigă cu glas răsunător:

— Dar cît vă mai rabdă inima să aşteptaţi aici bunăvoinţa lui Attila ? Intraţi în palat şi cercaţi să aflaţi chiar din gura măriei sale ce are de gînd cu noi !

Atunci Dietrich din Berna îl luă de braţ pe Gunther, Irnfried din Thuringia — pe Gernot, iar Rüdiger din Bechlaren pe ginerele său, Geiselher, intrînd cu toţii în palat. Oricum s-ar fi întovărăşit vitejii doi cîte doi, Volker şi Hagen rămaseră mereu împreună, bizuindu-se nestrămutat unul în celălalt !

Cînd ajunseră burgunzii în sala cea mare a tronului, măreţul Attila se ridică numaidecît din jeţ, urîndu-le tuturor bun venit, aşa cum cerea, altminteri, străbuna datină a ospeţiei. Îşi pofti musafirii la masă, poruncind slujitorilor să aducă deîndată bucate gustoase şi vinaţuri înmiresmate.

— Trebuie să mărturisesc — grăi Attila — că mare bucurie ne-aţi făcut, mie şi crăiesei mele, venind aici, la curtea noastră.

Spunînd aceasta, craiul nu se prefăcea de loc, încredinţat fiind că tot aşa gîndea şi soaţa lui. Pasă-mi-te, încă nu oblicise măria sa nimic din toate cîte se puneau la cale...

Bucatele veneau rînd pe rînd, vinaţurile curgeau gîrlă, iar vremea se prelinse pe nesimţite pînă către miezul nopţii..

Istoviţi de drum şi de toate hărţuielile de peste zi, burgunzii cerură încuviinţarea gazdei ca să se retragă la odihnă.

— Mîine vom veni din nou — spuse Gunther — dacă măria voastră ne va pofti de iznoavă ...

Binevoitor, craiul Attila îngădui oaspeţilor săi să plece la culcare, ceea ce aceştia făcură deîndată.

Dar tocmai cînd ieşeau pe poarta palatului, hunii se buluciră din toate părţile către ei, cercetîndu-le chipurile cu ochii lor pieziş.

— Pieriţi din calea noastră ! se răsti Volker la ei ; alminteri s-ar putea să vă însemnăm cu niscaiva potricale pe la grumaz ! Vă socotiţi voi viteji, asemenea nouă, dar băgaţi de seamă că nu toţi vitejii sînt la fel !

— Cîntăreţul nostru vă dă un sfat bun ! strigă şi Hagen către ei. Căraţi-vă pe la casele voastre şi lăsaţi-ne în bună pace acum, că sîntem osteniţi de drum ! Mai aveţi vreme şi mîine pentru astfel de vitejii, trepăduşi ai Kriemhildei !

Hărțuindu-se din mers unii cu alții, burgunzii intrară pînă la urmă în adăpostul anume pregătit pentru ei, unde găsiră paturi moi și încăpătoare, cu așternuturi curate și îmbietoare la odihnă...

— Vai de somnul pe care-l vom dormi aici ! spuse Geiselher îngrijorat. Cred că ura surorii noastre este atît de mare, încît în noaptea aceasta nu ne va cruța pe nici unul din noi !

— Liniștiți-vă, mărite Geiselher ! grăi Hagen. Eu însumi voi face de strajă peste noapte, drept care nădăjduiesc să nu vi se cășuneze nici o sminteală cît veți dormi !

— Ca somnul să vă fie cît mai tihnit, spuse Volker, voi sta și eu de strajă alături de Hagen... Îmi îngăduiți, cavalere ?

— Cerul să te răsplătească pentru buna ta credință, prea iubitule Volker ! îi răspunse Hagen.

Cu dreaptă recunoștință, burgunzii mulțumiră celor doi eroi pentru grija și credința lor, după care se astrucară sub oghealuri, adormind liniștiți în ghiersul cel dulce sunător al lăutei lui Volker.

Schimbînd apoi scripca și arcușul cu pavăza și spada, Volker se așeză de strajă lîngă Hagen, la ușa de la intrare în sălașul lor. Și unul și altul scrutau cu ochii fulgerători întunericul, ciulind urechile ori de cîte ori vreun zgomot tulbura liniștea nopții... Deodată, Volker zări prin beznă pîlpîiri de coifuri !

— Privește, Hagen, șușoti cîntărețul, oamenii Kriemhildei se îndreaptă către noi ! Socot că vor să ne împresoare ...

— Să poftească — spuse Hagen — că avem noi grijă de coifurile lor !

Tot atunci, unul dintre huni, zărindu-i pe cei doi străjeri, le spuse alor săi :

– Trebuie să dăm îndărăt ! Porunca stăpînei noastre nu poate fi împlinită... Hagen şi Volker fac de strajă la uşă !

Auzindu-i vorbele, Volker îşi sări din răbdări :

– Îngăduie, Hagen, să-i spîrcui puţin cu paloşul din urmă !

– Nu ! răspunse cavalerul. Dacă ne luăm după ei, rămîn prietenii noştrii fără pază şi cum dînşii dorm, prea lesne le-ar fi hunilor să-i hăcuie prin somn !

– Îngăduie măcar să strig după ei, ca să se ştie că le-am oblicit gîndurile... Hei, voi semeţilor, unde vă grăbiţi atît de înarmaţi ? Nu cumva umblaţî după tîlhării ? Nemernice slugi ale crăiesei voastre !

Dar hunii tăceau chitic, ceea ce îl făcu pe Volker să se mînie şi mai rău :

– Să vă ia dracul pe toţi ! strigă el. Aţi vrut să ne ucideţi mişeleşte, prin somn ! Halal eroi ! Ptiu !

Primind vestea că şi de data aceasta uneltirile sale au fost zădărnicite, Kriemhilda nu-şi mai află astîmpărul de năduf. Începu să se frămînte şi mai abitir, punînd la cale noi planuri de răzbunare.

Ura pe care o agonisise în sufletul său era atît de înverşunată, încît nu-i îngăduia să se ostoiască nici zi, nici noapte !...

A DOUĂZECI ŞI TREIA ÎNTÎMPLARE

Cum l-a ucis Dankwart pe Blödel

dată cu ivirea zorilor, clopotele domului din Etzelnburg începură să bată prelung. Hagen intră în sălaşul stăpînilor săi şi — trezindu-i din somn — le făcu întrebare dacă nu poftesc cumva să ia parte la slujba de utrenie.

Odihniţi cum erau, burgunzii se arătară bucuroşi de întrebare, drept care începură a se găti numaidecît cu cele mai pompoase veşminte şi podoabe...

Privindu-i, Hagen le spuse oţărît :

— Nu de veşmintele acestea vom avea azi trebuinţă. Lăsaţi clopurile de catifea şi struniţi-vă sub bărbii coifurile oţelite ! Cămăşile de mătase schimbaţi-le cu zalele, iar mantiile făloase cu scuturile tari şi late ! Aşijderea, în loc să puneţi mîna pe sfintele rozarii, apucaţi mai bine paloşele ! Socot că vor fi de mai mare ajutor...

Schimbîndu-şi veşmintele după aceste cinstite poveţe, burgunzii plecară la utrenie.

Volker şi Hagen se aşezară în uşa bisericii, hotărînd să aţină calea crăiesei şi să-i facă tot felul de şicane.

Nu după multă vreme, iată că se ivi într-adevăr perechea crăiască. Măreţul Attila mergea înainte, însoţit de alaiul căpitanilor huni, iar crăiasa Kriemhilda venea din urmă împreună cu doamnele şi jupînițele sale.

Cînd îi văzu Attila pe burgunzi, înarmaţi şi înzăuaţi ca pentru luptă, le făcu mirată întrebare :

— Dar ce s-a întîmplat, dragi prieteni ? De ce aţi venit înarmaţi la catedrală ? Are cineva de gînd să se ridice cu pricină asupra voastră ?

— Nu, mărite rigă, răspunse vicleanul Hagen... Aşa e datina la noi : cînd mergem în ospeţie, primele trei zile numai înarmaţi le petrecem !

Attila ridică a mirare din umeri, intrînd nedumerit în catedrală. Cum venea din urma sa, Kriemhilda auzise prea bine mincinoasa lămurire ticluită de Hagen, dar nu avu curaj să-l dea în vileag faţă de rigă, pentru că ea însăşi se simţea cu musca pe căciulă... De aceea, cînd trecu pe lîngă Volker şi Hagen, privirile sale scăpărau de ură, dar nu le aruncă nici o vorbă măcar. În schimb, cei doi burgunzi îi aţinură batjocoritori calea, îmbrîncind-o şi înghesuind-o chiar în pragul sfintei catedrale.

Văzînd una ca asta, hunii se gurguţară mînioşi, dar nu avură destulă încumetare ca să pună mîna pe paloşe. Teama de mînia lui Attila fiind întotdeauna mai tare decît semeţia lor, totul se opri deocamdată aici...

După ce se isprăvi utrenia, însă, toţi cavalerii se adunară în curtea cea mare a palatului, unde viteazul Volker începu a-i îmboldi să purceadă turnirul, după datina din ţara sa de baştină.

Craiul Attila şi crăiasa Kriemhilda se urcară într-un pridvor, aşteptînd nerăbdători să înceapă întrecerile cavalereşti.

În vreme ce burgunzii se strînseră roată în jurul lui Volker, vreo şase sute dintre păloşarii lui Dietrich se înfă-

țișară ca să lupte cu ei, dar stăpînul lor nu le dădu îngăduință. Se chitea Dietrich să-și cruțe oamenii, de care, neîndoielnic, va avea nevoie mai tîrziu...

Urmară apoi la rînd cei cinci sute de scutieri din Bechlaren, care, așijderea, ar fi poftit să se întreacă din tăria armelor cu burgunzii, dar nici stăpînul acestora — marcgraful Rüdiger — nu îngădui lupta.

Abia cînd intrară în curte thuringienii și danezii, se porni cu-adevărat turnirul și prinseră a zbura, în sfîrșit, așchii din lănci și din scuturi.

Ispitiți de frumusețea întrecerilor, dar și de laudele aduse celor mai destoinici cavaleri,Irnfried și Hawart se aruncară fără habar în iureșul luptelor, mînuind ca nimeni alții lăncile, paloșele și scuturile !

După cum era și de așteptat, nici Blödel nu a izbutit să stea multă vreme de o parte. Împreună cu cei trei mii de oșteni ai săi, toți călări și înarmați, semețul frate al craiului Attila făcu să se zguduie pămîntul din temelii sub tropotul cailor și loviturilor armelor. După el, mai intrară în luptă Schrutan și Gibeke Hornbog și Ramung, puternicii vasali ai măritului Attila, dar din cîți cavaleri luptau acolo, tot burgunzii se vădeau a fi cei mai iscusiți, spre năduful crăiesei Kriemhilda, care le dorea din adîncul rărunchilor moartea.

De la o vreme, potrivnicii vitejilor de la Rin începură să dea istoviți îndărăt. Atunci, Volker, cîntărețul, începu să strige cît îl ținea gura :

— Sînt prea fricoși acești huni, ca să ni se poată împotrivi nouă, și dacă nu s-au încumetat s-o facă acum, prilej mai bun ca acesta socot că nu vor mai avea altcînd !

Dar nici nu isprăvi bine vorba, că unul dintre huni se și proțăpi dinaintea lui, vrînd să se grozăvească în ochii jupîniței sale, care îl privea de la o fereastră a palatului... Semețul erou era atît de împopoțonat, încît aducea mai

curînd a mireasă decît a luptător, ceea ce stîrni hazul tuturor !

— Ce să fac cu muieraticul acesta ? întrebă Volker disprețuitor. Dacă nu piere mai iute din fața mea, îi trag o chelfăneală soră cu moartea ! Chit că se va bosumfla de iznoavă crăiasa Kriemhilda !...

— Să nu faci una ca asta ! îi spuse Gunther. Lasă-i pe huni să purceadă primii gîlceava !

— Ba, nu ! se împotrivi Hagen ; trebuie să ațițăm cît mai grabnic încăierarea ! Socot că nu e rău să băgăm puțin groaza în gazdele noastre !

Volker nu mai stătu mult pe gînduri. Își îmoldi zdravăn roibul și dintr-un singur iureș trecu năpraznic cu lancea prin scutul și prin zorzoanele zevzecului hun, făcîndu-i harcea-parcea măruntaiele !

Craii văzură totul din pridvorul lor, iar doamnele și jupînițele prinseră a lăcrima îndurerate, jelindu-l pe nesăbuitul erou, care, după cum se făcu numaidecît arătare, nobil marcgraf era, nu un răcan oarecare, de rînd !

Apucînd năpristan paloșele și scuturile, hunii începură să-l împresoare pe Volker, hotărîți să răzbune cu moartea uciderea marcgrafului lor. Văzîndu-i, Attila alergă îndată în mijlocul gloatei, strigînd cu voce tunătoare :

— Dacă veți cășuna vreo sminteală, cît de mică, acestor oaspeți ai mei, vă spînzur pe toți ! Viteazul cîntăreț nu-i vinovat de moartea marcgrafului nostru ! Soarta însăși l-a împins în lancea acestuia...

Hunii se răzlețiră cît ai clipi, ducîndu-și grăbiți caii de dîrlogi. Măritul Attila îi pofti pe craii burgunzi și pe cei mai de seamă dintre sfetnicii lor în palatul cel mare crăiesc, unde porunci să se orînduiască ospățul. Într-un alt palat, mai mic, din cealaltă parte a curții, se întinse masa pentru grosul cavalerilor de la Rin, în fruntea cărora Dankwart se afla.

Pînă să se aşeze mesenii şi pînă să se aducă bucatele, doamna Kriemhilda, îmboldită de aceleaşi înverşunate porniri, se duse degrabă la Blödel, rugîndu-l s-o ajute ca să-şi răzbune suferinţele şi umilinţele ! Îi făgădui pentru aceasta întinsele ţinuturi pe care le stăpînise cîndva Nudung, feciorul marcgrafului lui Rüdiger şi al doamnei Gotelinda.

Bödel însă nu se putea hotărî s-o ajute.

— Mi-e teamă de mînia fratelui meu, atotputernicul rigă Attila ! dădu el răspuns. Ştiţi bine că nu m-ar cruţa nici măcar pe mine, dacă aş cuteza să ridic paloşul asupra oaspeţilor săi !

— Rogu-te, cumnate Blödel, nu mă lăsa cu duşmanii în casă, fără putinţă de a-i pedepsi ! Ajută-mă să răzbun moartea soţului meu, că pe lîngă bogatele olaturi ale lui Nudung, ţi-o mai făgăduiesc şi pe frumoasa lui văduvă, dimpreună cu tot aurul şi argintul din visteria mea !

Auzind Blödel cîte avuţii ar putea să dobîndească de la crăiasă, dar mai ales gîndindu-se la ispititoarea văduvă a lui Nudung, pe care de multă vreme o iubea fără nici o nădejde, se lăsă înduplecat.

— Facă-se voia voastră, mărită doamnă ! spuse hunul. Duceţi-vă acum la ospăţul crăiesc şi lăsaţi totul în seama mea ! Îi voi spîrcui mai întîi pe oamenii lui Dankwart, care petrec nestingheriţi în palatul de-alături şi dacă Hagen, auzind tărăboiul, va cuteza să vină în ajutorul frăţîne-su, îl voi cetlui burduf şi plocon ţi-l aduc, mărinimoasă crăiasă! Numai să nu vă uitaţi făgăduiala...

— Nicidecum ! răspunse Kriemhilda.

— Încingeţi paloşele ! porunci Blödel războinicilor săi. Trebuie să-i hăcuim pe vrăjmaşii crăiesei noastre ! Aceasta este voinţa măriei sale !

Văzînd că Blödel a şi trecut la fapte, Kriemhilda se întoarse la ospăţ, strecurîndu-se cătinel la masă, lîngă Attila.

Stăpînită hojma de obidă şi pusă tare pe harţag, ea porunci să i se aducă feciorul la ospăţ.

Patru slujitori împliniră numaidecît porunca, aducîndu-l pe micuţul Ortlieb şi aşezîndu-l de-a dreapta craiului, chiar în faţa morocănosului Hagen.

Cînd îşi văzu Attila odrasla, începu s-o drăgălească, arătînd-o cu mîndrie cumnaţilor săi.

— Priviţi, prieteni ai mei, spuse riga, acesta este fiul meu şi al surorii voastre ! Socot, după neamul din care se trage, că va fi un bărbat puternic, bogat, nobil şi viteaz, în deplină stare a cîrmui cele douăsprezece ţări pe care i le-am hărăzit moştenire...

— Numai dacă va apuca să trăiască pînă atunci, spuse Hagen... Că prea becisnic ni se înfăţişează mititelul ! După socotinţa mea, nu cred că voi avea vreodată prilej de-nchinăciune la curtea craiului Ortlieb...

Cele spuse de Hagen săgetară adînc inima lui Attila. Măria sa îl fulgeră din priviri pe semeţul erou, fără a da însă şi răspunsul cuvenit acestei scîrbavnice cutezanţe. Stăpînindu-şi mînia, craiul amuţi de indignare, iar o dată cu aceasta, o tăcere grea se aşternu asupra întregului ospăţ...

Între timp, Blödel nu-şi irose de loc vremea în şedere... Dimpreună cu o mie de războinici, straşnic înarmaţi şi împăloşaţi, năvăli peste burgunzii care ospătau în celălalt palat.

Dankwart, văzîndu-i, tresări, dar nu-şi pierdu nici o clipă cumpătul. Dimpotrivă, îi spuse prietenește lui Blödel :

— Bine-aţi venit la ospăţul nostru, mărite domn ! Am vrea să ştim, dacă nu vă este cu bănat, ce veşti mai osebite vom primi o dată cu venirea voastră aici ?

— Venirea noastră aici, spuse hunul, înseamnă pieirea ta şi a tuturor acelora care se vor încumeta să te apere ! Uciderea lui Siegfried trebuie răzbunată cu sînge !

— Dar spune-mi, Blödel — doamne, cu ce sînt eu vinovat de moartea lui Siegfried ? întrebă Dankwart. Nu eram decît un biet plod pe vremea cînd vestitul cavaler şi-a găsit năpraznicul sfîrşit. Kriemhilda, care te-a pus la cale să ridici paloşul răzbunării asupra noastră, nu ţi-a mărturisit acest lucru ?

— Puţin îmi pasă dacă tu l-ai ucis pe Siegfried, sau prietenii şi rudele tale... Pentru mine-i tot una şi pentru tine aşijderea ! Paloşul meu oricum nu te va cruţa !

Oblicind cugetarea cea anapoda a hunului şi pricepînd că nu mai are încotro, Dankwart sări năpristan de la masă, trase iute paloşul din teacă şi dintr-o singură fulgerătură oţelită îl descăpăţină pe vrăjmaş, rostogolindu-i glavanul, cu coif cu tot, printre picioarele cinstiţilor conmeseni...

— Poftim, mărite Blödel, strigă agerul cavaler, acesta ţi-i ploconul de nuntă pentru văduva lui Nudung ! Iar mîine dacă i se va găsi acestei frumoase doamne un alt mire, tot la mine să poftească după plocon !

Cu o sălbatică îndîrjire, hunii ridicară paloşele şi se astrucară asupra burgunzilor.

— Aveţi grijă de vieţile voastre ! glăsui tunător puternicul Dankwart. Ospăţul la care ne-a pofitit Kriemhilda abia acum începe !

Cei ce nu aveau paloşe asupra lor, puseră mîna pe jeţuri, pe taburete şi pe lătunoaiele băncilor, învîrtindu-le cu osîrdie printre coifurile cucuiete ale hunilor, într-o încăierare pe viaţă şi pe moarte. În cele din urmă, luptînd cu atîta îndîrjire, burgunzii izbutiră să-i scoată afară pe huni, dar trebuie să facem arătare că nu ieşiră decît acei care puteau să se mai ţină pe picioare, că ceilalţi — peste cinci sute — rămaseră totuşi înăuntru cu scăfîrliile

dezbîrnate și coifurile scofîlcite, cu rărunchii sfîrtecați și fără pic de suflare, pentru că își dăduseră duhul cu totul...

Vestea acestui cumplit măcel se lăți iute la curtea lui Attila, drept care, pînă să apuce Dankwart să-și cheme ajutoarele, o hoardă de două mii de huni se și strînse hăuind în jurul burgunzilor, năpustindu-se de iznoavă asupra lor.

Căzînd unul cîte unul, vitejii lui Dankwart pieriră cu toții atunci, lăsîndu-și stăpînul de izbeliște sub amenințarea atîtor paloșe necruțătoare ! Dar cutezătorul burgund nu se dădu nicidecum biruit. Croindu-și drum către ușă, printre spăngile și strămurările potrivnicilor, el începu să strige cu glas înfricoșător :

— Hei, n-a mai rămas în viață nici un burgund care să-l poată chema aici pe fratele meu Hagen ?

— Nu, răspunseră în batjocură hunii, hărțuindu-l și mai abitir... Tu însuți vei fi propriul tău sol și îți vei împlini solia cînd te vom arunca mort la picioarele lui Hagen ! Numai așa îi vei putea spune tot ce ai de spus !

— Feriți-vă din calea mea ! zbieră deznădăjduit eroul. Voi împlini eu însumi solia, dar viu, nu mort !

Adunîndu-și toată vlaga, Dankwart prinse iar a învîrti paloșul cu o mînie înspăimîntătoare. Înfricoșați, hunii se traseră la o parte și repeziră atît de multe sulițe în scutul cavalerului, încît, din pricina greutății lor, baierele pavezei plesniră, lăsîndu-l pe burgund fără nici o apărare în fața potrivnicilor săi.

Hunii rînjiră bucuroși, socotind că de acum încolo nu le mai poate scăpa vînatul... Ci, Dankwart se năpusti deodată ca un mistreț printre ei, izbutind să-i zăpăcească și să ajungă, pînă la urmă în palatul lui Attila, unde hăitașii săi nu se mai încumetară să intre...

A DOUĂZECI ŞI PATRA ÎNTÎMPLARE

Cum i-au hăcuit burgunzii pe huni

ăclăit de sînge din cap pînă-n picioare, Dankwart ajunse în sala cea mare a ospăţului crăiesc strigînd atît de puternic, încît dîrdîiră ferestrele :

— Stai şi petreci în tihnă, frate Hagen, iar eu îţi adăst ajutorul în iureşul morţii ! Vă dau ştire, prieteni burgunzi, că toţi vitejii mei au fost ucişi! Nici unul nu mai trăieşte !

— Cine s-a încumetat a săvîrşi una ca asta ? întrebă Hagen, cutremurîndu-se.

— Blödel dimpreună cu hunii lui ! răspunse Dankwart. Dar a plătit-o scump, mişelul ! Eu însumi i-am retezat grumazul, prăvălindu-i căpăţîna la picioare !

— A avut parte de-o moarte plină de cinste, dacă l-a descăpăţînat un cavaler atît de nobil ca tine, lămuri Hagen... Frumoasele doamne n-ar avea prin urmare temei că să-l jelească ! Dar mărturiseşte, frate dragă, de ce eşti atît de însîngerat ? Cine te-a tăiat şi pe unde se află făptaşul ? Spune, că nici Talpa iadului nu l-ar mai scoate viu din mîinile mele !

— Nu m-a tăiat nimeni ; sînt teafăr precum vezi ! făcu arătare viteazul. Sîngele de pe veşmintele mele e la fel cu

cel de pe spada mea... E sînge de hun ! Cîți am tăiat, drept să-ți spun, nici eu nu mai știu.

— Dacă ești într-adevăr teafăr, grăi Hagen, rogu-te, frate Dankwart, proțăpește-te zdravăn în ușa de colo și păzește-o atît de bine, încît nici unul din hunii care mișună în această sală măreață să nu mai poată călca dincolo de prag ! Cît despre celelalte, lasă-le pe toate în grija mea și a ortacilor mei !

Înțelegîndu-se apoi și cu stăpînii săi, Hagen grăi :

— De vreme ce răzbunarea Kriemhildei se vădește a fi necruțătoare, dau sfat, viteji de la Rin, să cinstim cum se cuvine vinul măriei sale și să-l plătim, așijderea, la prețul care i se cade !...

Rostindu-și ciudatul îndemn, ochii întunecați ai burgundului se opriră amenințători asupra odraslei crăiești, care tocmai scîncea neputincioasă la capătul celălalt al mesei, în brațele Kriemhildei...

Ducîndu-se țintă-ntracolo, Hagen trase iute paloșul de la șold și pînă să bage de seamă cei din jur, capul micuțului Ortileb se și prăvăli retezat în poalele mamei sale... Cu aceeași iuțeală îl descăpățînă apoi pe logofătul din spatele crăiesei, căruia îi era încredințată privigherea coconașului și care tocmai ridicase paloșul ca să-l pedepsească pe pruncucigaș...

Dar temutul cavaler din Tronje nu se răcori numai cu atît ! Pînă să se dumirească hunii ce și cum se petrece sub ochii lor, el se repezi asupra lui Werbel, vestitul lăutar al măriei sale, retezîndu-i într-o clipită brațul drept, care îi căzu nemișcat pe diblă...

— Ca să nu uiți, lăutarule, vicleana solie pe care ne-ai adus-o la Rin ! lămuri Hagen numaidecît.

Vaietele scripcarului sfîșiară sala de la un capăt la altul. Hunii se dumiriră îndată că nu-i de șuguit cu burgunzii. Trăgînd șpăngile de la cingători, ei îl împresurară

pe Hagen mai întîi, dar eroul făcu proaşca prin grumazurile lor, învîrtind şuerătorul Balmung. Sări atunci de la masă aprigul Volker, croind poteci prin năboiul hunilor pentru a veni în ajutorul prietenului tot mai strîmtorat de vrăjmaşi. Măiestru arcuş oţelit, paloşul cîntăreţului isca numai ghiersul pierzaniei pe unde-şi petrecea lama cea ager ascuţită... O dată cu iscusitul lăutar, se ridicară de la masă şi măriţii crai ai Burgundiei, cercînd mai întîi să potolească încăierarea cu vorbe de dojană şi împăciuire, dar Volker şi Hagen nu mai puteau fi domoliţi de nimeni ! Neavînd încotro, măriile lor lăsară îndată vorbele de clacă şi apucară zdravăn paloşele, pentru că, după cîte băgară de seamă, hunii nu aveau de gînd să le facă temenele... Hei, şi să mi-l fi văzut atunci pe Gunther cît de bine se pricepea să spintece potrivnicii cu tot cu platoşele lor strălucitoare, iar Gernot, puternicul său frate, nici că se putea să găsească prilej mai potrivit pentru a încerca agerimea paloşului primit în dar de la Rüdiger... Urmînd pilda frăţînilor săi mai mari, mezinul Geiselher nu stătu nici el cu mîinile în sîn. Sprinten şi mlădios cum era, prinse a spîrcui hunimea de la un capăt la altul al sălii, ţinînd tot marginile, ca nu cumva să-l tragă vîrtejul la mijloc, acolo unde clocotea adevărata bulboană a morţii.

Trebuie să mărturisim, însă, că oricît de bine luptau cei trei crai, în ce priveşte vitejia tot nu putea să-l întreacă pe vajnicul Volker !... De jurîmprejurul acestui luptător, hunii căzdeau fulgerător, înroşind podelele, pereţii şi mesele cu sîngele lor încins, dar nici nu se lăsau păgubaşi !... Mulţi cum erau într-una căzdeau, ci peste stîrvurile lor hojma alţii se iscau ! Vaierile şi scrîşnetele, răcnetele şi vuietul luptei zgîlţîiau palatul din temelii şi umpleau de larmă toată curtea crăiască...

Auzind înfricoşătorul vacarm, hunii cei de-afară, care mişunau cu miile, ar fi vrut să se astruce întru ajutorul

celor dinăuntru, dar găsiră bun plocon la uşa palatului... Nebiruitul Dankwart nu îngăduia nimănui nici să intre, nici să iasă ! De la o vreme, însă, viteazul nostru nici nu mai ştia cum să se împartă. Cei de-afară dădeau să năboaie înăuntru, cei dinăuntru năzuiau a buluci în afară, iar menirea lui acolo era să-i stăvilească şi pe unii şi pe alţii !

Văzînd încurcătura, Hagen îl rugă numaidecît pe Volker să dea ajutor celui strîmtorat :

– Sări năpristan, prietene Volker, că-mi taie vrăjmaşii fratele !

– Fii fără grijă, prietene Hagen, că tot acum sînt lîngă el !

Spintecînd bulucul hunilor cu năprasnicul cîntec al lăutei sale oţelite, Volker ajunse pe dată lîngă Dankwart.

– Treci dincolo de prag – îi spuse el – şi îngrijeşte-te numai de cei de-afară ! Pe cei dinăuntru lasă-i în seama mea !

Rînduită cu atîta chibzuială, abia acum începu să meargă treaba ca pe roate... Paloşele scăpărau în mîinile vînjoase ale celor doi viteji, hîrbuind coifurile păgînilor, care, nu arareori, se rostogoleau pe sub mese cu tot cu scăfîrliile hunilor în ele...

Hagen, văzînd cît de bine este păzită uşa, lăsă la o parte scutul şi prinse Balmungul cu amîndouă mîinile. Nu mai putea să i se împotrivească nimeni de-acum. Cînd lovea, armurile hunilor se desferecau pe loc, zornăind şi lăsînd să pătrundă paloşul pînă-n adîncul măruntaielor !

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, craiul Attila şi crăiasa Kriemhilda priveau înspăimîntaţi cum le piereau cei mai dragi prieteni şi cei mai cutezători viteji. Tremurînd, Kriemhilda se ghemui într-un ungher, la picioarele lui Dietrich din Berna şi începu să-l roage umilită :

– Ajută-mă, nobile cavaler, nu mă lăsa pradă morții ! Hagen mă va ucide negreșit, dacă-mi va dibui cotlonul ! Scoate-ne, rogu-te, din Tartarul acesta, pe mine și pe soțul meu !

– Dar cum să te ajut, mărită crăiasă, cînd eu însumi sînt îngrijorat de soarta mea ? grăi amelungul.

– Arată-ți puterea, viteazule Dietrich ! îl îmboldea crăiasa de iznoavă. Trage paloșul și scoate-ne repede-afară, că altminteri aici ne vom da ultima răsuflare !

– Cerca-voi să te ajut, nobilă doamnă, dar nu cred că paloșul este cel mai potrivit pentru aceasta. Uneori vorbele pot face mult mai mult...

Grăind astfel, Dietrich din Berna sări în picioare pe o masă, ca să poată fi văzut de toată lumea și strigă :

– Hei, Hagen, prea amară este băutura cu care ne adăpi tu astăzi !

Vocea lui răsună în sală ca vuietul unui corn de bivol. Auzindu-l, Gunther se trase la o parte din încăierare și strigă la rîndu-i :

– Prieteni burgunzi, stăviliți-vă puțin războinica rîvnă ! Dietrich vrea să ne spună ceva !

Burgunzii lăsară paloșele-n jos, ferindu-se într-un capăt al sălii. Hunii făcură la fel, ferindu-se în celălalt capăt.

– Vorbește, preanobile Dietrich ! îl îndemnă Gunther. Și să știi că ne-ar părea rău să aflăm că vreunul dintre vitejii noștri ți-ar fi pricinuit vreo vătămare !

– Nu ! răspunse Dietrich. Oamenii voștri nu mi-au adus nici un fel de vătămare. Cu toate acestea, rogu-vă, mărite crai, să ne îngăduiți, mie și prietenilor mei, a ieși din această sală !

– Aveți încuviințarea mea, răspunse craiul. Puteți ieși în bună pace ! Din partea voastră nu ni s-a tras nici o

sminteală... Cît despre huni, ei să mai stea pe loc ! Încă n-am încheiat toate socotelile cu dînşii...

Mulţumind pentru îngăduinţă, Dietrich sări jos de pe masă, îşi petrecu un braţ pe după umerii Kriemhildei, iar cu celălalt îl luă de mînă pe Attila şi ieşiră tustrei nevătămaţi din sală. După dînşii ieşiră şi cei şase sute de amelungi aflători în slujba cavalerului de la Berna, bucuroşi cu toţii că au scăpat teferi de-acolo... Dar iată că printre berneni, încercară să se strecoare peste prag şi vreo cîţiva huni. Volker îi oblici numaidecît şi îi otînji atît de puternic cu paloşul, încît ajunseră afară numai căpăţînile lor, rostogolindu-se pe scări pînă la picioarele lui Attila.

Atunci craiul, întorcîndu-şi privirile către uşă, spuse :

— Vai mie, ce fel de oaspeţi mi-am adus pe cap ! Este unul printre ei care-i mai rău decît un mistreţ încolţit... Volker i se spune şi, cică, ar mai fi şi cîntăreţ pe deasupra ! De data aceasta, însă, năprasnic cîntec ne-a mai cîntat ! Ghiersurile lui mi-au ucis pe cei mai buni prieteni, pe cei mai credincioşi viteji... Şi nu pricep de ce-a făcut toate acestea ! Au, cu ce-am greşit eu faţă de oaspeţii mei ?

În vreme ce riga se căina pe-afară, marcgraful Rüdiger ceru aşijderea încuviinţare de la Gunther să părăsească şi el sala, dimpreună cu toţi oamenii săi... Răspunsul se grăbi să i-l dea Geiselher :

— Plecaţi fără grijă ! N-avem nimic cu voi ! Prea bine ne-aţi omenit cînd am trecut prin olatul vostru, ca să năzuim acum a vă căşuna vreun neajuns !

Marcgraful părăsi tot atunci sala, dimpreună cu cei cinci sute de slujitori din Bechlaren.

Cum nu mai rămăseseră decît huni înăuntru, burgunzii porniră de iznoavă cinătuiala, dar de data aceasta nu se mai ostoiră pînă cînd nu-i spîrcuiră pe toţi, pînă la unul !

A DOUĂZECI ŞI CINCEA ÎNTÎMPLARE

Cum pieri Iring dimpreună cu toţi danezii săi

ehămătuiţi de atîta vărsare de sînge, burgunzii lăsară paloşele din mîini şi se aşezară pe scuturi ca să se odihnească...

— Nu vă dedaţi trîndăviei ! spuse Geiselher atunci. Trebuie să aruncăm numaidecît stîrvurile din sală, că duşmanii încă ne vor da de furcă, şi după socotinţa mea, nu ne va fi prea lesne să luptăm cu mortăciunile astea sub picioare !

— Iată sfatul unui om cu scaun la cap ! întări Hagen cele spuse de Geiselher.

Şi fără a mai zăbovi cîtuşi de puţin, burgunzii purceseră la treabă. Şapte mii de leşuri zvîrliră ei în faţa palatului, sub privirile înspăimîntate şi înlăcrimate ale hunilor de-afară. Printre cei aruncaţi erau destui care încă nu-şi dădură duhul de-a binelea şi care cu puţină îngrijire s-ar fi putut înzdrăveni. Dar nesinchisindu-se nimeni de soarta lor, ei piereau pînă la urmă, fie din aruncătură, fie înăbuşiţi sub mormanele de morţi care creşteau peste dînşii...

Văzînd una ca asta, lui Volker îi veni la îndemînă să spună :

– M-am încredințat pe deplin acum că hunii sînt niște mișei și niște lași ! Priviți la ei, în loc să le sară-ntr-ajutor prietenilor vătămați, ei stau și cască gura, bocind ca niște muieri ! Ptiu ! Halal viteji !

Atunci unul dintre marcgrafii hunilor, ca să dezmintă spusele lui lui Volker, se apropie de o cimotie care mai sufla încă, îmbizuindu-se s-o ia în brațe și s-o ducă de-acolo. Tot atunci, însă, istețul cîntăreț îi trimise pe-amîndoi deodată în lumea drepților, repezind cu putere sulița necruțătoare asupra lor.

Afurisind și hăuind, liota hunilor fugi speriată la capătul celălalt al curții, unde măria sa riga Attila ținea sfat cu sfetnicii săi.

Volker și Hagen găsiră că nu-i rău prilejul să mai petreacă puțin pe seama chizmatarnicelor gazde :

– Hei, voi de colo, strigă Hagen, ați văzut ce bine știe a-și păzi pielea Attila al vostru ? De loc nu se încumetă să intre-n luptă, așa cum fac – de pildă – măreții noștri stăpîni !

Auzindu-l, craiul hunilor nu izbuti să rabde netulburat batjocura... Apucă repede un scut și dacă nu l-ar fi oprit Kriemhilda, cine știe ce s-ar fi întîmplat !

– Ha, ha ! se hlizi Hagen. Știți voi, hunilor, că măritul vostru rigă este cimotie cu răposatul Siegfried ? S-au înrudit amîndoi prin aceeași soață, numai că viteazul din Țara de Jos a avut norocul să se bucure primul de harurile cinstitei voastre crăiese !... Ia spune-mi și mie, rigă becisnic ce ești, cu ce temei te ridici împotriva mea și a stăpînilor mei ?

La atîta de nerușinată batjocură, Kriemhilda se aprinse ca para focului :

– Cine îl va hăcui pe acest blestemat de burgund, strigă ea, și-mi va aduce în dar căpățîna lui spurcată, îl

voi răsplăti cu atîta aur, cît poate să încapă în scutul cel mare al craiului meu ! Pe lîngă aur, eroul va mai primi, aşijderea, cetăţi şi olaturi atîtea cîte va pofti !

— Nu ştiu ce plocoane mai aşteptaţi, zăbavnicilor ! îi luă Volker în derîdere. Mie mi s-ar face lehamite de asemenea viteji, dacă aş fi în pielea stăpînului vostru ! Mîncaţi pîinea craiului de pomană, trîntorilor !

Din cît puhoi de oştire era adunat acolo în curte, numai marcgraful Iring din ţara danezilor avu destulă încumetare ca să se ridice întru izbăvirea de ocară a stăpînilor săi...

— Aduceţi-mi armele şi zalele ! porunci el. Vreau să-l înfrunt pe Hagen ! Ocara adusă măriţilor noştri crai nu poate dăinui nerăzbunată !

— Te-aş sfătui să stai molcom, danezule ! strigă Hagen. Vor plînge hunii la căpătîiul tău ! Trimite-i mai bine pe ei întracoace, că mi-i poftă să-i dau de-a berbeleacul pe scări !

— Ba, singur te voi înfrunta, Hagen, aşa cît te crezi tu de nebiruit !

Înzăuat şi înarmat, Iring porni cu pas hotărît către burgunzi. Hagen ieşi aşijderea întru întîmpinarea potrivnicului. Dar, deodată, se auzi vocea tunătoare a viteazului Volker :

— Fii cu băgare de seamă, Hagen ! Cel ce se lăuda că te va înfrunta singur este un mare mincinos... Priveşte, vine cu toată liota după el !

Ca să dea dovadă că nu a minţit, Iring se prosternă la picioarele prietenilor şi oştenilor săi, rugîndu-i stăruitor să rămînă pe loc.

— Lăsaţi-mă singur ! spunea el. Vreau să-mi cinstesc cuvîntul, oricît de înspăimîntător ar fi Hagen !

În cele din urmă, oamenii săi se învoiră să-l lase singur. Iring ridică lancea şi porni furtună împotriva lui Hagen... Lupta se încinse fulgerător, iar curtea se umplu de zarvă !

Aruncînd sulițele, unul asupra celuilalt, luptătorii se adăpostiră după scuturi, dar ucigașele țepoaie le străpunseră năprasnic, petrecîndu-și vîrfurile oțelite pînă la zalele eroilor ! Traseră apoi paloșele și începură a le încrucișa cu o iscusință nemaipomenită. Hagen însă era peste măsură de puternic, iar potrivnicul său nu izbutea să dobîndească nici un spor. Lăsîndu-se păgubaș a-l mai înfrunta, Iring se năpusti furios asupra lui Volker, dar cîntărețul îi slobozi o lovitură de paloș atîta de puternică, încît scutul danezului sări din țîțîni, scofîlcindu-se și hîindu-se tot...

Zăpăcit de năprasnă și mînios pe propria-i neputință, Iring se repezi atunci la Gunther, dar nici cu măria sa nu izbuti mare lucru ! Lăsîndu-l și pe acesta, el se aruncă apoi împotriva lui Gernot, care l-ar fi tăiat fără multă vorbă dacă potrivnicul n-ar fi șters-o la timp și din calea paloșului său. În cele din urmă, zărindu-l pe Geiselher și văzîndu-l mai tinerel, socoti că va izbuti să-l răpună măcar pe el. Îndreptîndu-se amenințător către mezin, danezul hăcui în calea lui vreo patru oșteni nibelungi care se ațineau să-i taie drumul. Atunci mezinul, ieșindu-și din răbdări, îi spuse :

— Asta nu se iartă, Iring ! O vei plăti chiar în clipa aceasta !...

Dintr-o singură lovitură, dar trasă cu multă îndîrjire și cu mare meșteșug, Geiselher îl culcă la picioarele sale pe danez, socotind că nu se va mai scula de jos. Cînd colo, procletul nu era decît amețit, dar venindu-și ușurel în fire, el tăcu mîlc și nu se clinti din loc ca să creadă burgunzii că a murit...

Deodată însă, cînd nimeni nu se mai uita la el, părelnicul mort sări de jos cu paloșul în mînă și îl păli atît de puternic pe Hagen, încît îl umplu de sînge din cap pînă-n picioare...

– De data asta nu-mi mai scapi, blestematule ! urlă burgundul înfricoşător... Chiar dacă ţi-ar sări într-ajutor însăşi Talpa iadului !

Dar pînă să tragă Hagen paloşul, pînă să isprăvească vorba, Iring o zbughi din loc, alergînd cît îl ţineau picioarele către ai săi.

Kriemhilda, care văzuse tot ce se întîmplase acolo, îl întîmpină bucuroasă pe danez, blagoslovindu-l că a izbutit să-l umple de sînge pe Hagen.

Viteazul din Tronje, însă, o făcu numaidecît să-şi piardă mulţumirea :

– Nu te bucura prea tare, crăiaso ! îi spuse el. Rana pricinuită mie de Iring nu-i decît o biată zgîrietură, care nu-ţi poate fi de folos ! Dar, spune-mi, rogu-te, oare flecarul acesta al vostru ar cuteza să mai lupte vreodată cu mine ?

– Chiar acum ! răspunse danezul întărîtat de vorbele batjocoritoare ale burgundului.

Kriemhilda însăşi îi aduse cutezătorului un scut nou, în locul celui hîrbuit de Volker, şi îl îmboldi cu vorbe de îmbărbătare să mai încerce o dată...

Văzîndu-l că vine iar asupra sa, Hagen îl întîmpină tunînd şi fulgerînd. Scuturile răsunară de iznoavă, iar paloşele iscau scîntei şi pălălăi ori de cîte ori muşcau din ele. Cu o năprasnică lovitură de Balmung, cavalerul din Tronje despică în două şi pavăza şi coiful potrivnicului, ajungînd cu agerul oţel pînă la glava sa. O dată cu fulgerătura, ţîşni şi sîngele din rana cea căscată a războinicului, năclăindu-i chipul şi armurile. Năruit la pămînt, Iring îşi acoperi obrazul cu rămăşiţa scutului, încercînd deznădăjduit să se apere, dar nimic nu-l mai putea izbăvi din ghiarele morţii. Zărind o lance înfiptă pe aproape, Hagen o smulse îndată şi o apăsă cu toată

puterea în țeasta muribundului, pînă cînd ieși cu fierul prin partea cealaltă, priponindu-l bine în pămînt...

Zdruncinați pînă-n adîncul rărunchilor de ticăloasa moarte a stăpînului lor, danezii se astrucară asupra burgunzilor ca să-și ostoiască în sînge cumplita durere și amarnica sete de răzbunare.

— Ademeniți-i întracoace ! dădu sfat istețul Volker. Deschideți larg ușile și răbdați-i pînă intră în sală ! Pe urmă le facem de petrecanie !

Cu Irnfried și Hawart în frunte, peste o mie de războinici năboiră în sala cea mare a palatului, unde burgunzii, adăstîndu-i cu paloșele pregătite, îi strîmtoră pe toți la mijloc, pornind iarăși căsăpeala...

Sîngele clăbucea pe sub podele, se aduna în băltoace de-a lungul pereților și se scurgea mai departe afară prin olanele de la colțurile sălii... Cu toate acestea, nici că se potoliră cavalerii de la Rin, pînă cînd nu isprăviră și cu cea din urmă suflare a danezilor.

Numai după aceea se așternu tăcerea în sală și vajnicii eroi își îngăduiră puțină odihnă...

A DOUĂZECI ŞI ŞASEA ÎNTÎMPLARE

Crăiasa porunceşte să se dea foc palatului

flîndu-se în grea cumpănă, hărţuiţi şi osteniţi cum erau, cavalerii de la Rin hotărîră să facă pace cu hunii şi să plece de la ospăţul lor blestemat.

Îl rugară, de aceea, pe Attila să se apropie de sala în care se întăriseră ei, ca să-i poată spune păsul şi să ajungă la o înţelegere cu măria sa.

Attila veni pînă în faţa uşii, însoţit de Kriemhilda şi de toată hoarda care se adunase acolo — mai bine de douăzeci de mii de huni !...

— Să facem pace, măria ta ! îi spuseră burgunzii.

— Vreţi pace ? întrebă Attila ; ne vine greu s-o mai facem acum, după ce ne-aţi ucis odrasla şi atîta mulţime de prieteni ! Cîtă vreme îmi va fi hărăzit să trăiesc, luaţi-vă gîndul de la împăcare !

— Dar voi ne-aţi silit să punem mîna pe arme, dădu răspuns craiul Gunther. Cine i-a spîrcuit pe toţi vitejii lui Dankwart, în vreme ce noi stăteam la ospăţ ? Nu hunii voştri, mărite crai ?

— Noi am venit aici cu dragoste şi cu bună - credinţă, intră în vorbă Geiselher. Ce v-am căşunat, de vă ridicaţi cu paloşele asupra noastră ?

— Privește împrejurul tău și vei afla ce ne-ați cășunat !... Numai morți și numai jale ! răspunseră hunii.

— Cu vătămarea pe care ne-ați adus-o voi nouă dintru început și cu cea pe care v-am pricinuit-o noi vouă, mai pe urmă, sîntem la chit, făcu arătare Gunther.

— Nu pot sta în cumpănă una cu alta ! îl încontră Attila. Voi ne-ați adus atît de mare vătămare, încît numai cu viața o veți putea răsplăti ! De aceea, nici unul dintre-ai voștri nu va mai ieși viu de aici !

— Ba noi v-am ruga, mărite crai, spuse Gernot, să aveți bunătatea de-a ne îngădui să ieșim din această sală, unde nu mai putem răbda a rămîne ! Chiar dacă oamenii voștri, cu mult mai numeroși decît ai noștri, ne vor ucide, vrem să pierim afară, nu aici, în această bahnă de sînge !

—Atîta lucru vă pot făgădui, spuse Attila.

Dar Kriemhilda sări numaidecît împotrivă și nu încuviință nici măcar atîta !

— Nu ! strigă ea. O dată scăpați afară, mistreții ăștia vor face proașca prin noi ! Îi cunosc eu bine !

— Dar spune-mi, surioară, cu ce ți-am greșit eu, ca să mă hărăzești acum unei pieiri atît de ticăloase ? o întrebă înduioșător Geiselher. Nu ți-am cășunat niciciînd vreun neajuns, te-am iubit întotdeauna și numai cu bunăcuviință m-am purtat în fața ta ! Hai, îndură-te, soră dragă, și lasă-ne să ieșim de-aici !

— Cereți îndurare tocmai voi, care ați fost atît de neîndurători cu mine ? Socot că n-ați uitat cîte mi-ați făcut... Acasă la voi, mi-ați ucis soțul și mi-ați prădat comoara ; acum, acasă la noi, mi-ați ucis pruncul... Și toate acestea numai brațul lui Hagen le-a săvîrșit ! Dați-mi-l chiar acum pe ticălos, dacă vreți să mai stăm la tocmeală ! Altminteri veți pieri cu toții aici și-ar fi păcat, că sîntem frați, născuți tuspatru din aceeași mamă !

— De-ar fi să pierim și o mie de frați, tot nu v-am da

pe vreunul dintre ai noştri ! Cerul însuşi s-ar mînia, dacă am face una ca asta ! răspunse hotărît Gernot.

– Dacă ni-i hărăzit să murim, vom muri cinstit, cavalereşte, întări Geiselher spusele lui Gernot. Dar cîtă vreme trăim, nu vă dăm plocon pe nici unul dintre prietenii noştri ! Şi-acum, pentru că tot nu avem încotro, cine vrea luptă, să poftească aici !

Cătrănindu-se şi mai rău, crăiasa porunci alor săi :

– Buluciţi-i pe netrebnici înăuntru şi zăvoriţi bine uşa ! Daţi foc apoi palatului din patru părţi deodată, avînd grijă, cîtă vreme va ţine pîrjolul, ca nu care cumva să iasă vreunul din vîlvătăi !

Hunii împliniră îndată porunca, năboind asupra burgunzilor din faţa uşii pînă cînd îi astrucară pe toţi în sală. Cetluiră după aceea zdravăn uşa şi puseră focul întocmai cum primiră poruncă !

Burgunzii, însă, îşi îndurau cu cinste şi cu bărbăţie soarta, fără a-şi clătina cîtuşi de puţin credinţa unul faţă de celălalt !

Flăcările cuprinseră iute palatul, încingînd zidurile cu dogoarea lor...

– Mai bine muream luptînd ! spuse unul dintre cavaleri.

– Mi se usucă sufletul de sete ! se căina altul.

– Dacă nu puteţi răbda arşiţa, adăpaţi-vă cu sînge, nobili cavaleri ! îi sfătui cumplitul Hagen. Pe zăpuşeala aceasta, sîngele este mult mai bun decît vinul, credeţi-mă !

Mistuiţi de sete, burgunzii îngenuncheau rînd pe rînd lîngă leşuri, storcînd rănile însîngerate ale acestora în găvanele coifurilor.

Sorbind apoi din ele, se minunară şi ei cît de gustoasă poate fi la nevoie o asemenea băutură ! Se cruciră, însă, şi mai mult, cînd simţiră deodată, nu numai că li se potoleşte setea, dar că încep a-şi redobîndi şi puterile, de pe

urma cărora vor mai avea destule de pătimit răzbunătoarele gazde...

— Să te răsplătească dumnezeu, Hagen, pentru sfatul bun pe care ni l-ai dat, îi mulţumiră cavalerii cu toţii deodată. De mare priinţă ne-a fost !

Pojarul ajunse de-acum asupra lor. Flăcările mistuiau tavanul iar ei se apărau cu scuturile împotriva scîndurilor şi grinzilor aprinse care se prăbuşeau de sus.

Tot Hagen îi povăţui şi de data aceasta :

— Lipiţi-vă de pereţi şi jucaţi tontoroiul pe jar, nămolindu-l bine în sînge... Altcum n-avem încotro ; aşa ni-i dat să petrecem la ospăţul acesta orînduit de Kriemhilda !

Fiind clădiţi din piatră şi avînd bolţi pe laturi, pereţii i-au ferit pe burgunzi de urgia flăcărilor, iar palele de vînt, care pătrundeau prin ferestre, primeneau necontenit aerul, împrăştiind fumul şi răcorind zăduful...

Nesfirşit de lungă şi de zbuciumată, noaptea îşi risipi în cele din urmă negurile. Cînd se iviră primele licăriri ale zorilor, cavalerii se odihneau care cum puteau, fie rezemaţi de pereţi, fie sprijiniţi în scuturi, fie întinşi peste leşuri... Numai Volker şi Hagen străjuiau hojma în faţa uşii scrumuite, gîndind la cîte li se mai puteau întîmpla de-aici încolo...

— Să mergem în sală, Hagen ! spuse cîntăreţul. Hunii sînt încredinţaţi că ne-a mistuit pojarul pe toţi şi vor veni să se desfete privindu-ne stîrvurile... Prilejul va fi cît se poate de nimerit atunci ca să le zdrumicăm această încredinţare, stricîndu-le totodată şi cheful !

— Da, să ne pregătim de luptă ! strigară neostoiţi şi cei dinăuntru. Dacă tot nu mai avem scăpare, măcar să murim cu cinste !

Într-adevăr, Attila era încredinţat că oaspeţii săi au pierit în flăcări. Nu-şi putea închipui măria sa că între zidurile cele afumate şi pîrjolite, se pregăteau de luptă

peste șase sute de viteji, atît de zdraveni, cum n-au mai fost pe lume alții aidoma lor !

O iscoadă hunică oblici însă că burgunzii nu sînt morți și se duse iute cu vestea la Kriemhilda.

– Ți s-a năzărit ! îi spuse crăiasa. Nu-i cu putință să mai trăiască vreunul din ei. Au pierit toți în flăcările Gheenei !

Înarmați pînă-n dinți, peste o mie două sute de huni se încumetară să meargă la fața locului ca să se încredințeze mai cu temei dacă burgunzii trăiesc, au ba... Ajungînd la ușă, nu mică le-a fost mirarea cînd îl auziră pe Volker strigînd :

– Poftiți ! Sîntem încă aici ! Dar să știți că plocoanele făgăduite vouă de către crăiasă nu le veți primi de pomană. Va trebui să luptați vîrtos pentru ele !

– Hai, apropiați-vă ! Intrați o dată ! îi îndemnau și ceilalți cavaleri. Vrem să isprăvim cît mai repede... Ne-am săturat ! Nu ne mai putem îndura soarta !

O grindină de sulițe răpăi deodată în scuturile vestiților cavaleri de la Rin. Hunii năvăliră înăuntru și sala începu să clocotească... Nu se mai putea nădăjdui de-acum încolo la nici un fel de împăcare.

Potrivnicii erau prea îndîrjiți !

A DOUĂZECI ŞI ŞAPTEA ÎNTÎMPLARE

Cum pieri Rüdiger

înd Rüdiger veni la curte, în ziua aceea, burgunzii încă se mai luptau cu hunii printre ruinele palatului...

Auzind cîte pătimiră prietenii săi de la Worms şi cîte mai aveau de pătimit, bunul marcgraf se duse iute la Dietrich, rugîndu-l cu lacrimi în ochi să pună cuvînt pe lîngă Attila întru iertarea năpăstuiţilor.

— De-a surda ar fi cuvîntul, viteazule Rüdiger ! răspunse cavalerul din Berna. Măria sa nu mai vrea să ştie de nici un fel de îndurare...

Trăgînd cu urechea la cele spuse atunci de către marcgraful din Bechlaren, un hun o înştiinţă pe Kriemhilda de tot ce auzise...

— Da, mărită crăiasă, nobilul Rüdiger, pe care l-aţi miluit cu cele mai frumoase olaturi şi cetăţi, pe care măria sa craiul Attila îl ţine în cel mai mare preţ, se ridică acum întru apărarea potrivnicilor voştri ! Ce fel de credinţă o mai fi şi aceasta ? Eu socot că marcgraful nu-i decît un viclean, vîndut burgunzilor, de vreme ce, nu numai că nu

vrea să ridice paloşul asupra lor, dar – colac peste pupăză – le mai plînge şi de milă...

Oblicind Rüdiger pe cel ce purtase scîrbavnica pîrîtură, se jură că nu-l va ierta :

– Vei plăti scump, hunule, vorbele de ocară pe care le-ai dus crăiesei ! Dacă nu vreau să lupt împotriva burgunzilor, să ştii că nu sînt nici viclean şi nici vîndut lor... N-o fac pentru că oaspeţii nu trebuiesc loviţi niciodată, de nimeni şi cu atît mai puţin de mine, care i-am călăuzit pînă aici !

Vorbind astfel, marcgraful îi slobozi tot atunci ticălosului un pumn atît de puternic, încît îl prăvăli mort la pămînt...

Întîmplarea aceasta mai adăugă o supărare la cele multe pe care le agonisise Attila în ultima vreme.

– Ce fel de ajutor ne dai, preanobile Rüdiger, dacă tu însuţi ne ucizi oamenii, după ce-au făcut-o cu atîta îndestulare duşmanii noştri ? Pe nedrept ai ridicat braţul asupra slujitorului meu ! îl mustră craiul.

– A năzuit să-mi întineze cinstea, mărite crai, şi trebuia pedepsit nelegiuitul !

– Nu uita, nobile cavaler, că ne eşti dator cu credinţă ! intră în vorbă crăiasa. Ai jurat că ne vei sluji neabătut şi că oricînd vei fi gata să-ţi dai viaţa pentru noi !

– Aşa este, mărită crăiasă ! Am făcut acest jurămînt şi nu-l voi tăgădui niciodată. Oricînd sînt în stare să-mi dau viaţa pentru măriile voastre, dar cinstea cavalerească nicicînd !

– Aminteşte-ţi, Rüdiger, de jurămîntul pe care mi l-ai făcut cînd ai venit să mă peţeşti la Worms ! stărui de iznoavă crăiasa. Ai făgăduit atunci că vei răzbuna toate suferinţele mele... Arată-mi acum că ştii să te ţii de cuvînt !

– Nu, stăpîna mea ! se împotrivi marcgraful. Ridicînd paloşul asupra unor oaspeţi pe care eu însumi i-am adus

aici, mi-aș osîndi întru vecii vecilor sufletul și o asemenea făgăduială încă n-am făcut nimănui !

— Rugămu-ne, viteazule erou, nu te lepăda de noi, tocmai acum cînd sîntem la restriște ! Ajută-ne și-ți vom fi de-a pururi recunoscători ! Nu auzi cum ne ucid burgunzii oamenii, acolo între ziduri ? Înduplecă-te pentru soarta lor și pentru viețile noastre primejduite !

Cei doi crai se aruncară în genunchi la picioarele slăvitului cavaler, umilindu-se în fel și chip, numai ca să-l poată înduplеca...

Eroul se afla în grea cumpănă. Nu se îndura să-și lase-n restriște nici stăpînii, nici prietenii și nici nu mai putea nădăjdui într-o împăcare a unora cu ceilalți...

— Rogu-vă, măriții mei stăpîni, grăi marcgraful, luați-vă îndărăt toate moșiile și cetățile pe care mi le-ați dăruit și dezlegați-mă în schimb de povara oricărui jurămînt !

— La ce bun, nobile Rüdiger ? întrebă Attila. Noi ți le-am dăruit nu ca să te lepezi de ele acum, cînd avem trebuință de ajutorul tău, ci dimpotrivă. Și dacă socoți că nu am fost destul de darnici cu tine, uite, sîntem gata să te facem părtaș pînă și la schiptrul nostru crăiesc ! Numai nu ne lăsa nerăzbunați !

— Dar cum să mă ridic împotrivă-le ? Am fost oaspetele lor, ei au ospătat așijderea în casa mea, ne-am și încuscrit, logodindu-mi copila cu Geiselher și acum, ce să fac ? Încotro s-o apuc ? Luminează-mi căile, doamne !

— Ele sînt luminate, preanobile Rüdiger, grăi Kriemhilda, și toate duc către aceeași țintă : burgunzii ! Nelegiuiții aceștia nu mai pot fi socotiți oaspeții noștri, de vreme ce-au săvîrșit atîtea blestemății în casa gazdei lor. Spune drept, Rüdiger, dacă Hagen ar fi fost oaspetele tău și ți-ar fi ucis copila în propriile tale brațe, l-ai fi ținut mai departe în rînd cu oaspeții ?

— Nu, slăvită crăiasă !

— Dar dacă lucrul acesta l-a săvîrşit cu feciorul nostru, aşa cum tu însuţi ai văzut, îl mai putem socoti oaspete !

— Nu !

— Şi atunci, de ce mai stai în cumpănă ? stărui Kriemhilda.

— Cred că astăzi voi plăti cu viaţa toate darurile cu care m-au miluit măriile voastre... O dată cu olaturi şi cetăţi, încredinţez grijii voastre soarta soaţei mele, a copilei şi a tuturor slujitorilor mei din Bechlaren, spuse tulburat marcgraful.

— Făgăduim a ne îngriji de toate cîte le-ai arătat, răspunse Kriemhilda, deşi tragem nădejde că vei avea norocul s-o faci tu însuţi şi de aici încolo !

— Facă-se voia voastră ! grăi nefericitul Rüdiger, plecînd mîhnit către oamenii săi.

— Viteji din Bechlaren, strigă el, trebuie să vă înarmaţi ! Astăzi ne vom lupta cu burgunzii !

Cei cinci sute de oşteni ai marcgrafului împliniră numaidecît porunca şi porniră, în frunte cu stăpînul lor, către palatul cel pîrjolit.

Văzîndu-l pe Rüdiger îndreptîndu-se cu oastea către ei, Geiselher se bucură nespus de mult, punîndu-şi toate nădejdile în socrul său...

Volker însă grăi !

— Nu-i nici un temei de bucurie, mărite Geiselher ! Dacă ar veni cu gînduri bune, n-ar aduce întracoace atîţia oşteni înzăuaţi şi cu paloşele trase de la cingătoare. Socot că socrul vostru năzuie mai curînd să-şi păstreze olaturile şi cetăţile, păgubindu-ne pe noi de zilele pe care le mai avem de trăit !

Pînă să termine cîntăreţul vorba, marcgraful se şi ivi în faţa uşii.

— Viteji nibelungi, strigă el, pregătiți-vă de luptă! Trebuie să uităm că am fost cîndva prieteni! Astăzi ne vom bate ca vrăjmași!

— Ferească dumnezeu! strigă craiul Gunther. Niște prieteni credincioși ca noi, nu se pot învrăjbi așa de lesne unii cu alții... Socot că șuguiești, nobile Rüdiger!

— Ba, din păcate, nu șuguiesc de loc! răspunse marcgraful. M-am prins cu jurămînt că ne vom bate și va trebui s-o facem numaidecît. Aceasta este voința crăiesei noastre! Pregătiți-vă, așadar, armele și încercați să vă apărați cît mai bine cu putință!... Că eu nu doresc nici unuia dintre voi să moară, cu toate că sînt hotărît să lupt împotriva voastră!

— Dar cum aș putea să ridic paloșul acesta asupra ta, nobile Rüdiger, grăi Gernot, cînd tu însuți mi l-ai dăruit? Privește, este paloșul tău! Mă vei sili să te lovesc cu el? Cum să-ți rămînă soața văduvă și copila orfană tocmai din pricina darului pe care voi înșivă mi l-ați făcut?

— Dacă așa le va fi scris, răspunse Rüdiger, iar voi și prietenii voștri veți izbuti să plecați teferi de la curtea lui Attila, rogu-vă să aveți grijă de văduva mea și de copila sa orfană!

— Dar dacă ne veți ucide voi pe noi, spuse Geiselher, nu te gîndești, bunule Rüdiger, că fiica ta va rămîne cu inima zdrobită, văduvită de dragostea mea?

— Ba mă gîndesc, viteazule Geiselher și de aceea îți doresc din toată inima să scapi cu zile de aici, să ajungi teafăr la copila mea și să rămîneți pururi împreună, așa cum ați făcut legămînt, cînd v-ați logodit în Bechlaren!

— Eu, în schimb, îți dau știre, tată Rüdiger, că dacă vei ridica paloșul asupra noastră și voi avea totuși norocul să scap teafăr din încăierare, mai întîi de toate legămîntul acesta îl voi desface!

– Atunci, facă-se voia domnului ! spuse nefericitul tată, trăgînd încrîncenat paloşul şi ridicînd scutul...

În clipa aceea răsună tunător glasul lui Hagen :

– Mai adastă, preanobile Rüdiger ! După cum vezi, scutul pe care mi l-a dăruit doamna Gotelinda, mărinimoasa ta soaţă, l-au sfărîmat hunii de-a binelea şi n-am cu ce mă apăra ! Vei ucide un om lipsit de apărare ?... Hei, de-aş avea şi eu un scut ca cel din mîna ta, nici armura nu mi-ar mai fi de trebuinţă !

– Îţi dăruiesc scutul meu, Hagen, spuse marcgraful, chiar dacă prin aceasta îmi voi ridica asupră-mi ura Kriemhildei, care ia aminte la tot ce facem noi acum.

Ochii multor viteji se umeziră de lacrimi în faţa unei asemenea mărinimii... Era ultimul dar pe care Hagen îl primea din mîna acestui preanobil cavaler...

– Dumnezeu să te răsplătească, Rüdiger, spuse cu sufletul înmuiat viteazul din Tronje. O faptă ca aceasta nu are seamăn în lume şi numai un mare erou ca tine a fost în stare s-o săvîrşească ! De aceea, îţi jur, braţul meu nu se va ridica împotriva ta, orice s-ar întîmpla !... Chiar dacă îi vei ucide pe toţi prietenii mei !

– Nici braţul meu ! strigă Volker din capul scărilor. Prea într-ales ne-a omenit acest viteaz cînd i-am fost oaspeţi, ca să-i pot căşuna vreun neajuns acum !

– Domnul să se milostivească de soarta voastră, viteji de la Rin ! încheie marcgraful vorba, ridicînd paloşul şi scutul...

Bulucul se iscă de iznoavă... Volker şi Hagen se traseră din calea lui Rüdiger, ferindu-se să lupte cu el, aşa cum făgăduiră. Pilda lor o urmă şi Geiselher... Gernot şi Gunther, însă, erau hotărîţi să-l răpună. Îi îngăduiră, de aceea, să intre în sală şi se năpustiră asupra lui, dar oştenii marcgrafului li se împotriviră din răsputeri, apărîndu-şi cu credinţă stăpînul...

Încăierarea se lăți cît ai clipi. Volker și Hagen intrară în horă, ocolindu-l hojma pe marcgraf, dar nu și pe vitejii săi.

Rüdiger se lupta ca un leu, spîrcuindu-i fără cruțare pe burgunzi !

— Hei, marcgrafule, strigă mînios Gernot, ai de gînd să ne ucizi pe toți ? Vino să ne batem amîndoi, ca să afli și tu, pe propriul tău grumaz, cît de ager este darul pe care mi l-ai făcut !

Rüdiger își croi drum către el, spintecînd burgund după burgund.

— Și acum, noi doi Gernot ! spuse cavalerul din Bechlaren, aruncîndu-se asupra celui de la Rin.

Paloșele se încrucișară înverșunate, iar scuturile zbănganeau răsunător la fiecare lovitură. Fulgerat de spada marcgrafului drept în luciul coifului, Gernot se zdrumică din toate mădularele, iar sîngele îi țîșni cît colo prin vizieră... În aceeași clipă, însă, și paloșul său despică năprasnic scutul potrivnicului, pătrunzînd adînc în coiful și țeasta acestuia. Cutezătorul erou căzu trăsnit la podea, dîndu-și pe dată duhul. Nu mult după aceea se prăvăli și Gernot alături de el, împărtășindu-i soarta...

Aținați de moartea acestor slăviți eroi, cele două tabere se înverșunară și mai rău una împotriva alteia. Geiselher și Gunther, Volker și Hagen, Dankwart și toți vitejii lor, nu-și mai îngăduiră nici un fel de răgaz pînă cînd nu-i văzură întinși la podea pe toți oștenii lui Rüdiger...

Abia după aceea își căutară morții și începură a-i boci pe cei ce le erau mai dragi... Și trebuie să facem cinstită arătare, că din cîte leșuri erau acolo, la căpătîiele lui Gernot și Rüdiger bociră burgunzii cel mai mult !

– Să părăsim această sală blestemată ! strigă prinţul Geiselher. Haideţi cu toţii afară, să ne răcorim zăduful în vînt !

Ieşind dintre ziduri, eroii de la Rin se aşezară la odihnă, care pe unde apucă, punîndu-şi scuturile căpătîi. Zarva se risipi numaidecît şi fiecare îşi mistuia acum gîndurile în tăcere...

Învăţaţi de la o vreme numai cu vuiete şi larmă, liniştea nu li se păru firească nici Kriemhildei, nici lui Attila.

– Vai nouă, începu a se căina crăiasa, tăcerea aceasta nu-mi miroase a bine ! Să ştii măria ta, că Rüdiger ne-a viclenit ! O fi dat mîna cu potrivnicii noştri şi s-o fi învoit să-i petreacă nevătămaţi pînă la Rin !... Altminteri nu pricep de ce-a oprit lupta !

– A oprit-o pentru că morţii nu pot mînui paloşele şi scuturile ! strigă Volker către crăiasă, auzind cîte îi treceau acesteia prin minte... E vremea să vă căutaţi alţi răzbunători, că bunul şi preaviteazul Rüdiger a căzut cu mare cinste, aşa cum i se cuvenea de altfel unui cavaler ca el ! Dacă nu ne daţi crezare, noi putem să vi-l arătăm numaidecît !

Îndureraţi, burgunzii scoaseră leşul lui Rüdiger din sală, arătîndu-l hunilor aşa hăcuit cum era... Kriemhilda şi Attila, văzîndu-l, se zdruncinară de spaimă, iar toată hunimea de la curte începu a boci deznădăjduită. Pe lume încă nu se mai văzuse pînă atunci atîta jale, dar nici de-atunci încoace nu s-a ivit încă vreo pană atît de măiastră, încît s-o poată zugrăvi aidoma cum a fost. Doar despre craiul Attila se spune că ar fi plîns în ziua aceea cu hohote aşa de puternice, că nici răgetele unui leu turbat nu s-ar mai fi auzit de urletele măriei sale...

A DOUĂZECI ŞI OPTA ÎNTÎMPLARE

Cum au căzut toţi vitejii lui Dietrich

înd auzi unul dintre supuşii lui Dietrich bocetele şi hăuielile hunilor, se duse de-a dreptul la stăpînul său şi îi spuse :

— Mărite doamne, de cînd sînt pe lume încă nu mi-a fost dat să aud ţipete şi bocete ca acestea ! Mă bate gîndul că însuşi Attila o fi dat ortul popii, de vreme ce hunii sînt atît de deznădăjduiţi ! Sau, poate, crăiasa Kriemhilda ?... Nu ştiu care din ei, dar jalea lor întrece orice margini !

Ca să oblicească ce s-a petrecut, Dietrich îl trimise numaidecît după ştiri pe Helferich, care, întrebîndu-i pe huni, aceştia îi răspunseră :

— Vai, cîtă nenorocire, viteazule Helferich ! Marcgraful Rüdiger a fost ucis ! Aşijderea şi oştenii lui ! Toţi zac fără suflare în sala cea mare dintre ruine !...

Înspăimîntat de cele auzite, Helferich alergă îndărăt la Dietrich, făcîndu-i arătare cu lacrimi în ochi :

— Mărite stăpîne, bunul nostru marcgraf, Rüdiger din Bechlaren, a fost ucis de către burgunzi ! Aşijderea şi toţi vitejii săi ! Cumplita jale a hunilor are într-adevăr temei !

— Moartea aceasta numai de la diavol putea să vină ! strigă Dietrich. Altminteri nu pricep cum de şi-a ridicat Rüdiger mînia burgunzilor asupră-şi... După ştiinţa mea, cavalerii de la Rin îl preţuiau pe acest nobil viteaz şi îl iubeau mai mult ca pe oricare dintre noi ! Ce le-o fi căşunat, de i-au făcut felul ?

— Nu ştiu, răspunse cutezătorul Wolfhart, dar ne vom acoperi de ocară, dacă nu vom răzbuna această moarte !

Cu inima sfîşiată de jale şi îndoieli, Dietrich îl trimise pe Hildebrand la palatul cel ars, ca să afle chiar din gura burgunzilor toate cîte şi cum se petrecură acolo, cu de-a măruntul...

Bătrînul Hildebrand se înarmă şi plecă spre burgunzi însoţit de vitejii lui Dietrich, cu toate că stăpînul lor ar fi dorit mai curînd ca Hildebrand să meargă singur şi neînarmat într-acolo, pentru a preveni primejdia unei noi încăierări.

Cum stătea de strajă în faţa palatului, Volker îi văzu numaidecît pe oamenii lui Dietrich, drept care le spuse alor săi !

Amelungii vin oblu spre noi, înarmaţi şi înzăuaţi pentru gîlceavă ! Cum ne vom mai împotrivi şi lor — noi, cîţiva pripăşiţi — nu ştiu !

Înfăţişîndu-se la uşa sălii, Hildebrand îşi sprijini scutul de genunchi şi începu a-i ispiti pe burgunzi :

— Mărturisiţi-mi, bunilor viteji, ce s-a întîmplat cu nobilul Rüdiger ? Măritul meu stăpîn Dietrich din Berna, ar pofti să ştie dacă într-adevăr l-aţi ucis...

Hagen dădu năpristan răspunsul :

— Într-adevăr l-am ucis ! Dar cît de mult ne doare că ne-a silit s-o facem !...

— O dată cu el, aţi ucis şi binele şi mîngîierea noastră ! spuse Siegstab, unul dintre amelungii de frunte ai nobilului Dietrich.

— Nici moartea părintelui meu nu m-ar îndurera mai mult decît moartea acestui slăvit viteaz din Bechlaren ! spuse plîngînd Wolfwein, iar după el, toți amelungii începură a-l boci pe marcgraf de ți se rupea inima de jale.

Nici măcar cei mai tari de înger dintre ei — cum erau Wolfhart și Wolfbrand, Helferich și Helmnot — nu izbuteau a-și stăpîni durerea și lacrimile...

Atunci Hildebrand, înlăcrimat și el, îi rugă pe burgunzi :

— Dați-ne trupul lui Rüdiger, ca să-l jelim și să-l îngropăm după îndătinatele rînduieli, că nu se află alt leș pe lume căruia să i se cuvină cu mai multă prisosință aceste din urmă cinstiri !

Scos din răbdări de milogelile și căinările amelungilor, Volker le-o întoarse răstit :

— Ba, mai va ! Dacă vreți să-l cinstiți așa cum i se cuvine, nu adăstați să vi-l punem noi plocon în brațe ! Scoateți-l voi înșivă din sală !

— Ajunge, Volker ! strigă semețul Wolfhart. Ne-ai cășunat destulă durere ca să mai fie de trebuință și gîlceava pe care ne-o cauți acum ! Stăpînul nostru, măritul Dietrich din Berna, a poruncit, cînd ne-a trimis la voi, să ocolim încăierarea ....

— Sînt prea fricoși cei ce nu-și arată curajul decît cu îngăduința stăpînilor ! răspunse cîntărețul.

— Nu ne sili cu tot dinadinsul ca să vi-l arătăm, ripostă Wolfhart, că s-ar putea să-ți rămînă dibla fără coarde, lăutarule ! la-o și tu mai molcom cînd e vorba de cinstea și curajul nostru !

— Încumetați-vă numai să puneți mîna pe strunele mele, că îndată mă voi încumeta și eu să trag arcușul cel ascuțit pe grumazurile voastre !

Răspunsul dat de Volker i se păru destul de bun lui Hagen, dar pe Holfhart și pe solii lui îi scoaseră din sărite.

De aceea, nesocotind porunca stăpînilor lor, amelungii traseră paloşele, ridicară scuturile şi se astrucară mînioşi asupra burgunzilor. Wolfhart se năpusti către Volker iar unchiul său, preaputernicul Hildebrand, către temutul Hagen. Paloşele începură a fîşcîi şi a zbăngăni, iscînd de iznoavă scîntei şi pălălăi. Cît ai clipi, toţi vitejii intrară în horă cu o mînie atît de aprinsă, că nimeni n-ar mai fi izbutit s-o stingă, decît tot aşa cum năzuiau ei acum : în sînge !

Bătrînul Hildebrand era cu mult mai puternic decît îl socotiră burgunzii, iar în jurul nepotului său Wolfhart, vitejii de la Rin cădeau pe rudă pe sămînţă, plătind astfel cu sîngele lor moartea marcgrafului din Bechlaren. Dar cel mai cumplit îl răzbuna pe nobilul Rüdiger viteazul Siegstab, nepotul lui Dietrich. În marea lui mînie, acest amelung se năpustea asupra burgunzilor ca năprasna unor stihii dezlănţuite, prăvălind la pămînt tot ce întîlnea în cale !

Îngrijorat de soarta soţilor săi, Volker hotărî să i se împotrivească el însuşi... Cu paloşul ridicat, puternicul cîntăreţ năboi deodată în faţa potrivnicului, fulgerîndu-l drept în numele tatălui. Siegstab căzu trăsnit, prăbuşindu-se în hăurile întunecate ale morţii.

— Vai, nouă ! strigă Hildebrand. Viteazul nepot al măritului Dietrich a fost ucis şi numai Volker a săvîrşit omorul ! Răzbunare !

Bătrînul zvîcni urlînd asupra cîntăreţului şi dintr-o singură lovitură, slobozită pe neaşteptate, dar cu amarnică sete, îi hărtăni acestuia coiful în două şi — o dată cu el — ţeasta ! Sîngele ţîşni în tavan, de-a valma cu zburăturile de oţel, iar vestitul erou îşi dădu pe loc duhul.

Cavalerii de la Rin cădeau unul după altul, fiind tot mai vlăguiţi. Lui Volker îi urmă Dankwart, iar acestuia încă mulţi alţii. Wolfhart învîrtea paloşul ca un ieşit din minţi, deschizîndu-şi pentru a treia oară cărare în jurul

sălii. De data aceasta însă, prințul Gheislher îi stăvili năboiul, primindu-l cu lovituri atît de iuți, încît amelungul nu mai izbuti să se ferească din calea lor. Sfîrtecîndu-i adînc armura, mîndrul fecior al doamnei Ute, ajunse cu paloșul la rărunchii potrivnicului, pe care-i cinătui de moarte. Dar și Wolfhart, adunîndu-și ultimele puteri, își aruncă pavăza cît colo, prinse paloșul cu amîndouă mîinile și izbi atît de năpraznic, încît fulgerătura oțelului sfărîmă și scutul și coiful și țeasta viteazului prinț de la Worms. Amîndoi se prăbușiră apoi fără suflare la podea.

Hildebrand se aplecă asupra lui Wolfhart, îl cuprinse în brațe și încercă să-l scoată din sală, dar nu izbuti. Leșul acestuia era peste măsură de greu ! Atunci Hagen, zărindu-l pe Hildebrand, își aminti numaidecît de moartea bunului său prieten, Volker cîntărețul...

— Ți-a sosit ceasul, bătrîne Hildebrand ! strigă el, aruncîndu-se cu Balmungul asupra amelungului. Zalele acestuia se sparseră de la prima lovitură, lăsînd cumplitul paloș să pătrundă pînă la mădulare. Aruncîndu-și iute scutul pe spate, Hildebrand o zbughi tot atunci din calea năprazniculuí burgund, ducîndu-se așa rănit cum era, de-a dreptul la stăpînul său.

— Vai nouă, mărite Dietrich, începu el a se văicări, burgunzii nu s-au învoit să ne dea leșul lui Rüdiger decît prin luptă și prin luptă n-am izbutit să-l dobîndim !... Ei s-au vădit a fi mai tari de vîrtute ca noi !

— Ce spui, bătrîne Hildebrand ? cum adică, Rüdiger a fos tîntr-adevăr ucis ? întrebă Dietrich, cutremurîndu-se.

— Da, stăpîne ! Gernot l-a răpus cu același paloș pe care marcgraful însuși i-l dăduse-n dar ! făcu arătare bătrînul.

— Mi-o va plăti scump trufașul ! strigă înspăimîntător Dietrich. Adună iute oastea și încingeți-vă armele cum se cuvine ! Vom porni numaidecît asupra burgunzilor !

— Mărite doamne, grăi Hildebrand, îngăduiți-mi să fac lămurire : craiul Gernot nu mai poate plăti nimic din cîte a săvîrșit pe temeiul că el însuși a fost răpus de brațul celui pe care l-a ucis !... Cît privește oastea, ea se află toată în fața voastră... În afară de mine, nici un amelung nu mai trăiește... Burgunzii i-au tăiat pe toți !

Înfricoșătoarea știre îl copleși într-atît pe Dietrich, încît îi zdrobi inima de durere și deznădejde.

— Mărturisește, bătrîne, cum de-a fost cu putință ca o mînă de burgunzi vlăguiți să-mi hăcuie toți vitejii ? Și dacă într-adevăr au făcut-o, precum spui, dintre-ai lor cîți au mai rămas în viață ?

— Cum de-a fost cu putință, numai dumnezeu știe ! răspunse Hildebrand. Este drept, însă, că și dintre-ai lor n-au mai rămas vii decît Hagen și Gunther... Ceilalți au pierit toți.

A DOUĂZECI ŞI NOUA ÎNTÎMPLARE

Cum au fost ucişi Gunther, Hagen şi Kriemhilda

enindu-şi în fire de pe urma înfricoşătoarelor veşti aduse de Hildebrand, Dietrich îşi îmbrăcă zalele strălucitoare îşi încinse bine armele, apucă scutul şi porni către palatul cel ars, însoţit numai de bătrînul său slujitor...

Hagen îi oblici numaidecît, grăindu-i astfel lui Gunther :

— Vine întracoace Dietrich berneanul... După cîte bag de seamă, cu gînduri de răzbunare vine. Abia acum vom afla cu-adevărat care dintre noi doi este mai tare : eu sau el ?

Auzind cele spuse de Hagen, Dietrich şi Hildebrand se opriră la uşa sălii, în pragul căreia stăteau cei doi burgunzi. Dietrich îşi puse scutul la picioare şi începu a grăi cu aspră mustrare în glas :

— Spune-mi, mărite Gunther, cu ce ţi-am greşit eu, de mi-ai ucis toţi oamenii ? Nu era de-ajuns că ni l-aţi hăcuit pe Rüdiger ? Cum de-aţi fost în stare să ne vătă-

mați într-atît, tocmai pe noi care nu v-am căşunat nici un rău ?

— Nu sîntem numai noi vinovați, îi întoarse Hagen vorba. Oamenii voştri au venit înarmați asupra noastră, căutîndu-ne cu tot dinadinsul pricină de harțag, iar noi n-am făcut decît să ne apărăm !

— Nu pot să cred, răspunse Dietrich... Hildebrand mi-a mărturisit că voi le-ați căutat pricină de gîlceavă, atunci cînd oamenii mei v-au cerut leşul lui Rüdiger. Dacă ați avut gînduri atît de bune pentru noi, de ce nu ne-ați dat mortul ?

— Pentru că am vrut să lovim astfel în Attila, nu în oamenii voştri şi dacă Wolfhart nu s-ar fi oțărît la noi, nu li se întîmpla nimic amelungilor ! dădu răspuns Gunther.

— Să spunem că aşa este, nobile crai, stărui Dietrich. Totuşi neajunsurile pe care ni le-ați căşunat trebuiesc plătite într-un fel ! Vă cer, de aceea, să vă dați biruiți de bună voie, socotindu-vă ostatecii mei ! Numai într-astfel aş izbuti să vă mai fiu de folos cu ceva. Altminteri, s-a isprăvit cu voi !

— Ferească dumnezeu ! se împotrivi Hagen. Cum să ne dăm biruiți de bună voie şi să ne socotiți ostatecii voştri, cîtă vreme sîntem încă teferi şi volnici a mînui paloşele ? Cu ruşinea aceasta nu ne vom acoperi niciodată !

— Cumpăniți bine, cutezătorilor ! grăi Dietrich. Plătindu-mi într-astfel toate cîte mi le-ați făcut, aş putea să vă scot teferi din țara hunilor, petrecîndu-vă în pace pînă la voi acasă ! Dați-vă biruiți, aceasta este povața mea !...

— Niciodată ! se răsti Hagen. Doi eroi atît de vestiți ca noi n-ar putea îndura o asemenea ocară, mai cu seamă acum, cînd nici nu mai aveți cu ce ne sta împotrivă ! Dacă nu mă înşeală privirile, Dietrich, parcă nu mai zăresc pe nimeni în jurul tău, afară doar de Hildebrand.

— Şi crezi că nu-i destul, Hagen ? întrebă ameninţător Dietrich. Dacă mi-i bun auzul, cînd veneam către voi, parcă tocmai te lăudai faţă de craiul Gunther că ai fi în stare să lupţi cu mine şi să mă răpui... Aşa este ?

— Da ! răspunse Hagen. Ai auzit bine, Dietrich ! Şi chiar de va fi să pier eu, oricum o voi face cu mai multă plăcere decît dacă m-aş da de bună voie pe mîna ta !

Auzindu-l, Dietrich îşi ridică scutul de la picioare, trase paloşul din teacă şi se năpusti asupra lui Hagen. Burgundul i se împotrivi din răsputeri, lovindu-i răsunător scutul şi zalele, cu vestitul său Balmung. Lupta se încinse pe viaţă şi pe moarte sub privirile îngrijorate ale lui Gunther şi Hildebrand.

În cele din urmă, după atîtea neostoite încăierări, Hagen căzu rănit la picioarele potrivnicului său.

— Aş putea să te ucid acum, îi spuse Dietrich, însă n-ar fi drept ! Eşti prea vlăguit ! În schimb te voi lega şi te voi lua ostatec !

Cu destulă băgare de seamă, Dietrich îl cetlui întradevăr pe Hagen, ducîndu-l apoi plocon crăiesei Kriemhilda.

— Slavă ţie doamne ! spuse crăiasa. În sfîrşit te am în mînă, blestematule ! Mărite Dietrich, îţi rămîn îndatorată pentru tot restul vieţii mele !

— Slăvită crăiasă, rogu-vă să nu ucideţi un cavaler legat şi lipsit de apărare ! stărui nobilul viteaz din Berna.

Kriemhilda porunci slujitorilor să-l întemniţeze pe ostatec în cea mai adîncă hrubă de sub zidurile palatului. Atunci Gunther începu a striga furios şi deznădăjduit totodată :

— Unde-i semeţul din Berna ? Vreau să-mi dea seamă pentru vătămarea pricinuită celui mai credincios dintre slujitorii mei !

Auzindu-l, Dietrich se îndreptă către el...

Gunther îi ieşi întru întîmpinare mai mînios ca niciodată. Paloşele se încrucişară fulgerător, iar burgundul vădi atîta vîrtute, că amelungul numai printr-o minune izbuti să-l biruie !

Legîndu-l zdravăn, ca şi pe Hagen, Dietrich îl tîrî pe Gunther după el, ducîndu-i-l, aşijderea, plocon Kriemhildei. Sub zalele craiului, sîngele mustea din belşug, ţîşnind adeseori în obrazul biruitorului...

Crăiasa tresări înfiorată şi spuse :

— Mărite Gunther, acum fii binevenit la mine !

— Pentru o asemenea urare ar trebui într-adevăr să-ţi mulţumesc — dădu răspuns craiul, — bineînţeles dacă ea n-ar fi făcută în derîdere !...

— Slăvită crăiasă, spuse mîndru Dietrich, ostateci ca cei pe care vi i-am adus eu astăzi, nu s-au mai aflat niciciînd la curtea voastră. Făgăduiţi-mi, rogu-vă, că veţi fi îndurătoare cu ei !

— Făgăduiesc ! răspunse crăiasa.

Încredinţîndu-se în cuvîntul Kriemhildei, nobilul Dietrich plecă de la curte cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

Crăiasa, însă, nu-şi ţinu făgăduiala ! După ce îl întemniţă şi pe Gunther într-o hrubă osebită, dar tot atît de adîncă şi de întunecoasă ca şi aceea în care fusese aruncat Hagen, ea coborî numaidecît la cavalerul din Tronje, cu ochii scăpărînd de ură...

— Ei, Hagen, îi spuse ea ostatecului, socot că măcar acum îmi vei da înapoi comoara !... Altminteri, cată să-ţi iei rămas bun pentru totdeauna nu numai de la Burgundia, ci şi de la viaţă !

— Vorbiţi de-a surda, nobilă crăiasă ! Am jurat că nu voi dezvălui pentru nimic în lume ascunzătoarea comorii atîta vreme cît va fi în viaţă vreunul dintre stăpînii mei şi îmi voi ţine jurămîntul, orice s-ar întîmpla !

– E drept, spuse Kriemhilda, că unul dintre stăpînii tăi mai trăiește încă și dacă aceasta este singura piedică întru redobîndirea comorii mele, o vom înlătura pe dată !

Stăpînită cum era de duhul înfricoșător al răzbunării, ea porunci tot atunci călăilor să-l descăpățîneze pe Gunther. Înșfăcă apoi cu propria sa mînă căpățîna de păr și i-o arătă lui Hagen.

Cutremurat, cavalerul din Tronje grăi atunci :

– Așadar, nici unul dintre craii burgunzi nu se mai află în viață ! În sfîrșit te-ai răzbunat. Dar cu săracă dobîndă, afurisito, pentru că taina comorii nu o mai cunoaște nimeni de-acum, în afară de mine și de cel de sus !... Și dacă lucrurile stau așa, tăinuită va rămîne pînă la apusul veacurilor, pentru că, în ceea ce mă privește, nici Talpa iadului n-ar izbuti să mă tragă de limbă, dar mite tu !

– Cum s-ar spune, i-o întoarse crăiasa, nu mi-a mai rămas de la Siegfried decît paloșul care atîrnă la cingătoarea ta acum ! Ei, bine, blestematule, mă voi mulțumi și cu atît !

Cît ai clipi, Kriemhilda smulse Balmungul de la șoldul lui Hagen, îl ridică deasupra capului cu amîndouă mîinile și lovi !... Grumazul eroului înflori deodată într-o proaspătă de sînge, lăsînd căpățîna să se ducă de-a rostogolul prin hrubă...

Scîrbit de cele văzute, craiul Attila strigă :

– Dar cum este cu putință ca un erou atît de vestit să fie răpus de brațul unei muieri ticăloase ? Hagen ne-a fost într-adevăr potrivnic, dar unui cavaler ca el i se cuvenea o moarte pe măsura vitejiei sale !

– Mărite crai, strigă și Hildebrand, eu nu sînt în stare a îndura această mișelie ! Chiar dacă Hagen m-a încolțit de cîteva ori cu paloșul, el a făcut-o în luptă dreaptă,

cavalerească şi de aceea mă voi încumeta a-l răzbuna acum !

Răcnind furios, bătrînul amelung se năpusti cu paloşul asupra Kriemhildei şi dintr-o singură fulgerătură, capul crăiesei sări de pe umeri, prăvălindu-se însîngerat între glavanul încremenit al fratelui său şi căpăţîna întunecată a eroului din Tronje.

Cu această ultimă vărsare de sînge, năprasnicul ospăţ al lui Attila se potoli, în sfîrşit, iar o dată cu el se isprăvi şi povestea lui Siegfried din Ţara de Jos, vestitul crai al nibelungilor, ca şi aceea a preafrumoasei şi preanefericitei sale crăiese, Kriemhilda din Burgundia...

GLOSAR*

* În prezentul glosar se indică numai echivalentul pe care îl au cuvintele respective în contextul acestei cărți, nu toate sensurile lor.

A

Abitir, adv. : mai tare, mai grozav
acaret : casă cu inventar gospodăresc
adăsta (a) : a aștepta
adicătelea, adv. : adică, va să zică
agrăi (a) : a vorbi cuiva
aidoma, adv. : la fel, asemenea, întocmai
alăută : instrument muzical cu coarde
alor săi : însoțitorilor săi
astruca (a) : a arunca, a se arunca

B

Bahnă : mlaștină, băltoacă
bai : necaz, pagubă, încurcătură
bănat : supărare
becisnic, adj. : slăbănog, neajutorat
berbecit, adj. : agitat, înspumat
berbeleacul (de-a) : de-a rostogolul, de-a dura
bezmetic, adj. : zăpăcit
bidiviu : cal focos, sprinten
boi, boiul : trup, statură
bolînd, adj. : nebun, smintit
brac, braci : cîine de vînătoare
buccea : legătură de pînză cu capetele înnodate cruciș, conținînd diverse obiecte
budană : vas de lemn în care se ține vinul
buimac, adj. : amețit, zăpăcit
buluci (a se) : a se repezi grămadă, a se arunca toți deodată
bușî (a) : a izbi, a lovi

C

Calabalîc : bagaj de drum
cataclisi (a) : a binevoi, a găsi de cuviință
căina (a se) : a se plînge, a se văita
cămăraș : slujitor care se îngrijește de odăile domnești
cășuna (a) : a pricinui, a cauza
cătinel, adv. : încetinel, tiptil
cătrănit, adj. : supărat, înveninat

cerbicie : dîrzenie
cernit, adj. : îndoliat, îndurerat, trist
cetlui (a) : a lega strîns
chezăşie : garanţie
chircitură : fiinţă închircită, degenerată, pitic
chit (a fi la chit), adv. : a nu mai fi dator unui altuia
chiti (a) : a gîndi, a judeca, a crede
chivernisi (a se) : a se căpătui, a se procopsi
chizmătarnic, adj. : răutăcios, invidios, duşmănos
cimotie : rudă
cin : rang, tagmă, poziţie socială
cinătui (a) : a tăia în bucăţi, a curăţi măruntaiele unui animal
cinsteş, adj. : plin de cinste, venerabil
clipoci (a) : a susura
clit : teanc, grămadă
clop : pălărie
cogeamite, adj. : foarte mare
comînd : praznic de pomenire, pomană
conjura (a) : a ruga stăruitor, a implora
cotlon : ungher, ascunziş
criţă, adv. : foarte tare
culă : turn
cumpăni (a) : a chibzui, a cîntări cu mintea

D

Derîdere (în) : batjocură, luare în rîs
desfereca (a se) : a se desface din fiare, din încheieturi
diblă : vioară
dibui (a) : a descoperi, a afla, a da de urmă
diriguitor : conducător
dîrlog : frîu, curea legată de căpăstrul calului
dom : catedrală, biserică
drăgăli (a) : a giugiuli, a drăgosti

E

Elan : animal nordic asemănător cu cerbul

F

Fedeleș, adj. : strîns, zdravăn
felul (a face felul) : a ucide, a nimici
fîșcîi (a) : a șuera
frăsui (a se) : a se agita, a umbla neliniștit de colo colo

G

Găbui (a) : a prinde
găitan : împletitură, podoabă vestimentară
găvan : spațiul interior al unui vas
gheenă : iad, infern
ghiers : cîntec
ghimie : ambarcație, luntre mare, corabie
ghionder : prăjină cu care se împinge luntrea
gîlceavă : ceartă, scandal
gîlgîi (a) : a curge cu zgomot specific lichidelor
glavan : cap
gologan : ban, monedă de mică valoare
gonaș : hăitaș, om care stîrnește vînatul
greabăn : ridicătură de pe spatele unui animal situată lîngă ceafă
gropar : cel care îngroapă morții
gurguța (a se) : a sări cu scandal, a sări la bătaie

H

Halcă : hartan, bucată de carne
harcea-parcea, adv. (a face harcea-parcea) : a tăia în bucăți
harțag : scandal, ceartă
hăcui (a) : a tăia în bucăți
hăitaș : gonaș, cel care stîrnește vînatul
hăitui (a) : a goni vînatul spre vînător, a fugări pe cineva
hămesit, adj. : flămînd, lacom, nesățios
hărăzi (a) : a destina, a fi dat să se întîmple ceva
hărțăni (a) : a rupe în bucăți, a sfîșia
hăt, adv. : foarte, mult
hățiș : desiș de pădure, mărăciniș
hău : prăpastie, abis
hăui (a) : a striga prelung
hîrjoni (a se) : a se juca

hoardă : ceată, oaste pustiitoare
hojma, adv. : mereu, neîncetat, tot timpul
holtei : necăsătorit, burlac
horcăi (a) : a respira zgomotos, a hîrîi
hrubă : încăpere subterană, beci
huceag : tufiș, pădurice deasă
huzuri (a) : a trăi bine, îndestulat și fără griji

I

Iatac : odaie, dormitor
icnitură : geamăt scurt însoțit de un spasm al trupului
isca (a) : a face să apară, a produce
iscoadă : spion
iți (a se) : a privi pe furiș cu mare curiozitate
iznoavă (de), adv. : din nou, iar, de la capăt

Îmbucura (a se) : a se înveseli, a se bucura
încontra (a) : a se împotrivi, a contrazice
îndătinat, adj. : care a intrat în obișnuință din vremuri străvechi, care a devenit o datină
întina (a) : a murdări cu noroi, a pîngări
înțînat, adj. : prins, înfipt, întărit

J

Jeț : scaun somptuos cu spetează și brațe
jilăvi (a se) : a se umezi
jilț : jeț (vezi mai sus)
jivină : fiară, animal sălbatic
județ (a ține) : judecată, a ține judecată
jupîniță : fiică de boier, tînără nobilă
jurui (a) : a făgădui cu jurămînt

L

Lătunoaie : scîndură groasă
lefegiu : mercenar, ostaș angajat cu plată
lehamite : silă, dezgust

lehămetuit, adj. : dezgustat
leș : cadavru, stîrv
liotă : mulțime, gloată
liturghie : slujbă religioasă la creștini
loitră : părțile laterale ale căruței care formează coșul căruței

M

Marcgraf : guvernator militar al unei mărci, adică al unei provincii de frontieră din cadrul unui complex statal medieval
mădular : os, ciolan
mezin : cel mai tînăr dintre frați
mied : hidromel, un soi de vin făcut din miere de albine
mieros, adj. : prefăcut, ipocrit
milui (a) : a da de pomană, a dărui
mite, adv. : chiar și, pînă și, cu atît mai puțin
molcom, adj. : domol, încetișor, potolit
morocănos, adj. : ursuz, posomorît

N

Năpristan, adv. : îndată, imediat, numaidecît
năboi (a) : a potopi, a năvăli
năclăit, adj. : îmbibat, murdărit
nărui (a se) : a se prăbuși, a cădea
năsălie : targă pe care se așează mortul
năzări (a se) : a se părea că auzi sau vezi ceva ce nu există
năzui (a) : a aspira, a rîvni
năzuros, adj. : mofturos, pretențios
negrăit, adj. : de nedescris
nemiluita (cu) : din belșug, foarte mult
neostoit, adj. : nepotolit, neîntrerupt
nesăbuit, adj. : nechibzuit, nesocotit
niscai, niscaiva, adj. : niște
nurliu, adj. : atrăgător, grațios

O

Obidă : mîhnire, amărăciune
oblăduire : conducere, guvernare
oblici (a) : a dibui, a afla

oblînc : partea din față a șeii
obloji (a) : a lecui, a îngriji
oblu, adv. : drept, fără ocol, direct
odraslă : copil, urmaș
ogheal : plapumă
ogoi (a) : a liniști, a calma
olat : regiune, ținut, moșie
olăcar : curier, crainic, vestitor
omeni (a) : a ospăta, a cinsti, a primi în ospeție
oprobriu : dispreț, dezaprobare
ordie : hoardă, oaste
ortac : tovarăș, prieten
osîrdie : rîvnă, sîrguință
ostoi (a) : a potoli, a calma
oțărit, adj. : mînios

P

Paharnic : slujbaș însărcinat cu turnatul băuturilor la ospețele domnești
pală (de vînt) : undă de vînt, adiere
pasămite, adv. : se vede că, se pare, cum s-ar spune
pălălaie : flacără mare, vîlvătaie
păs : necaz, durere
perpeli (a se) : a se frămînta, a sta ca pe jar
pfund : măsură de greutate egală cu aproximativ 0,5 Kg.
pirostrie : suport cu trei picioare pe care se așează vasele de gătit deasupra focului
pizmă : invidie, ură
pîlc : ceată
pîrjoli (a) : a arde, a incendia
plocon : cadou, dar
pohfală : fast, strălucire
pojar : foc, incendiu
popîndău (a sta) : a sta nemișcat, înțepenit
potlog : petec de piele pentru cîrpit încălțămintea
pravilă : lege scrisă sau nescrisă
prăsilă (de) : de sămînță, de reproducere
pricopsi (a se) : a se îmbogăți, a se căpătui
prididi (a) : a dovedi, a răzbi, a izbuti
prieteșug : prietenie
prilință : folos, bunăvoință, ajutor

pripon : țăruș
proaște (a face sau a da...) : a face prăpăd, a nimici
proclet : afurisit, ticălos
prohod : slujbă de înmormîntare
pruncucigaș : cel ce ucide copii
puhoi (de oameni) : mulțime năvălitoare
purcede (a) : a porni, a se pune în mișcare
puzderie : mulțime, în număr foarte mare

R

Răcan : recrut, soldat de rînd
rădiac : pădurice
răpăi (a) : a produce zgomote scurte și ritmice
rărunchi : măruntai, adîncul trupului omenesc
răspăr (a lua în răspăr cîmpul) : a fugi din răsputeri
restriște : nenorocire, situație grea
rigă : crai, rege
rudă pe sămință (pe) : pe toți, pînă la unul
rusalcă : ființă mitologică, zînă a apelor care produce furtuni și pune în încurcături pe oameni

S

Samar : un fel de șa de care se leagă bagajele pe spatele măgarilor sau cailor
sălășlui (a) : a locui, a se adăposti
scăfîrlie : cap, țeastă
schiptru : sceptru, simbol al autorității regale
scîrbavnic, adj. : dezgustător, care provoacă scîrbă
scrumuit, adj. : prefăcut în scrum
scruta (a) : a privi pătrunzător, a cerceta
semeție : mîndrie, trufie, îngîmfare
sfădi (a se) : a se certa
sfîrteca (a) : a sfîșia, a rupe în bucăți
sîmbetele (a purta...) : a urî, a căuta să faci rău cuiva
slobozi (a) : a elibera
smintală : stricăciune, pagubă, greșeală
solstițiu : echinocțiu, data cînd ziua este egală cu noaptea (21 martie și 23 septembrie)
soț : tovarăș, însoțitor, părtaș

spîrcui (a) : a sfîrteca, a nimici, a pune pe fugă
stihie : dezlănțuire a forțelor naturii, furtună
stîrv : cadavru, leș
stolnic : șeful bucătarilor domnești
stropșeală : vorbă răstită, aspră
sulemeni (a se) : a se farda, a se găti
sumeți (a se) : a îndrăzni, a deveni trufaș
surda, adv. (de-a) : în zadar, degeaba
surlă : instrument muzical asemănător cu trîmbița

Ș

Șipoțel : izvor
șugui (a) : a glumi

T

Tainiță : ascunzătoare
ticsi (a) : a umple pînă la refuz
tontoroi (a juca...) : a țopăi
trepăduș : om care se pune în serviciul altuia îndeplinind sarcini înjositoare
turnir : întrecere cavalerească
tuspatru : toți patru

Ț

Țiitoare : concubină, amantă

U

Utrenie : slujbă religioasă care se oficiază dimineața

V

Vajnic, adj. : aprig, înverșunat
valma (de-a...) : laolaltă, grămadă
văicări (a se) : a se văita, a se căina
vicleni (a) : a trăda, a unelti împotriva cuiva
vinaț : vin
vistiernic : demnitar care administrează tezaurul statului

vîlvătaie : flacără mare, pălălaie
vîntrea : pînză de corabie
volnic, adj. : liber, care se poate impune cu forța
vraci : doctor

Z

Zăbranic : văl de doliu
zăduf : căldură mare, arșiță
zăpușeală : arșiță, căldură înnăbușitoare
zbăngăni (a) : a produce zgomote metalice
zbughi (a o) : a o rupe la fugă
zdrahon : om zdravăn, uriaș
zdrumica (a) : a zdrobi, a nimici
zdupăi (a) : a sări cu zgomot, a tropăi
zevzec : nătărău, neghiob
zglîie : fată vioaie, neastîmpărată
zvîcni (a) : a sări brusc, a o zbughi
zvînta (a) : a usca.

CUPRINS

pag.

PRIMA ÎNTÎMPLARE
Cine era Kriemhilda, ce a visat ea odată şi cum i-a tălmăcit visul bătrîna Ute 7

A DOUA ÎNTÎMPLARE
În care se vede cine era Siegfried şi cum a dobîndit el mantia de cavaler 9

A TREIA ÎNTÎMPLARE
Din care se vede cum a purces Siegfried la Worms şi ce a povestit Hagen despre vitejia lui Siegfried 12

A PATRA ÎNTÎMPLARE
Din care se va vedea cum s-au ridicat craii saxonilor şi danezilor cu oaste asupra burgunzilor şi cît de cumplit a luptat Siegfried împotriva lor 19

A CINCEA ÎNTÎMPLARE
Din care vom afla, în sfîrşit, cum a văzut-o prinţul Siegfried întîia oară pe domniţa Kriemhilda 27

A ŞASEA ÎNTÎMPLARE
Din care vom afla cum a purces Gunther în Islanda ca s-o peţească pe crăiasa Brunhilda 32

A ŞAPTEA ÎNTÎMPLARE
Cum o dobîndi Gunther pe Brunhilda 37

A OPTA ÎNTÎMPLARE
Aici se povestesc peripeţiile lui Siegfried în ţara nibelungilor, întoarcerea lui cu oastea pe insula Brunhildei şi plecarea alaiului de nuntă spre Burgundia 46

pag.

A NOUA ÎNTÎMPLARE
În care se arată cum s-a cununat Gunther cu Brunhilda şi cît de mari neajunsuri a îndurat slăvitul crai de la ea chiar în noaptea nunţii 52

A ZECEA ÎNTÎMPLARE
Cum a plecat Siegfried la Xanten, împreună cu Kriemhilda şi cum a primit solie, după zece ani, de la Worms 60

A UNSPREZECEA ÎNTÎMPLARE
În care se povesteşte cum au purces craii din Ţara de Jos la ospăţul burgund şi cum s-au răstit una la alta cele două crăiese 66

A DOUĂSPREZECEA ÎNTÎMPLARE
Cum a fost viclenit Siegfried şi cum a dus-o Hagen în mişelească ispită pe Kriemhilda 74

A TREISPREZECEA ÎNTÎMPLARE
Cum a fost ucis Siegfried 79

A PATRUSPREZECEA ÎNTÎMPLARE
Cum a fost jelit şi înmormîntat Siegfried . . . 88

A CINCISPREZECEA ÎNTÎMPLARE
Cum au adus burgunzii comoara nibelungilor la Worms . . 96

A ŞASESPREZECEA ÎNTÎMPLARE
În care se face arătare cum a peţit-o Attila, vestitul rigă al hunilor, pe frumoasa crăiasă Kriemhilda 102

A ŞAPTESPREZECEA ÎNTÎMPLARE
Cum a fost primită Kriemhilda la huni şi cum a nuntit ea cu Attila 114

A OPTSPREZECEA ÎNTÎMPLARE
Cum plănui Kriemhilda să-şi răzbune suferinţele . . . 120

A NOUĂSPREZECEA ÎNTÎMPLARE
Craii burgunzi purced către huni 129

A DOUĂZECEA ÎNTÎMPLARE
Cum îi face de petrecanie Dankwart lui Gelfrat . . . 136

A DOUĂZECI ŞI UNA ÎNTÎMPLARE
Cum se logodi Geiselher la Bechlaren şi, mai cu seamă, cum îşi primi Kriemhilda oaspeţii la Etzelnburg 140

A DOUĂZECI ŞI DOUA ÎNTÎMPLARE
Hagen şi Volker stau hojma de strajă . . . 147

A DOUĂZECI ŞI TREIA ÎNTÎMPLARE
Cum l-a ucis Dankwart pe Blödel 154

pag.

A DOUĂZECI ŞI PATRA ÎNTÎMPLARE
Cum i-au hăcuit burgunzii pe huni 162
A DOUĂZECI ŞI CINCEA ÎNTÎMPLARE
Cum pieri Iring dimpreună cu toţi danezii săi . . 168
A DOUĂZECI ŞI ŞASEA ÎNTÎMPLARE
Crăiasa porunceşte să se dea foc palatului . . 174
A DOUĂZECI ŞI ŞAPTEA ÎNTÎMPLARE
Cum pieri Rüdiger 179
A DOUĂZECI ŞI OPTA ÎNTÎMPLARE
Cum au căzut toţi vitejii lui Dietrich . . 187
A DOUĂZECI ŞI NOUA ÎNTÎMPLARE
Cum au fost ucişi Gunther, Hagen şi Kriemhilda . . 193
Glosar 199

EDITURA JUNIMEA
Iași

Lei 5